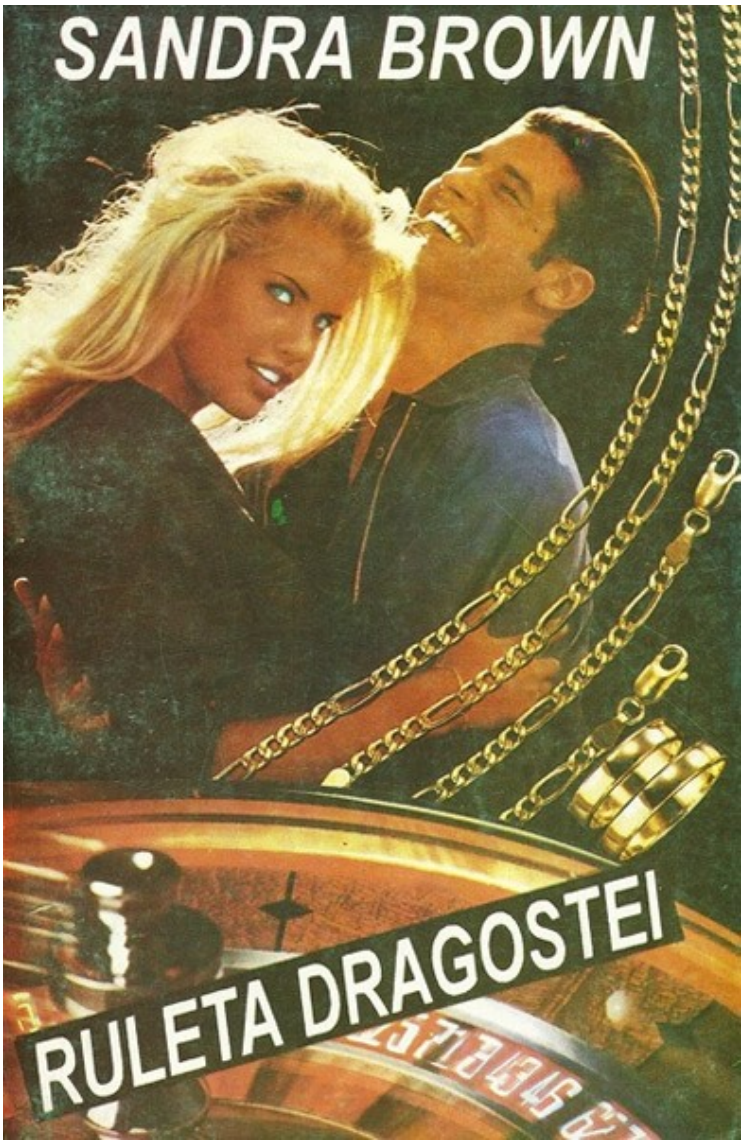

RULETA DRAGOSTEI
SANDRA BROWN

CAPITOLUL I

În destinul fiecărui om există un moment crucial,care îi schimba total viața,când dacă era ca toată lumea devine excepțional,iar dacă era excepțional,devine ca toată lumea.Acest lucru era întru totul valabil şi pentru Johanna Luzi,fosta soție a contelui italian Maurizio Luzi,care pe atunci nu avea nici titlul de noblețe,nici uriașa avere moştenită de la soțul ei,ci se numea pur si simplu Johanna Houckgeest şi mergea la o şcoală din Amsterdam.Momentul de iluminare a Johannei s-ar putea numi convențional „ceartă de familie” şi povestit pe scurt,ar

suna cam în felul următor,dacă ar fi să preluăm o pagină din jurnalul pe care Johanna de fapt,nu l-a ținut niciodată.
«18 mai 1972.Astăzi a venit încă una dn numeroasele paciente ale tatei.Cabinetul lui de consultații este la etaj şi tata ne-a rugat pe mine şi pe mama ca atunci când vine „fata cu ochii de petrol”,să-i spunem să urce fără întârziere.Într-adevăr,pacienta aceasta tânără cu o culoare atât de neobişnuită a ochilor,a venit şi a urcat scările cu paşi vioi,care nu trădau vreo suferință anume.Tata a operat-o la clinică acum trei ani şi,după cât se pare,operația a fost atât de dificilă,încât,după atâta amar de vreme,fata mai vine încă la consultații săptămânale confidențiale şi destul de îndelungate: durează cam câte două ore
Am observat mai demult că mama nu vede cu ochi buni aceste consultații,dar că,deocamdată rezistă eroic şi nu explodează.Astăzi însă,era mai surescitată ca de obicei şi,după vreo jumătate de oră de la începutul consultației mi-a spus,parcă cu un calm subliniat.
-Îi duc tatei o ceaşcă de cafea.Turnă cafeaua într-o ceaşcă mare de porțelan chinezesc şi o porni spre cabinetul de consultații.Fireşte,am urmat-o,pentru că marile evenimente beneficiază întotdeauna de martori imparțiali.M-am cam mirat de ce mama nu intră pe uşa dinspre scară,ci se îndreptă spre cea din fundul cabinetului,care stătea de regulă zăvorâtă.Abia mat târziu mi-am dat seama că buclucaşa ceaşcă de cafea făcea parte dintr-un plan minuțios elaborat,care prevedea neutralizarea din timp a zăvorului,astfel încât surprinderea în flagrant delict să nu fie ratată din pricina uşii principale,care cu siguranță fusese încuiată,având în vedere caracterul absolut secret al consultației.Deodată,imediat ce mama deschise uşa,pe care nu mai intrase nimeni de vreo cinci-şase ani,când cabinetul tatei servise drept”camera copilului”,adică a mea,s-a auzit un zgomot teribil,neîntrecut probabil decât de vuietele clădirilor dărâmate de cutremure în Japonia:țipete,plânsete,obiecte trântite,vase sparte.Stratagema mamei nu dăduse greş:intrând în cabinet,o văzuse pe „fata cu ochii de petrol” întinsă goală pe canapea,în timp ce tata,aflat deasupra ei,o opera cu un instrument chirurgical care-i ieşea dintre picioare.Mama a înşfăcat-o pe pacientă de păr,iar pe tata a început să-l fugărească prin casă,aruncând în el cu tot ce-i cădea la îndemână.Fireşte,n-a scăpat cu această ocazie nici vaza adusă de tata din India,pentru care un colecționar american ne oferise două mii de dolari.Peste nici cinci minute „fata cu ochii de petrol”,cam neglijent îmbrăcată,a coborât scările ca din puşcă,iar tata,după îndelungi curse prin casă,s-a încuiat în camera lui.Uşa masivă din stejar a rezistat asalturilor furibunde ale mamei,apoi furtuna s-a potolit.Mama mi-a dat să mănânc,m-a lăsat să văd serialul la televizor,apoi

m-a trimis la culcare.M-am trezit după miezul nopții.Îmi era sete şi mi-am amintit că în frigider sunt câteva cutii cu suc de ananas.
Trecând pe lângă uşa de la camera mamei,am auzit nişte gemete,care mi s-au părut a fi de durere.Am deschis uşa şi am încremenit în prag.Luna plină scălda camera într-o lumină lăptoasă.Pe patul lat,tata stătea de-a curmezişul,cu fața în sus,iar mama îl călărea ca pe un ponei,goală şi transpirată.Se unduia deasupra lui ca un copac bătut de vânt,pe care numai rădăcina îl mai ține în contact cu pământul.
-O,Olaf,cât te iubesc! şoptea ea.Doamne,ce bine e! O-o-o!
Am închis uşa cu băgare de seamă,ca nu cumva să mă audă.În clipa aceea am înțeles că sexul şi dragostea nu înseamnă acelaşi lucru.Tata o iubea pe mama,iar întâmplarea cu „fata cu ochii de petrol" nu fusese decât o aventură neînsemnată.Oricum,e o descoperire importantă pentru mine,mai ales că săptămâna viitoare împlinesc treisprezece ani.

CAPITOLUL 2
Secolul XX a făcut din planeta noastră un sat mai mare,pentru că,urcând într-un avion la Oslo,de exemplu,poți ajunge în numai câteva ore la o întâlnire amoroasă pe care ai fixat-o la Paris sau la Madrid.Furtunoasa viață a Johannei Hockgeest a început de timpuriu,când a înțeles că fantasticul ei corp este făcut pentru a aduce bani.După ce-şi reprezentase,cu destul succes,țara la concursul „Miss Univers",primise o mulțime de oferte filme,case de modă,reviste mai mult sau mai puțin deocheate.Lumea întreagă devenise pentru ea un fel de teatru sau,mai degrabă,numai decorul acestuia,care-i servea drept fundal pentru a-şi etala coafurile şi toaletele formidabile.Comportamentul ei căpăta cu uşurință nuanțe locale,în funcție de țara prin care o purtau interesele.Repertoriul ei era imens.În Africa de Sud,unde turnase nişte filmulețe de reclamă pentru câteva mari case de modă europene,constatase,mai ales la Johannesburg,ce înseamnă să trăieşti într-un cerc închis,pus numai pe distracții,prin care,firește sexul ocupa primul loc şi consta din obligația şi onoarea asumată de fiecare bărbat de a se culca cu toate amicele şi soțiile prietenilor lui.Desigur,aceeaşi deprindere libertină exista şi printre femei.Cu tot conservatorismul albilor sud-africani, europencele,mai ales blondele din Germania,Olanda sau Scandinavia,se bucurau de o popularitate imensă,datorită simplității,temperamentului şi spontaneității lor.Fireşte,Johanna făcea furori.Observă însă un fenomen interesant.
La început era invitată la teatru,la banchete fastuoase,la cele mai bune restaurante,însă încetul cu încetul aceste costisitoare modalități de a-i face curte

deveneau din ce în ce mai studenţeşti.Prietenii ei de ocazie începeau să se mulţumească cu vizite directe,aducând cu ei întotdeauna o sticlă cu whisky şi un buchet de flori.Reputaţia i se stabilizase în zona acestui preţ,datorită existenţei ei impetuoase.Când ieşea în public,auzea mereu la adresa ei,o frază pe jumătate admirativă,pe jumătate disprețuitoare

-Iat-o pe olandeza zburătoare.Zboară din pat în pat!Avea deja douăzeci şi unu de ani şi se simţea total dezamăgită de modul rudimentar de gândire al bărbaţilor.Sunt profund egoişti în poftele lor şi insistă asupra dreptului la intimitate atunci când au chef,neţinând cont de dorinţele femeilor.

Johanna începuse să simtă nevoia unui prieten adevărat,cu care să-şi împartă bucuria şi necazul,care să aibă grijă de ea.Din păcate,acest prieten întârzia să apară,ceea ce o făcea să se simtă deprimată.Totuşi,nu putea trăi izolată şi continua să iasă în lume.Începu să-şi facă prieteni printre homosexuali,aceştia erau măcar sinceri în ceea ce o privea pe ea,neinteresându-i ca femeie.Erau,deci dezinteresaţi.Singurul bărbat pe care putea miza ca mascul era Mark,un fotograf englez.Relaţia lor era pur platonică,însă Johanna ştia că şi-1 poate face oricând partener de acrobaţii erotice.Dar acest lucru o interesa prea puţin.Împreună cu Mark,într-o seară de noiembrie a anului 1980,Johanna a ajuns la o mică petrecere,unde 1-a întâlnit pe omul care avea să devină primul ei soţ.

Era o recepţie cu prilejul zilei lui Charles James Fox,zi care pentru englezi marchează aniversarea aşa-numitului „complot al prafului de puşcă”.În acea zi,celebrul în posteritate Fox făcuse să sară în aer parlamentul britanic.

Comunitatea engleză din Johannesburg sărbătorea evenimentul acela petrecut cu mai mult de o sută de ani în urmă,aşa că Johannei i se oferi prilejul să-l cunoască pe Albert Drake.Era un american de douăzeci şi şapte de ani,foarte elegant,

foarte inteligent,care părea să aibă tot ce şi-ar putea dori o femeie de la un bărbat.Odată făcută cunoştinţa,Johanna rupse toate legăturile sporadice pe care le mai întreţinea,presimţind că,mai devreme sau mai târziu,Albert va face primul pas.Timp de două săptămâni frecventă cu îndârjire locurile pe care le agrea el,aşa că,în cele din urmă,telefonul primit de la el arăta ca ceva cât se poate de firesc.Avu loc şi prima întâlnire,la care Albert veni cu un buchet imens de trandafiri,dar fără sticla de whisky,care devenise un fel de tradiţie în cercul de prieteni ai Johannei.Dimpotrivă,o invită la cel mai elegant restaurant din oraş,unde,de la prima îmbrăţişare,sânii Johannei rămaseră în stare de erecţie până acasă.Fireşte,Albert nu era un amant de clasă,avea prea puţină experienţă ca să nu termine prea repede.Mai târziu,Johanna i-a predat un curs intensiv dar complet de tehnică a patului,curs care putea fi însuşit cu succes de orice bărbat

cu potenţă normală,adică cu un trup rezistent şi penis normal.Iar penisul lui Albert era uriaş!Fireşte,dimensiunile acestuia nu joacă,în sine,un rol foarte important pentru ca bărbatul să fie un amant excelent,dar,orice s-ar zice,poate reprezenta o bună bază de plecare.În prima lor noapte de dragoste,norocul Johannei a fost că se afla într-o stare de excitaţie absolută,altfel Albert n-ar fi putut intra în ea nici pe jumătate.Treptat,însă,începură să se deprindă unul cu altul,întrucât duceau o viaţă sexuală foarte intensă,deşi continuau să trăiască separat.În această privinţă,Johanna respecta cu strictețe unul dintre sfaturile mamei ei:

-Johanna,n-aş putea să-ți reproşez nimic dacă n-ai rămâne virgină până la căsătorie.Trăim nişte vremuri atât de grele! Dar încearcă măcar să nu locuieşti în casa bărbatului față de care ți-ai făcut nişte planuri.Prin asta,îți vei strica cei mai frumoşi ani trăiți împreună şi-i permiți bărbatului să înfulece o bucată din tortul de nuntă,fără să-ți ofere nimic în schimb.Bărbatul nu se căsătoreşte cu o femeie care-şi permite să locuiască sub acelaşi acoperiş cu el,înainte de a fi dusă la altar.Pe măsură ce se apropia momentul întoarcerii lui Albert în Statele Unite, lucrurile păreau să se clarifice.Locul unde-şi petreceau fiecare week-end era un hotel îngrozitor de romantic dintr-un orăşel anonim.Lucrueile s-au precipitat pe o vreme ploioasă.Îndrăgostiții îşi petrec în pat clipe sublime,atunci când ploaia bate în geamuri şi zornăie pe acoperiş.Johanna şi Albert au avutparte chiar de asemenea clipe...Duminică seara,Albert a îmbrăţişat-o şi i-a spus:

-Johanna,până acum nu ți-am vorbit de sentimentele mele,pentru că eu însumi trebuia să mă lămuresc asupra lor.Nu mai sunt un adolescent care le declară dragoste eternă tuturor fetişcanelor cu care are norocul să facă dragoste.Te iubesc!Johannei îi veni să sară până în tavan,se simțea ca o domnişoară virtuoasă,care a auzit pentru prima dată o declarație de dragoste.Tot ce-şi dorise se împlinise,în sfârşit,în camera aceea de hotel!I se părea că s-a născut a doua oară.

-Johanna,vrei să fii soția mea?

CAPITOLUL 3

Nu mai avea nici un rost să insiste.Norocul,odată pierdut,dacă se întoarce,e ca femeia:nu revine decât pentru ca să-şi ia catrafusele şi să dispară definitiv.Da,e mai bine să se retragă acum,când,de bine de rău,a reuşit să câştige ceva.Julio le zâmbi cât putu de fermecător partenerilor de joc şi,cu un gest neglijent,îi aruncă două bancnote de câte cincizeci de dolari frumoasei crupiere.Fata îi zâmbi dulce,cu zâmbetul profesional,dar şi cu cel special,destinat persoanelor care îşi

pot permite să piardă o avere.Julio îi răspunse la zâmbet şi îşi puse calm în buzunar douăzeci de fise în valoare de câte cincizeci de dolari aur.Oricine ar fi intrat în clipa aceea în salon şi-ar fi putut închipui că vede un norocos.Sigur că da,acest noroc din ultima jumătate de oră e ca o briză pe lângă taifunul pierderilor repetate.Ca să te poţi bucura de o asemenea briză,trebuie să uiţi că ţi-a fost dat să treci prin dezastru.În cazul lui Julio,dezastrul putea fi numit cu mare precizie:patru sute de mii de dolari.

Deşi renunţase la joc,Julio nu se grăbea să plece.Îşi plimbă ochii obosiţi prin cazinoul care forfotea de lume.Toată,fauna americană şi neamericană avea aici reprezentanţii ei,ca în arca lui Noe.Într-adevăr,jumătatea feminină a omenirii este aici cea mai contrastantă,în sensul că nu există vârstă de mijloc.Personalul localului şi fetele „de însoţire" sunt cantonate cu puţin dincolo de pragul celor douăzeci de ani standard,în timp ce la polul opus se înghesuie împrejurul meselor nişte bătrâne debile,cu rochii înflorate,care demonstrează că mâinile lor fragile sunt neaşteptat de puternice şi de pricepute în mânuirea butoanelor jocurilor automate.Câteva cupluri fără vârstă,incolore de obicei,dar acum cuprinse de frenezia hazardului,stau cu ochii pe ruletă,sperând să-şi sporească subţirele conţinut al buzunarului cu vreun sutar,poate cu o sută cincizeci.Visul american!Banii! Dolarii!Dar,de fapt,nu dolarii contează,ci numărul lor.Tot după dolari umblă şi cele câteva fetişcane provocatoare,a căror profesie o poţi ghici fără dubii de la prima privire.Prostituatele,reprezentantele celei mai vechi profesii din lume,viermuiesc încoace şi încolo,sigure pe ele,încercând să-i descopere pe cei dispuşi să-şi plătească porţia de voluptate.Eventualii amatori sunt tot de pe treapta superioară a vârstelor şi se străduiesc să-şi sugă burţile prea proeminente,mai ales atunci când se simt studiaţi de priviri feminine.Plătitorii de sevicii erotice sunt şi ei cumva uşor de tipizat:poartă de obicei costume de serie,din materiale sintetice şi stau împrejurul meselor unde se joacă poker.Vorbesc cu accent american sau au unflexiuni guturale,arabe în voci.Julio zâmbi.La San Francisco se simţise bine întotdeauna.Propriu-zis,nu era un turist dar distracţiile le căuta cu obstinaţie.Putea fi mereu întâlnit prin cazinouri.Asta era plăcerea lui -locurile caracterizate prin înghesuială şi grabă Pierderi şi câştiguri.Regi de-o clipă,cerşetori de-o viaţă.O lume în acelaşi timp fantasmagorică şi reală,pură şi mizerabilă.O lume a contrastelor.

Şi cazinoul de aici semăna cu o gară sau cu un aeroport.Mai degrabă cu un aeroport,situat în mijlocul unui deşert imens.N-are importanţă că acest deşert este oraş la rândul lui,locuit de oameni cu destine proprii,supuse stelelor pe care de-abia le poti vedea deasupra prin norii de gaze de eşapament.Dincolo de uşile

cazinoului se desfăşoară altfel de viaţă,atât de diferit,încât ar putea părea importat de pe altă planetă.Legile de dinăuntru şi de dinafară nu coincid.Nici sentimentele.Poate doar păcatele să coincidă.Dacă aparţinem aceluiaşi regn,înseamnă că şi păcătuim la fel.Chiar dacă avem Dumnezei diferiţi.
Los Angelesul e metropola în care poţ,obține ce vrei.Cu o mică şi neînsemnată condiție să ai bani,cât mai mulți.Atunci poți întinde mâna,luând orice îți place, fără nici un sentiment de culpă.Dar dacă nu ai buclucaşele de hârtii verzi,atunci poți crăpa de foame fără grijă.Da.
Julio îşi scoase din buzunar bricheta de aur O privi îndeiung ca pe o operă de artă De fapt,asta şi era: o mică operă de artă,pe care sc lăfăia inscripția firmei producătoare.-"Dunhill".Scoase din tabachera masivă o țigară de foi,lungă şi subțire.De ce s-o fi numind „havană",dacă drăguțul de Fidel Castro şi-a pus în minte să ruineze Statele Unite,sistând exportul de tutun?Dar Julio nu stărui prea mult asupra acestei întrebări.Politica nu-l interesase cu adevărat niciodată.
Cu un gest de o eleganță desăvârşită,îşi aprinse țigara şi slobozi fumul pe nas.Zâmbind relaxat,degajat îi salută cu gesturi din cap pe cunoscuții,care treceau pe lângă el.Prin fața ochilor ,se perindau când şeful de sală,când vânzătoarea de țigări,când un tip din corpul de pază.El îi cunoştea pe toți şi,la rândul lui,era cunoscut de aceştia.
La San Francisco,Julio Santos nu era deloc un anonim.Făcea impresie oriunde apărea şi i se dusese vestea de veritabil gentlemen.Fireşte nu e un titlu princiar,n-are valoare nici cât prestigiul celui mai amărât dintre senatori,dar,în lipsa altor atribute,e bun şi acesta.Mai ales când este anexat unei averi însemnate.Julio considerase întotdeauna că faima de gentlemen şi averea lui se aflaseră mereu pe aceeaşi treaptă valorică.Pentru cei patruzeci şi cinci de ani ai lui,Julio Santos arăta excelent.Păr negru precum pana corbului,cârlionțat,neatins de trecerea timpului decât pe la tâmple,dar foarte puțin,ca o uşoară poleială cu argint Sub o pereche splendidă de sprâncene dese şi lungi,scânteiau ochii lui adânci ca două havuzuri albastre.Avea tenul neted şi bronzat,ca toți latino-americanii,dar culoarea lui măslinie nu-i trăda originea decât după o examinare atentă.Julio nu era sudamerican,era cetățean al lumii.Mărturie în favoarea acestei aserțiuni puteau depune şi nasul lui drept,silueta zveltă,la care privirile erau atrase de îndată de bustul în formă de triunghi:umeri lați şi coapse înguste.Nimic de zis,era bărbat bine.Dar de alți bărbați la fel de bine îl diferența acel „ceva" care ar fi putut fi numit stil,farmec,irezistibilitate.Mai ales pentru femei.Şi la drept vorbind,Julio respira,umbla prin viață,dormea şi se trezea pentru femei.Acestea îl remarcau din prima clipă,mai ales datorită felului lui de

a se îmbrăca.Costumele lui de vestă lucrate la cei mai buni furnizori din Europa,erau întotdeauna fără cusur.Nu purta decât cămăşi din mătase extrafină şi pantofi excelenți,de fabricație italiană sau franțuzească.De mai bine de douăzeci de ani,Julio Santos nu mai voia să ştie decât de lucruri foarte bune.
Casa lui era cea mai frumoasă,mobila în cel mai autentic stil „Empire”,se înconjura de femeile cele mai frumoase.Superlativul era principiul lui capital.
Aşa cum şi celebritatea lui era superlativă.Îşi făcu apariția o fetişcană cu o tavă de cockteiluri.Cu toată pierderea imensă,Julio îşi simți ochii fugind singuri spre formele acesteia.Picioare lungi,pornite,cum se spune,din gât.Sâni provocatori, câtuşi de puțin mascați de pânza subțire ca de păianjen a rochiei.Chiar că te apucă setea văzând-o.Îi făcu semn să se apropie.Fata veni,mişcându-şi şoldurile ca la o paradă a modei.Zâmbea,ştiindu-se privită şi admirată.
-Doriți ceva,domnule Santos? întrebă ea destul de ambiguu,ca şi cum s-ar fi oferit pe sine în locul listei de băuturi.Nu părea deloc sfioasă şi îl măsura cu o privire specifică fetelor din Los Angeles.Era privirea care promitea toate ispitele voluptății,bineînțeles numai celor care şi le pot permite.Julio Santos rămase indecent de mult timp cu ochii pironiți asupra sânilor fetei.Deşi posesoarea lor se oprise din mişcare cam cu un minut în urma,micile fiare continuau să se zvârcolească.
-Vă pot oferi ceva,domnule Santos? repetă fata întrebarea la fel de ambiguu.
Fără voie,Julio se linse pe buze şi catadicsi,în sfârşit,să rupă tăcerea.Mutându-şi cu greu privirea spre ochii fetei,o fixă şi întrebă cu tot atâtea subînțelesuri;
-De ce nu? Ai să-mi oferi ceva...special?
-Totul e special pentru gentlemeni,râse ea.O da!Un gentlemen adevărat! Fie,spuse Julio.Acest gentlemen adevărat ar vrea..ar vrea...un „scotch” cu gheață.Vă plac lucrurile reci,constată,oarecum dezamăgită,fata.
-Numai când e vorba de băuturi,o consolă el.Ochii lui albaştri o dezbrăcau cu insolență,pe față,lucru care fetei nu-i displăcea deloc.Ca,de altfel,tuturor femeilor.La orice vârstă,ele îl divinizau pe Julio Santos.Şi el,la rândul lui,le răspundea cu aceeaşi monedă.Şi chelneriților,şi damelor din lumea bună.Cu toate se purta la fel.Flori (întotdeauna trandafiri roşu),şampanie numai,de la firma «Krug»,cadouri (brelocuri mici de aur de la magazinul «Tiffany» din New York) şi dacă legătura dura mai mult de câteva săptămâni - o pereche de cercei cu briliant,produs al celebrei firme «Cartier».Chelnerița plecă.
Julio se uită la ceasul de aur marca «Philippe».Era opt.Seara abia începea.Va bea puțin,se va uita un pic la joc,apoi îşi va încerca iarăşi norocul.

Julio Santos s-a născut în 1945 la marginea oraşului Caracas.Era singurul băiat din familie şi toată copilăria şi-a petrecut-o printre femei.Surorile lui aveau grijă de el,îl certau mereu şi îl mângâiau.Desigur,mama îl răsfăța,iar rudele îl divinizau pe băiat şi îi făceau toate voile.Tatăl lipsea mult de acasă pentru că era marinar pe un petrolier care făcea dese curse în Europa şi America de Nord.
De aceea Julio era stăpânul casei.Când băiatul isteț şi fermecător a crescut,toți au văzut cât era de frumos.La paisprezece ani Julio s-a lăsat de şcoală.Încă de pe atunci toate femeile din ținut erau îndrăgostite de el.
Desigur cele trei surori şi mama nu-l lăsau nici o clipă nesupravegheat Pentru ele era un prinț şi garda corespundea acestei poziții.Era imposibil să se elibereze. Tatăl lui a încercat să le contrazică pe femei,dar în zadar.Chiar şi atunci când Julio s-a angajat în port,la numai câteva sute de metri de casă,acestea îl urmăreau aşa cum rechinul nu-şi scapă prada din ochi.Dacă băiatul intra în vorbă cu una dintre reprezentantele sexului frumos,într-o clipă apărea lângă el soră-sa care preîntâmpina tot ce s-ar fi putut întâmpla.Întreaga familie se îngrijea ca tânărul Julio să rămână cast cât mai mult timp posibil.Şi în conformitate cu acest ideal familia acționa ca o echipă bine antrenată.
Însă Julio creştea.Trupul lui se dezvolta,căpătând trăsături masculine frumoase şi,în sfârşit,se simți stăpânit de dorința nestăvilită de a cunoaşte femeia.Lucrul era cu atât mai firesc,cu cât era înconjurat numai de femei.Mirosul feminin plăcut,lenjeria de damă întinsă peste tot la uscat...Instinctele lui sexuale se excitau la maxim.Pe la şaisprezece ani Julio nu se mai putea abține.Singura scăpare era onanismul,dar şi această plăcere trebuia ascunsă,trebuia plănuită minuțios ca o „riscantă operațiune militară.Privirile femeilor erau mereu ațintite asupra lui.Julio a înțeles că trebuie să fugă,însă această decizie a luat-o după îndelungi ezitări.Cum să părăseşti casa în care eşti divinizat? Şi totuşi trebuia să acționeze.Familia ucidea în el în mod conştient,sexualitate iar evadarea era unica posibilitate de a deveni bărbat adevărat.A plecat în noaptea unei duminici din decembrie 1962 şi peste două zile a ajuns la Caracas.Înghețat,flămând şi istovit rătăcea prin oraş şi se gândea că nu a procedat bine.În adâncul sufletului îi licărea speranța că familia o va porni în căutarea lui.Julio nu-şi închipuia ce va face mai departe,cum îşi va găsi ceva de lucru şi,în general,cu ce se va ocupa.Umbla fără rost pe străzi,tremurând de frig.Avea pe el doar o geacă subțire din piele,care nu-l prea apăra de vânt şi ninsoare.
În cele din urmă s-a ascuns pe casa scării unui bloc.Curând,la scară a tras o limuzină din care au coborât două femei îmbrăcate în blănuri.Julio a strănutat şi

una dintre femei a întors capul.El i-a zâmbit politicos,dorind să-i arate că nu are intenţii rele.
- Vreţi să vă dau un autograf? 1-a întrebat femeia.Julio avea mintea ageră şi de aceea i-a răspuns fără să ezite:
-Pentru asta ani călătorit trei zile.Nu avea nici cea mai mică idee cine este femeia.Dar era uluitor de frumoasă: bucle blonde şi moi,siluetă zveltă sub blana desfăcută şi,în plus,avea un zâmbet fascinant.Femeia s-a apropiat de el.Julio a simţit adierea parfumului ei,care îi amintea mirosurile de acasă.
-Eşti extenuat,îi spuse ea.În glasul ei clipocea ceva magic,liniştitor.
Julio nu i-a răspuns.O privea încântat,cu ochii lui albaştri şi frumoşi.Femeia 1-a luat de mână şi i-a spus:
-Hai să bem ceva fierbinte.O să-ţi dau nişte haine mai groase.
O chema Vanessa Barthes.Era o celebră actriţă franţuzoaică de cinema,în vârstă de treizeci şi trei de ani,divorţată şi foarte bogată.Fusese invitată să toarne un film în studiourile venezuelene.Vorbea excelent spaniola,pentru că mama ei era originară din Barcelona.Dar asta nu era tot.Era un om minunat,cel mai bun dintre oamenii pe care Julio îi întâlnise până atunci.
Au devenit amanţi peste câteva zile.Tânărul de şaptesprezece ani şi femeia care împlinise trezeci şi trei.L-a învăţat s-o iubească aşa cum voia ea.Julio s-a dovedit un elev capabil.Asculta cu atenţie,exersa şi astfel a ajuns la rezultate foarte bune.
-Doamne,Julio!exclamă ea adesea,cuprinsă de extazul iubirii.”Eşti cel mai inteligent dintre toţi amanţii pe care i-am avut”Devenise într-adevăr, însă numai datorită propriei ei măestrii.Prietenii Vanessei Barthes erau disperaţi şi scandalizaţi: O preveneau:
-Nu-i decât un copil!
-O să ai neplăceri!
-Publicul n-o să suporte aşa ceva!Drept răspuns Vanessa se mulţumea să le zâmbească.
-Mă face fericită,le explica ea.Aşa ceva- nu nu s-a mai întâmplat cu nimeni.
Julio a scris o scurtă scrisoare acasă,în care le comunica alor săi că e bine,că a găsit de lucru,că le va mai scrie.Şi le-a trimis nişte bani daţi de Vanessa.Ea insistase asupra acestui lucru şi apoi,lună de lună avea grijă ca Julio să trimită mandate celor de acasă.Înţelegea ce înseamnă pentru ei această pierdere.Într-adevăr,era un băiat minunat.După încheierea filmărilor îl luă cu ea la Paris.
Când Julio a împlinit douăzeci de ani,s-au căsătorit.Vanessa ar fi vrut ca ceremonia să se desfăşoare fără publicitate,însă la cununie au apărut toţi reporterii parizieni şi evenimentul care ar fi trebuit să fie solemn s-a transformat

într-un spectacol stupid.Din fericire,scandalul nu a ajuns la cunoştinţa familiei lui Julio.Toţi ai lui trăiau liniştiţi în Venezuela,primeau bani cu regularitate de la el şi erau convinşi că se ocupă în Franţa cu cine ştie ce afaceri rentabile.Nu se mirau decât că Julio nu-şi găseşte nicidecum timp să-şi petreacă o vacanţă în ţară.De fapt,chiar dacă ar fi ştiut adevărul familia n-ar mai fi putut schimba nimic.Era prea târziu şi prea departe de locurile unde ar fi avut cui să se plângă că fiul lor a fost răpit.În plus,Julio nu mai era minor şi o iubea cu adevărat pe Vanessa.Optsprezece ani au trăit în iubire şi înţelegere.Diferenţa de vârstă nu-i neliniştea.Dacă presa nu le-ar fi adus aminte de acest lucru,ei nici nu s-ar fi gândit la ea.Pe neobservate,dintr-un băiat neîndemânatic,Julio s-a transformat într-un adevărat om de lume.Îi apăruse gustul pentru lucrurile bune şi scumpe,iar Vanessa putea să-şi permită să-i satisfacă toate capriciile.Julio nu trebuia să se îngrijească să câştige.Vanessa nu-i permitea să lucreze.O însoţea peste tot în turnee prin străinătate,ajungând astfel să înveţe engleza, germana şi italiana.Cât despre franceză,o vorbea la fel de bine ca spaniola,limba lui maternă.

Din când în când se ocupa cu operaţii de bursă,care uneori îi reuşeau.Învăţase să schieze,să conducă automobilul sportiv,să călărească.Devenise specialist în bridge şi poker.Se învăţase cu vinurile şi bucătăria bună.Însă întotdeauna rămânea amantul credincios şi priceput al frumoasei şi celebrei sale soţii.Până în ultima zi ea a fost pentru el o regină.Vanessa a murit de,cancer la cincizeci şi nouă de ani.Julio a rămas perplex.Nu putea trăi fără Vanessa.

La treizeci şi opt de ani,pentru prima dată în viaţa lui,rămăsese absolut singur.Avea totul,pentru că Vanessa îi lăsase,prin testament,toată averea ei.În acelaşi timp,nu avea nimic.Nu putea rămâne nici în apartamentul din Paris,nici pe insulița izolată pe care,în doi,o vizitau atât de des,nici în casa din Monte Carlo.Julio a vândut tot.Patru maşini,bijuterii unicat,vile.O sumă destul de mare, dar neînsemnată pentru el,a dăruit-o familiei sale,care locuia acum într-o casă proprie în centrul Caracasului.Considerând că în felul acesta şi-a achitat cu vârf şi îndesat nota de plată pentru suferinţele pricinuite familiei prin faptul de a se naşte şi de a se fi lăsat iubit în copilărie şi adolescenţă,s-a stabilit în cele din urmă în Statele Unite.Îndobitociţi de industria cinematografică indigenă, americanii de rând nu ştiau aproape nimic despre celebra actriţă franceză Vanessa Barthes.Această situaţie îi convenea de minune lui Julio,deşi se simţea puţin jignit în locul Vanessei. Purta peste tot cu el filmele ei,înregistrate pe casete video.Când îi era dor de ea,mai urmărea câte un film.Însă în ultimul timp tot mai rar apela la acest mod de a şi-o simţi pe Vanessa aproape.Nici nu-i de mirare.Acum locuieşte în ,America, în cea mai puţin nostalgică ţară.

America...Țara în care uitarea vine de la sine.Câte generații de oameni nu au început aici o viață nouă?
-V-am adus „scotch”-ul,domnule Santos,îl anunță chelnerița,cu un zâmbet misterios,de parcă ar fi pus amândoi la cale un complot.Atitudinea ei provocatoare de mai înainte devenise acum şi mai agresivă.
„Probabil că de vină vor fi fiind căldurile de afară!”râse Julio în sinea lui, pregătindu-se să ia o decizie,apelează sau nu la serviciile ei în seara aceasta?
Din păcate,un client grăbit o chemă pe fată şi ea se îndepărtă,nefăcând nici un efort ca să-şi mascheze regretul.San Francisco.Nu există nimic în lume care să-i semene.24 de ore din 24: jocuri,hoteluri luxoase şi orice fel de distracții.
Dansatoare frumoase.Soare strălucitor.Julio zâmbi amintindu-şi cum a juns prima dată aici.Călătorise toată noaptea de la Las Vegas.Capitala distracțiilor americane îl dezamăgise,poate mai ales pentru că prea mulți europeni foiau prin ea.Julio se întâlnea mereu cu foşti prieteni ai Vanessei,care veneau să-şi toace aici banii.În ochii lor,rămăsese un linge-blide,un tinerel care a profitat de slăbiciunea târzie a unei femei sensibile.Deci,în 1983,Julio a sosit la Los Angeles.Era un bărbat în floarea vârstei,de treizeci şi opt de ani,cam provincial, lucru care putea fi dedus din faptul că purta mereu după sine douăzeci de geamantane.Închiriase un „Mercedes” alb,o vilă cu piscină şi încă ezita dacă să mai rămână sau nu.A rămas.În locul lui,oricare ar fi făcut la fel.Era bogat, frumos,fără nici un fel de obligații familiale.Nici nu apucase să se instaleze în cabina lui personală de lângă piscină,că cineva începu să se intereseze de el.
Îşi manifestase curiozitatea Sarah Fleury,o japiță care din când în când juca în nişte filme,nu întotdeauna de mare succes.Era o tipa roşcată,cu sânii imenşi (rezultat al unor injecții cu silicon).N-o înfrumusețea nici stilul de a vorbi,întrucât rostea cuvintele aproape fără să-şi deschidă gura,aşa cum vorbeau refugiații în filmele lui George Rought.
-Sunteți producător de filme?îl întrebase ea conspirativ,sperând că 1-a prins pe Dumnezeu de vreun picior.Julio o studiase din cap până-n picioare,se declarase oarecum mulțumit şi-i permisese să-1 însoțească,cedând,adică,dezinteresatei ei oferte de a-i arăta oraşul.Totuşi,Sarah s-a bucurat prea devreme,de succesul care i se părea atât de uşor.Nu-şi închipuise că noua ei calitate de ghid se va rezuma la plimbările prin oraş.Acestea nu o interesau pe Sarah.Pe ea o atrăgeau mai mult călătoriile într-un pat imens,lânos,patruped.Deşi nu refuza nici scurte meciuri de amor desfăşurate în lift sau pe bancheta din spate a unei maşini decapotabile.În cele nedecapotabile se lăsa mai greu atrasă,ceea ce nu însemna că nu trecuse şi prin asemenea experiențe.

Deci,după cîteva zile de avansuri sistematice,Sarah Fleury constată că e îngrozitor de iritată pentru că Julio nu făcea nici cea mai mică tentativă de a se culca cu ea.Aşa ceva era de neconceput.Toți bărbații din lume visau în secret să se bucure de farmecele ei.Şi,deşi era vorba de un vis,pentru foarte mulți acesta se transforma în realitate.Numai Julio rezista cu încăpățânare tentației.L-a dus peste tot.La cafenele,la teatre,la cele mai frecventate restaurante.Şi peste tot chelnerii şefi deveneau cei mai buni prieteni ai lui Julio.Peste mai puțin de o lună,când se făcuse suficient de bine cunoscut în cele mai variate cercuri şi locuri,Julio nu mai avea deja nevoie de Sarah.S-a descotorosit de ea într-un mod care va deveni mai târziu tradițional.I-a trimis un breloc de aur,i-a scris câteva cuvinte plăcute,i-a expediat o duzină de trandafiri roşii şi a uitat-o.
-E homosexual! le spunea Sarah prietenilor ei.Nu mai e nici o îndoială!
Gândul că un bărbat nu a vrut să se culce cu ea a enervat-o încă mult timp pe Sarah.Însă lui Julio nici nu-i trecuse prin minte să se culce cu ea.De la moartea Vanessei trecuseră patru luni şi,firește,n-ar fi avut nimic împotriva
unei femei.Dar Vanessa nu fusese o oarecare,aşa că nici n-o putea înlocui cu prima întâlnită.Desigur,înțelegea că nu va mai avea parte de o a doua Vanessa.
Pe lume nu există două frunze care să semene perfect,darmite două femei.Însă ar fi fost un adevărat afront adus răposatei,dacă şi-ar fi permis să cadă în plasa întinsă de Sarah.Calitățile excepționale ale Vanessei trebuiau compensate prin ceva.Aşa că Julio ajunse la concluzia că,în cazul dat,singura compensație poate fi tinerețea.După ce se descotorosi de Sarah Fleury Julio începu să frecventeze numai fete tinere,adolescente proaspete,care nu aveau pretenția unei relații de lungă durată.Curând se convinse că şi varietatea are farmecul ei.Până atunci singura femeie din viața lui fusese Vanessa.Acum însă,porni la drum ca un cuceritor al necunoscutului continent feminin şi,în zece ani,îi trecură prin pat mai mult de o sută de fete.Avea un adevărat regulament secret pentru ele.De regulă,nici cu una nu depăşea stagiul de o lună,timp suficient pentru fiecare ca să se trezească feminitatea în ea.Julio Santos era un amant de înaltă clasă,aşa că fetele câştigau experiențe unice.Nu după mult timp,din mediul feminin
,celebritatea i-a pătruns în cel masculin.Julio se stabili temeinic la Los Angeles.Îşi cumpără o vilă şi începu să frecventeze diferite cercuri mondene.
Deveni o figură remarcabilă a oraşului.Clasă.Stil.Eleganță.Erau calități rare în această lume a dictatului financiar,unde omul era judecat mai ales după dimensiunile contului din bancă.Da,contul lui Julio Santos nu era deloc neînsemnat,dar,în afară de acesta,era şi o persoană absolut fermecătoare. Bărbații şi femeile se simțeau fascinați de acest om apărut ca din neant,numit

Julio Santos.Cei zece ani de existență americană ai lui Julio trecuseră ca un vis frumos.Tenis,înot,mici speculații la bursă,jocuri de cărți,investiții timide ,în câte o afacere,fără prea mari beneficii,fete frumoase,plajă,distracții,localuri de lux.
Şi a fost grozav de mâhnit când a înțeles ca i s-au terminat banii.S-a ruinat.Prosteşte.Dar acesta-i adevărul.În ultimii doi ani,de la Paris,avocații soției îl tot preveniseră că averea este pe cale să sece.Voiau să-i investească banii în vreo afacere rentabilă,care i-ar fi oferit şansa unor beneficii.Prea puțin interesat de speculațiile financiare,Julio continuase să trăiască fără griji,neîncrezător în semnalele pe care le primea din Europa.Luând şi nepunând nimic la loc,a risipit totul.După atâția ani de viață de lux,se dezobişnuise de ideea că s-ar putea trăi fără bani.Protecția Vanessei se întinsese asupra lui de-a lungul întregii maturități.Trăise până acum din averea pusă de ea deoparte.Geniul ei bun îl străjuise timp de aproape treizeci de ani.De-abia acum Vanessa dispăruse cu adevărat.Julio trebuia să se trezească la realitate,trebuia să câştige bani,daca voia să ducă acelaşi mod costisitor de viață.Cu minuția specifică celor nepricepuți în afaceri,Julio făcuse nişte calcule care i se păreau întru totul realiste.Unu - vânzarea casei.Doi - închirierea alteia.Trei - banii rămaşi vor fi puşi la bătaie în singura activitate pe care el credea că o stăpâneşte la perfecție: jocurile de noroc.Dacă reuşeşte măcar să-şi dubleze suma,o va investi pentru ca să aibă beneficii suficiente pentru un trai decent.Procedura i se păruse corectă şi fără vreun risc deosebit.Acum însă,la aproape douăzeci şi patru de ore de la declanşarea campaniei de recuperare a banilor,Julio constată cu groază că pierduse aproape patru sute de mii de dolari.

CAPITOLUL 4

Johanna Luzi se trezi ca dintr-o bulboană adâncă,în care plonjase cu nesăbuință.
Somnul îi fusese greoi,cu vise neplăcute,în decursul cărora se văzuse rătăcind printr-un deşert imens,fară o picătură de apă la îndemână.Da,îi fusese sete şi acum se bucură enorm,văzând paharul cu suc de portocale la îndemână.
Bravo,Danny!” îşi lăudă ea în gând camerista,care şi de data aceasta anticipase prima dorință a stăpânei,la trezire întinse mâna după pahar şi-l zvântă dintr-o sorbitură.Arşița generală provenea de la beția din seara precedentă.Colindase barurile în compania a doi tipi extraordinari,care păreau să nu aibă nimic altceva în cap decât s-o violeze.Iar Johannei îi plăcea la nebunie să fie violată! Abia foarte târziu îşi dăduse seama că această speranță nu i se va împlini,pentru că însoțitorii de ocazie se dovediseră a fi homosexuali.Văzându-i cum se sărută focoşi pe buze după ultimul val de şampanie,se lămurise şi se scârbise Nu-i mai

rămăsese altceva de făcut decât să se îmbete criță Da,grozavă distracție! De n-ar mai avea parte de asemenea nopți deziluzionante.După ce efectul sucului de portocale îi răspândi o răcoare relativă în vene,Johanna dădu să se ridice în capul oaselor.Zadarnic.Era prea epuizată şi se prăbuşi iarăşi pe pernă.Avu încă un somn scurt şi agitat.Când se trezi, găsi pe noptieră încă un pahar cu suc.Îl zvântă şi pe acesta, gândindu-se la modul foarte serios că ar trebui să-i mărească leafa lui Danny.Însă accesul de mărinimie i se stinse la fel de iute cum se iscase.De fapt,Johanna Luzi era cam zgârcită când era vorba de bani puțini.Sumele mari le toca cu o viteză cosmică,fiind, în această privință, lidera incontestabilă a New Yorkului.Johanna oftă şi se întinse după oglinjoară.De data aceasta sculatul în capul oaselor se dovedi un efort pe măsura puterilor ei.Da,primul succes pentru astăzi.Cu oglinda dusă foarte aproape de ochi, începu să-şi studieze fața.Da, orice s-ar zice,arată foarte bine.Şi când te gândeşti ce an prost a avut!

Doamna Johanna Luzi.Neconsolata văduvă a contelui italian Maurizio Luzi. Neconsolată pe naiba! Dacă nu ar fi avut norocul să se prăbuşească atunci elicopterul, mult stimabilul ei soț ar fi dat imediat divorț.I-o cocea demult, angajase detectivi particulari,care se ținuseră scai de ea şi o fotografiaseră în cele mai exotice locuri şi poziții, înveşmântată de regulă în prea bine cunoscutul costum al Evei.”Divorțez!” îi spusese acesta,ca şi cum ar fi fost vorba de o hotărâre unilaterală,la care ea nu putea contribui nici cu o silabă.Din fericire,mai există un Dumnezeu acolo sus şi acesta se îngrijise de accidentul de elicopter picat tocmai la timp.De fapt,abia la descinderea testamentului,pe care Maurizio nu apucase să-1 modifice, neconsolata văduvă constatase că răposatul ei soț o cam dusese cu zăhărelul.Nu era chiar atât de bogat pe cât îi mersese vestea.

N-avea decât vreo patru milioane amărâte,pe care le câştigă într-un an un ticălos de negrotei înalt care aruncă mingea la coş în campionatul de baschet profesionist.Dar tot era mai bine decât nimic.Johanna nu dăduse pe față înşelăciunea cu averea imensă pentru că descoperise că şi o avere imaginară poate aduce suficiente avantaje.Faima de văduvă extraordinar de bogată făcea să roiască împrejurul ei o mulțime de aventurieri gata să-i câştige favorurile cu singurul lor argument autentic:dotarea din pantaloni.Johanna nu se ocupa de fapt de altceva.În tot decursul primului an de văduvie se ocupase de verificarea argumentelor respective,manifestând o inepuizabilă curiozitate.

Tineri de toate rasele şi naționalitățile treceau prin patul ei cu o viteză fantastică,încercând s-o convingă de meritele lor,de sincera lor intenție de a o face fericită.De fapt,Johanna nu avea de gând să se lege cu nici unul serios la cap. Procesul selecției era mult mai pasionant decât rezultatul .Părând

interesată,în acelaşi timp judeca la rece situaţia pentru că modul ei de viaţă,pe care nu şi-l schimbase deloc,îi devenise cam prea costisitor.Cât timp trăise Maurizio,nu-şi făcuse griji,pentru că nu ştiuse de puţinătatea resurselor.De fapt,în adâncul sufletului ei,avea vaga bănuială că moştenirea se împuţinase datorită eforturilor depuse de ea în decursul căsătoriei,cu călătoriile în jurul lumii şi cu cele mai năstruşnice achiziţii de bijuterii,blănuri scumpe şi vile. Poate, dacă ar fi ştiut că averea soţului ei nu-i chiar atât de fantastică, ar mai fi cruţat-o cât de cât.Dar aşa,ticălosul de Maunzio o învârtise pe degete după bunul lui plac.Un rahat de macaronar,asta a fost!Tocmai el să încerce s-o impresioneze cu morala?Şi ce dacă avea fotografii care o arătau goală în compania feluritor bărbaţi?Ea una nu negase niciodată că este o profesionistă.Parcă Maurizio nu fusese impresionat tocmai de supercalificarea ei,pentru că,vezi Doamne, mămica îi băgase de timpuriu în cap doctrina normalului în viaţa intimă. Normalul,adică întinde-te tu,Johanna,ca iarba sub mine,eu o să-mi introduc jucăria în tine de câteva ori,o să termin foarte repede ca să nu te obosesc iar tu dacă vrei să ajungi la orgasm,n-ai decât să-ţi bagi un vibrator acolo unde trebuie! Iubitul ei soţior rămăsese stupefiat când Johanna,ca dovadă supremă a ataşamentului şi interesului ei pentru căsătorie,i-o luase în gură,lăsându-se în patru labe în faţa-fotoliului,pe care el îşi odihnea decentul fund.Dacă îţi place ţie ceva,e foarte posibil să placă şi altora,nu? De ce să fim egoişti,când ne-a mai rămas atât de puţin până la începutul mileniului al treilea? Ce importanţă aveau amanţii ei pentru viaţa lor conjugală? Da,Maurizio era un om încă tânăr,dar cu ce era ea vinovată că cele câteva secole de sânge albastru care îi curgeau prin vine îi transformaseră sexul într-un băţ lung şi subţire,cu erecţia cât se poate de rară şi de flască? După ce-i oferea porţia minimă de voluptate,Johanna se considera întru totul îndreptăţită să-şi ofere şi sieşi una dublă.Iar când cel de-alături nu te poate satisface,nu cumva singura soluţie este să cauţi în altă parte? Ea chiar aşa făcuse şi nu-şi imputa decât o oarecare suprasolicitare a situaţiei.

Deşi divorţul planificat de Maurizio rămăsese un secret pentru tot restul lumii,ideea lui o jignise profund pe Johanna.Poate de aceea acest an de „doliu” şi-l petrecuse aici,la New York,evitând reşedinţa din Roma,unde era prea bine cunoscută ca soţie a contelui Luzi Nu avea de gând să se recăsătorească,pentru că,în postura de doamna Luzi, avea parte de tot respectul de care se bucurase fostul ei soţ.Numele acestuia deschidea orice uşă şi o menţinea la un loc de frunte în toate cronicile mondene. Acum îşi aminti de un amănunt financiar: fusese nevoită,săptămâna trecută să-şi cumpere altă blană în locul celei demodate,din sezonul trecut! îngrozitor! Nu se poate abţine şi doar şi-a propus

să fie mai puțin risipitoare!Johanna se ridică din pat mângâindu-şi trupul gol.Datorită masajului permanent şi feluritelor loțiuni,corpul îi arăta excelent.
Pielea netedă,piept înalt,ca al unei fete de şaisprezece ani.Johanna întotdeauna avea grijă de ea însăşi.Curând va împlini patruzeci,dar nimeni nu-i dă mai mult de douăzeci şi nouă.Nici un rid pe față.Frumusețe englezească clasică şi siluetă splendidă.Da,olandeza zburătoare tot olandeză rămâne,dar aceasta-nu înseamnă că nu preia şi ceea ce este mai bun la alte popoare.Ah,Anglia,binecuvântată ța ră!Îşi aruncă pe ea un halat de mătase şi o sună pe cameristă.Aceasta era o negresă subțire şi focoasă, care părea când de neînlocuit,când făcea nişte boroboațe de-o făcea pe stăpână să-şi pună mâinile în cap.Portarul îi spusese în mare secret Johannei că,în lipsa ei,Danny primeşte vizitele iubitului ei.Johanna avusese de gând s-o ia la rost, dar uitase.Fără să bată la uşă,fata intră în cameră.
-Trebuia să bați,Danny,îi spuse iritată Johanna.Ți-am spus-o de un milion de ori.
Danny zâmbi spre propria ei reflectare din oglinda de la baie,mare cât tot peretele.Doamne,ce bine ar fi să facă dragoste aici cu Jack!
-Desigur,doamnă Luzi,îi răspunse ea.Să vă pregătesc cada?
-Da,îi spuse scurt Johanna.În aceste clipe,pur şi simplu nu o putea suporta pe această fetişcană,care mirosea a curviştină de la o poştă.Nici pomeneală de mărirea salariului,pe care i-o planificase cu prilejul celor două pahare de suc de portocale.

Hillary Jackson se uită la ceas şi oftă înciudată Joahnna întârzia după bunul ei obicei,ca şi cum ar fi avut întâlnire cu un bărbat.Era cea mai bună prietenă din New York a Johannei şi acum,pentru a nu ştiu câta oră,îşi zicea că nu se poate face o lady dintr-o olandeză zburătoare Prostul obicei de a întârzia era un semn sigur că nu făcea parte decât din întâmplare din lumea bună Dar nu se putea hotărî să plece fără s-o aştepte Oftând din nou,îi mai comandă chelnerului încă un „Martini”.Hillary era de o frumusețe deosebită.Trăsăturile slave ale feței ei se combinau de minune cu părul negru bătând în albastru, pe care şi-l pieptăna neted şi şi-l aduna într-un coc pe ceafă.Destul de bogată, pentru că era întreținută de cei doi foşti soți ai ei, acum Hillary se căsătorise din dragoste cu un scenarist de filme numit Frank, care, deşi destul de modest ca talent şi succes artistic, avea marele merit de a-i împărtăşi gusturile sexuale puțin cam bizare.
În momentul de față amândoi întrețineau o relație cel puțin netradițională cu un homosexual din Noua Anglie.Foarte supărat pe natură şi pe Dumnezeu că 1-a făcut bărbat fără să-i ceară părerea,tipul visa să-şi schimbe sexul printr-o operație şi să înceapă o viață nouă.Spera să ajungă nici mai mult nici mai puțin

decât cântăreață celebră de muzică „country”.Mare-i grădina lui Dumnezeu! îşi spuse Hillary,amintindu-şi ultimele ghiduşii sexuale întreprinse în trei.Ea una era mulțumită de ceea ce-i pusese forța supremă între picioare.Ştia că funcționalitatea unui organ depinde de gradul lui de uz.Handbaliştii,de pildă,au palmele foarte mari,pentru că încearcă mereu să apuce mingea cu ele.Şi îndemânatice. În urma unor îndelungi antrenamente,Hillary ajunsese să se considere performeră în ce priveşte sportul ei preferat,sexul.În sfârşit,îşi făcu apariția Johanna.Pe loc,clienții cafenelei îşi întoarseră privirile spre ea.Da,Hillary trebuia să fie de acord că prietena ei are un fel de magnet special pentru bărbați.Cele două femei se sărutară abia atingându-şi obrajii cu buzele.
-Cum ți-a plăcut la Vegas? se interesă Johanna.Te-ai distrat bine?
Hillary ridică nepăsătoare din umeri.
-Ştii ce părere am despre spelunca asta de Las Vegas.E plictiseală şi zăduf Totuşi,lui Frank i-a plăcut la nebunie,pentru că s-a găsit un prost de producător care i-a cumpărat scenariul ăla idiot,la care a mâzgălit în ultimii doi ani.S-a pomenit şi el cu treizeci de mii de dolari.Şi se bucură de parcă ar fi descoperit un filon de aur!
-Incredibil!
-Uluitor! în sfârşit,bărbatul meu are bani îi ajung ca să achite un sfert de asigurare pentru bijuteriile mele!Johanna izbucni într-un râs vesel
-Hillary,nu-i frumos din partea ta.O fi fiind el un scenarist de duzină,dar măcar are ceva în pantaloni...
-Eşti sigură? Ai verificat personal?
-Nu,spuse Johanna,luându-şi brusc o mină serioasă.Îl credeam în proprietatea ta exclusivă.
-Dar dacă-mi permiți...
-Serveşte-te,draga mea!Eu îl tot verific de câțiva ani şi tot nu găsesc ceva fabulos.Mai ştii, poate n-o fi având organ pentru mine!Hillary ştia foarte bine că nu riscă nimic. Din partea Johannei era numai o glumă: boşorogi ca Frank nu o interesau.Pentru ea,bărbatul îşi pierdea orice interes de îndată ce depăşea vârsta de douăzeci şi cinci de ani.
În timpul prânzului discutară ultimele bârfe.Până în momentul când li se aduse cafeaua îi trecuseră în revistă pe toți cunoscuții şi,mulțumite,îşi rezervaseră un moment de tăcere.Sorbind din pahar,Hillary spuse.
-La Vegas m-am întâlnit cu un vechi prieten de-al tău,spuse ea ca în treacăt.
Îl mai ții minte pe Albert?

-Albert? îi repetă Johanna întrebarea,prefăcându-se că nu-şi aminteşte de nici un Albert,însă, de fapt, îşi amintea foarte bine.Cum să-1 uite pe Aibert Drake,omul care o adusese în Statele Unite,prima ei dragoste americană? De adus o adusese, dar nu mai apucase să se însoare cu ea.Johanna n-avea de unde să ştie că mămicile şi tăticii din America joacă un rol atât de important în destinele urmaşilor. După ce au analizat-o cum trebuie,scumpii înaintaşi ai lui Albert i-au rugat să nu se căsătorească imediat,să mai amâne,pentru ca viitoarea ei noră se se poată adapta modului de viaţă american.Între timp,însă,puseseră detectivi să se intereseze de isprăvile pe care Johanna le făcuse în Europa şi Africa.Respectivele isprăvi,odată descoperite şi date pe faţă,îl puseseră pe Albert într-o situaţie delicată.Ori se ceartă cu părinţii şi se însoară cu Johanna,ori renunţă la Johanna şi nu riscă să fie dezmoştenit.Au urmat apoi negocieri umilitoare,în urma cărora olandeza zburătoare (i se aflase porecla) s-a ales cu o sumă frumuşică drept despăgubiri şi cu expedierea cam forţată în Europa.Fusese plătită ca o curvă de lux.Ce-i drept,suma era importantă,dar tot pentru sex fusese plătită.Vezi Doamne,mămica şi tăticul aveau grijă să trimită cât mai departe de Albert comoara pe care micuţa olandeză o ţinea cu două palme mai jos de ombilic.Dezamăgirea Johannei fusese atât de mare încât,în avion,la întoarcere,organizase o partidă sexuală inedită chiar şi pentru ea.Vinovatul era Pierre Charden,cu care se tăvălise îndelung pe fotoliile din coada avionului,sub privirile stupefiate şi invidioase ale stewardeselor.Pierre se întorcea din America cu un mic capital la Monte Carlo,unde avea de gând să deschidă un bar personal.Era plin de idei şi Johanna îşi schimbase brusc destinaţia,aterizând şi ea la Monte Carlo,unde suma obţinută pentru prostituarea de lux o investi în afacerea lui Pierre.Contrar tuturor aşteptărilor,acesta se dovedise un companion cinstit,care nu profitase de nepriceperea ei. Barul,devenit mai târziu unul dintre cele mai selecte cluburi de noapte din Monte Carlo,aducea beneficii nescontate.
În plus,Johanna benefica şi de serviciile sexuale ale lui Pierre,care adăugau un anume farmec sejurului ei prelungit în Franţa.Dar orice început are şi un sfârşit.Celibatarul Pierre căzu în plasa unei fetişcane,Emmanuelle,care fu suficient de inteligentă ca să-1 ducă la altar .După acest eveniment,Pierre avu de ales între două alternative:Emmanuelle sau „Azur”,clubul de noapte pe care îl deţinea împreună cu olandeza zburătoare.Întrucât Emmanuelle avea grijă să fie ocupat noapte de noapte,îi cedase partea lui din acţiuni Johannei.Câtva timp,afacerile merseseră bine din inerţie,dar în cele din urmă inevitabilul se produsese:deşi fusese transformat în discotecă,„Azur”îşi pierduse din popularitate şi devenise o investiţie nereritabilă.

-La ce te gândeşti? o întrebă Hillary, văzând-o dusă pe gânduri. La Albert?
-Mă doare-n cot de Albert! izbucni Johanna. S-a purtat cu mine ca un ticălos şi n-am chef să-mi aduc aminte de el. La Pierre mă gândesc.
-Ce mai face? Nu s-a întors la «Azur»?
-Ce să se mai întoarcă? dădu Johanna a lehamite din mână.Iubiţica lui, Emmanuelle,i-a pus zdravăn mâna pe testicule.Pierre e dintre acei bărbaţi care gândesc cu testiculele.I-a turnat trei copii şi stă numai pe lângă fusta nevesti-si.
-Da,văd că trădarea lui te-a marcat.Deşi au trecut atâţia ani,încă nu l-ai iertat.Apropo,pentru că tot veni vorba,cum mai merg treburile la clubul tău? Se numea «Azur»,nu-i aşa?Din trusa de cosmetică ,Johanna îşi scoase pudriera şi se privi în oglindă.
-Clubul meu funcţionează în continuare cât se poate de bine.Scoase un ruj sidefiu şi începu să şi-1 întindă cu degetul.E drept că astăzi dimineaţă am primit o scrisoare de la avocatul meu.I se pare că trebuie să mă întorc şi să rezolv afacerile.
-Care afaceri?Înciudată,Johanna pocni capacul pudrierei
-Fireşte că cele băneşti,draga mea.Nu ştii că numai ele au importanţă?
După masa de prânz se despărţiră.Luându-şi rămas bun,Johanna se gândi că trebuie să fie mereu atentă chiar cu o prietenă atât de bună cum e Hillary.Păşind pe Avenue 3 se gândea la scrisoarea primită de la avocat.Dificultăţi financiare... Facturi neachitate...Cheltuieli prea mari.,.«Azur» e în pericol.Într-adevăr, ar trebui să se întoarcă la Monte Carlo şi să pună ordine în treburi.
Ce a putut să se întâmple cu «Azur»? Clubul dădea un profit excelent pe vremea când Pierre se ocupa personal de el.Însă după ce apăruse căţeaua de Emmanuelle şi Pierre se retrăsese din afacere,Johanna nu-i putuse găsi un înlocuitor pe potrivă.Noul manager se dovedise un nepriceput,motiv pentru-care Johanna renunţase imediat la serviciile lui.Apoi la conducerea clubului se perindaseră; cu mai mult sau mai puţin succes,feluriţi inşi care intrau provizoriu în graţiile patroanei,dar aceştia de regulă nu erau selecţionaţi după calificarea managerială, ci după performanţele sexuale Aceste seisme în conducerea clubului îl aduseseră în stare de faliment.Dacă altădată era o bună sursă de câştig,acum îi mânca averea rămasă de la Maurizio.Când Johanna ieşi din cafenea,constată ca afară ploua. Ciudat, dar nu reuşi să prindă un taxi. Acum îi părea rău că vânduse „Rolls Royce”-ul moştenit de la Maurizio. Dar nu şi-1 mai putea permite, nici şoferul nu-1 mai putea plăti aici, la New York. Destul că avea cheltuieli vane cu întreţinerea caselor din Monte Carlo şi Barcelona. Şi acestea trebuiau reduse. În ultimul timp, aici la New York, Johanna se mulţumea să închirieze o maşină cu

şofer doar atunci când mergea la câte o serată.O făcea pentru că era puțin probabil ca eventualii ei juni cavaleri să posede un mijloc propriu de locomoție,fie şi o motocicletă.Johanna n-ar fi avut nimic împotrivă să traverseze noaptea oraşul încălecată pe o motocicletă,strângându-1 din spate pe cavaler.
Da,tineretul are marele dezavantaj al lipsei de bani şi al vieții modeste,însă pricipala calitate a noii generații se afla pentru Johanna,în pantaloni.
Niciodată nu umblase morțiş după bani.Dimpotrivă,banii o căutau pe ea, insinuându-i-se în viață şi în deprinderi.Maurizio Luzi o descoperise la o prezentare de modă.Se îndrăgostise fulgerător,mai întâi estetic,de la distanță.
Apoi,după ce deveniseră atât de apropiați,încât între ei nu mai rămăsese nici măcar cămaşa,Johanna a avut grijă să i se facă absolut indispensabilă,ca un drog.
Nici nu i-a fost prea greu,pentru că Maurizio nu era decât-un copil mare,pe care îl juca pe degete după pofta inimii.După viața dusă cu Maurizio,banii deveniseră pentru Johanna o necesitate.Se obişnuise cu luxul,însă înainte de a încerca să-şi găsească încă un milionar ar trebui să facă o mică pauză.De obicei oamenii ajung milionari la bătrânețe (dacă nu-i luăm în calcul pe cântăreții de muzică rock,care se încurcă cu târfulițele tinerele),iar Johanna îi disprețuia pe bătrâni,întrucât ajunsese să se simtă atrasă numai de corpul frumos,dotat cu tot ce-i trebuie unui bărbat.Deodată în fața ei apăru un beţivan murdar.
-Vrei în pat? rânji acesta spre ea.Johanna încercă să se strecoare pe lângă el.
-Hei! strigă acesta,tăindu-i calea.Care-i problema? Nu vrei să faci dragoste?
Johanna îi dădu un brânci obraznicului şi,văzând un taxi,fugi spre maşină.Abia după ce se trânti pe bancheta din spate,oftă uşurată şi se gândi: «Trebuie să mă car din New York».

După plecarea Johannei,ştiind că are la dispoziție cel puțin câteva ore (durata obişnuită a prânzurilor stăpânei) Danny se şi repezi la telefon De mult visa să-1 poată aduce aici pe Jack,cel mai frumos băiat negru din New York,despre care se povesteau lucruri extraordinare în ceea ce priveşte arta lui erotică.Peste vreo zece minute,acesta îşi făcu apariția în apartament.Intră ca o vedetă,de parcă s-ar fi aşteptat la aplauze şi mulțumiri pentru efortul deplasării.
-Voiai să-mi spui ceva,baby? spuse el,cu glas tărăgănat.Sau ai vreo propunere ieşita din comun?Trecând pe lângă ea,o sărută pe vârful buzelor şi o pişcă de fesele bine reliefate prin blugii strânşi pe corp.
-Ne putem ține de nebunii cel puțin două ore,spuse repede Danny.Olandeza şi-a luat zborul la restaurant şi nu se întoarce curând.
-Atunci să-i dăm drumul,micuțo,să-i dăm drumul.

Ochii lui sticlind din pricina narcoticelor,studiau cu atenție apartamentul fastuos.
-Imediat,iubitule.Numai că...mi-a venit o idee.Jack,te rog să mai rabzi câteva minute.Vreau să-ți pregătesc o baie de calif.
-De calif? întrebă el trădându-şi lecturile,care nu ajunseseră nici măcar până la „O mie şi una de nopți".
-Califul e un fel de rege arab,spuse Danny,râzând.Cred că nu ți-ar displace să faci amor într-o cadă parfumată,mai încăpătoare decât parcul din fața Casei Albe.Drept răspuns,Jack,se smiorcăi.Nu mai făcuse niciodată amor acvatic şi acum era şi el curios.Fără grabă,se apucă să se descheie la pantaloni.

Johanna îşi petrecu câteva ore la salonul de frumusețe, care reprezenta un fel de club pentru bârfe al doamnelor din înalta societate.Unele repetau ceea ce ea auzise deja de la Hillary şi ea putea verifica informațiile.
-Mă întorc în Europa,spuse Johanna
-Zău?râse James.Şi pe mine cui mă laşi?Avea dinții frumoşi,chipul plăcut şi trupul zvelt,însă nu avea dotarea necesară pentru interesele Johannei.Îl verificase personal,pentru că nu-i plăceau informațiile la mâna a doua.
-E timpul să schimb aerul,continuă Johanna Am stat cam mult într-un loc.
Doamne! Olandeza zburătoare a stat prea mult ancorată într-un port! Cum să nu râzi? Japița s-a culcat cu tot New York-ul,adică cu toți bărbații de până la douăzeci şi cinci de ani.James depăşise baremul cu vreo şase luni şi era înciudat că Johanna se culcase cu el numai o singură dată. Îl probase ca pe o pereche de pantofi şi renunțase la el în calitate de mascul, ceea ce n-o împiedica să profite de serviciile lui profesionale.Şi de ce nu? E cel mai bun din New York. Cel mai la modă.
-O să-ți fie dor de mine,James? Johanna îl privea cu o expresie provocatoare.
Avea chef să filtreze şi James înțelegea acest lucru.
-Care-i problema, doamnă Luzi? Vreți să vă omorâți timpul câteva ceasuri?
-De ce nu?
Cu toată promisiunea pe față,James îşi dădu seama că discuția ei nu-i decât flecăreală,în spatele căreia nu se ascunde nimic serios.Nu, astăzi n-o să se mai poată trânti în pat cu olandeza zburătoare.

Johanna se întoarse acasă într-o dispoziție foarte proastă.Omul acela îngrozitor de pe stradă,îngâmfatul acesta de James.Şi apoi taximetristul acela parşiv,care tot timpul încercase să discute cu ea şansele preşedintelui Bush la alegeri,ca şi

cum tâmpitul,învârtind volanul rablei lui de taxi,ar fi putut schimba ceva în politica mondială Cretinul! Şi în plus o apucase o durere teribilă de cap.
Urcând cu liftul,îi fu lene să caute cheia şi apăsă pe butonul soneriei.Danny nu deschise.În sfârşit,Johanna îşi dădu seama că afurisita de fetişcană nu are de gând să vină la uşă.Probabil s-a lungit în faţa televizorului şi se boldeşte la serial.
Enervată,Johanna răscoli mult timp prin poşetă până când găsi cheia. Deschise uşa şi strigă:
- Danny!Unde te-ai ascuns,diavolițo? Şi tăcu brusc.
Priveliştea care i se înfăţişă dinaintea ochilor era stupefiantă:apartamentul fusese jefuit! Dulapurile mari, masa, canapeaua, patul, care nu putuseră fi cărate în grabă fuseseră sparte cu ranga şi murdărite.În ce priveşte substanţa galbenă întinsă peste tot, Johanna nu avea nici o îndoială nu era muştar!
În transă,făcu doi paşi înainte,dar se opri brusc.Poate că hoţii o violaseră pe Danny sau o omorâseră.Dar dacă tâlharii n-au părăsit încă apartamentul?Johanna fugi repede spre liftul,care,din fericire rămăsese deschis la etajul ei.

Îi trebuise mult timp până să poată prinde poliţia la telefon.Şi când te gândeşti că ministrul declară că poliţia americană este cea mai efivientă din lume.Ha! Tentaţia americană pentru superlative.Broasca americană care sare mai sus decât toate broaştele din lume.Bolnavul american care este cel mai sănătos bolnav din lume.Piticul american care este cel mai înalt pitic din lume!Vax!Deci,ca întotdeauna,poliţia fu la „înălţime”.Veni peste aproape două ore.Danny nu fu găsită în apartament,însă pe oglinda din baie,cu ruj deschis la culoare,era scris:«Olandeza zburătoare= târfa târfelor!»
Cu uşurinţă,Johanna recunoscu scrisul stângaci al menajerei,care nu ştia prea multă carte.Din apartament fusese cărat tot ce se putuse căra.
Îmbrăcămintea,poşetele,accesoriile de toaletă,cearşafurile,prosoapele,mobila măruntă,chiar becurile şi aparatele electrice,inclusiv aspiratorul cu ajutorul căruia Danny făcea curat,cu atâta dezgust,în apartament.Fireşte,televizorul color,combina muzicală,videoplayerul se topiseră şi ele.Patul,pe care nu mai rămăsese decât salteaua,era şi el spurcat amanţii nu se osteniseră nici măcar să şteargă petele lăsate de amorul lor murdar.Ce coşmar!Ce porcărie! Johanna fierbea de furie Se repezi la cei doi poliţişti şi îi întrebă mânioasă.
-Unde-i anchetatorul? Am mulţi prieteni sus puşi şi cer să se ocupe cineva imediat de această chestiune!Poliţiştii se priviră unul pe altul.Amândoi se gândeau în acelaşi timp la un singur lucru «să nu dea Dumnezeu să fie trimis

încoace un anume Lemay» însă privirile lor pline de semnificații nu se puteau nicidecum împotrivi destinului,plămădit undeva prin ceruri,pas cu pas.Zodiile deciseseră iremediabil că Johanna trebuie să se ciocnească de Lemay.
Detectivul şef Harvey S.Lemay avea trei mari defecte.În primul rând,din pricina unu,accident ochiul stâng îi clipea în momentele cele mai nepotrivite.În al doilea rând,nu avea niciodată noroc.Şi în al treilea rând,trupul lui împrăştia un miros atât de urât,încât nu putea scăpa de el nici utilizând o cantitate uriaşă de deodorant.Detectivul şef Lemay era un om nefericit.Tehnologia cosmetică a secolului douăzeci era neputincioasă asupra ultimului dintre defectele devenite celebre în mediul polițienesc.Folosea deodorante cu bile,diferite pudre,ape de colonie şi chiar loțiuni intime pentru organele genitale feminine.Dar toate acestea erau zadarnice.Johanna simți duhoarea de cum detectivul păşi in apartament
-Doamne”Veniți de la groapa de gunoi a oraşului?Luat atât de direct, detectivul şef Lemay se simți ca o ploşniță şi se mira timp de câteva clipe lungi, constatând că trebuie să se dezbrace de pardesiu,doar ploşnițele nu poată pardesie!Îşi reveni cu mare greutate la conştiința de biped şi, în timp ce îşi agăța pardesiul în cuierul din hol îşi compuse o mină importantă. Obişnuite cu mirosul propriu,nările lui nu sesizară duhoarea emanată de cele câteva pete de pe cuier,altfel s-ar fi abținut de la aceste gesturi casnice.Tăcerea lui preocupată n-o impresiona câtuşi de puțin pe Johanna.Cu un gest ferm,nelipsit de o anumită expresie teatrală,arătă spre priveliştea lăsată în apartament de tâlhari.
-Ce aveți de gând să întreprindeți în privința aceasta?Johanna vorbea cu aroganța unei aristocrate englezoaice şi-1 privea pe detectivul şef Lemay de parcă chiar el ar fi săvârşit infracțiunea sau măcar ea s-ar fi întâmplat din vina lui.
-Ei! ochii ei mari îl priveau cu desconsiderație.Mi-ați găsit servitoarea?
Detectivul şef Lemay se prăbuşi pe singurul scaun rămas şi arcurile i se înfipseră în fund.Da,avea parte de o zi mârşavă.S-ar putea spune,chiar,îngrozitoare.Mai întâi îi scăpaseră nişte furnizori de narcotice.Apoi se certase cu ciungul de cumnată-său,veteran al războiului din Vietnam,astăzi un pictor pop destul de celebru din Manhattan.Şi acum uite-o şi pe târfa asta îngustă în fund din înalta societate.Parcă n-are el destule griji?Nu-i ajunge oare propriul lui nas simte duhoarea care-i izvorăşte din trup?
-Totu-i în ordine doamnă,bolborosi Lemay.

-În ordine?întrebă Johanna,zvâcnind-şi mirată în sus sprâncenele.Ce,mi-ați adus înapoi lucrurile furate?Ați arestat-o pe servitoare?Polițiştii se uitau unul la altul. Lemay încercă să-şi pună cât mai multă siguranță şi autoritate în glas:
-Doamnă,avem nevoie de timp.Ancheta de-abia a început.De fapt,aş vrea să vă pun câteva întrebări.
-Întrebări? Mie? Cred că glumiți! Credeți că m-am jefuit singură?
-Fireşte că nu,doamnă.Dar vedeți,se întâmplă şi aşa,oamenii...îşi organizează singuri...Asigurarea...înțelegeți ce vorbesc?Ochii Johannei ardeau.
-Vreți să spuneți că am înscenat toate astea?Chiar în acel moment Lemay clipi din ochi.
-Ticălosule,te degradez... Pentru incompetență!Cu greu, Lemay se ridică în picioare şi încercă să se scuze.
-Cărați-vă de aici! tună şi fulgeră Johanna. Nu vreau să vă ocupați de treaba asta. Îl cunosc pe ministrul vostru şi am să-i spun ce nătărăi are în subordine...
Detectivul şef Harvey S. Lemay o porni iute spre uşă. Există zile când nici nu are rost rost să te scoli din pat.În asemenea zile,orice ai face,toate îți ies pe dos.
După cinci ore,care Johannei i se părură o eternitate,se mută într-un apartament de lux al hotelului «Pierre».Ce noroc că aceste lepădături nu i-au furat bijuteriile!Maurizio insistase să le păstreze într-un seif la bancă şi avusese dreptate.În ce priveşte locuința,era demult timpul să se cam mute.Cât despre haine,niciodată nu a fost o problemă să-şi înnoiască garderoba,cu atât mai mult cu cât cea veche era bine asigurată.Da.Va petrece aici câteva zile ca să se refacă după şoc,să încaseze asigurarea şi să mai umble prin magazine.
Pe urmă acasă,în Europa...E timpul să se ocupe personal de afacerile din Monte Carlo.

CAPITOLUL 5

Charles Payne era divorțat de exact trei luni,şapte zile şi paisprezece ore.Ar fi putut spune exact chiar şi în secunde,întrucât evenimentul fusese mult dorit.Dar divorțul nu însenina cine stie ce,pentru că Polly,fosta lui soție,îi amintea mereu că există,telefonându-i cât se poate de des Această insistență telefonică însemna că divorțul nu era decât formal,Polly considerându-l tot unicul şi irepetabilul ei.Fireşte,întotdeauna invoca anumite motive.S-a înfundat piscina.S-a stricat „Ferrari”-ul ei.Copilului îi era dor de taică-său.De ce Charles a ajuns într-un asemenea hal,încât a fost văzut cu o femeie într-o discotecă din Berverly Hills? Aşa de repede a uitat-o? Şi ea ce-ar trebui să simtă?Doamne! Niciodată nu o să le înțeleagă pe blestematele astea de femei.Cei cinci ani de viaţă în doi trecuseră

ca un coşmar,deşi în coloanele de bârfe ale revistelor,el şi cu Polly erau descrişi ca un cuplu ideal.Polly Jenney era fiica unei actriţe frumoase şi a lui Hill Jenney, cântăreţ celebru, actor de cinema şi mafiot.Iar Charles Payne este unul dintre magnaţii studiourilor de înregistrări.
El magnat! E caraghios! Cu greu reuşea să o întreţină pe Polly la nivelul cu care aceasta se obişnuise.Cu greu.Numai cu greu.Soţia îi imputa mereu că afacerile tatălui ei mergeau cu mult mai bine.
Într-o dimineaţă Charles şi-a luat geamantanul,1-a trântit în portbagajul maşinii şi a evadat.De atunci Polly îl implora mereu să se întoarcă.
Charles nu era cine ştie ce inteligent,dar,datorită sfaturilor prietenilor săi, înţelegea că dacă s-ar întoarce,ar trebui să-i ofere lui Polly,pe tavă,mădularul bărbăţiei sale.Şi cu cât rămânea mai mult departe de casă,cu atât mai mult se convingea de acest lucru.Mare noroc a avut cu un amic atât de bun cum este Julio Santos.Acesta îi oferise ospitalitatea sa pe timp nelimitat,mai ales că mai tot timpul locuia la Los Angeles.Ocupând apartamentul lui Julio,Charles nici nu se mai gândise să-şi facă rost de o locuinţă personală.
Julio era un idol pentru el.Aşa visa Charles să devină şi îl imita în toate cu o tenacitate fanatică,însă fară rezultat.Nu-i putea semăna întru totul,pentru că nu avea decât douăzeci şi opt ani şi tinereţea nu-i eră deloc în dezavantaj.
Zvelt,atletic,juca bine tenis,alerga şi făcea gimnastică.Ce-i drept,fuma marijuana,trăgea tot timpul praf de cocaină pe nas şi bea cu frenezia irezistibilă a tinereţii. Julio nu se atingea de narcotice şi Charles se jura mereu că va renunţa la ele.Însă promisiunea ca promisiunea,dar îndeplinirea ei rămânea o datorie perpetuă,amânată de azi pe mâine...Şi acest mâine nu mai venea,pentru că narcoticele îi deveniseră o necesitate aproape vitală.Dacă eşti şeful unei firme de înregistrări pe Coasta din Vest,eşti nevoit să fumezi marijuana la întâlnirile cu cântăreţii din diferitele formaţii muzicale.Aceasta este sinuciderea ta profesioanlă.Charles încerca să se îmbrace la fel ca Julio.Totuşi nici un costum nu-i venea atât de bine,iar gulerele îi rămâneau mereu prea strâmpte pentru gâtul lui,chiar atunci când cămăşile erau cusute la comandă.Arăta destul de bine,dar nu şi atunci când Julio era prin apropiere.Charles avea faţa frumoasă şi sinceră,maxilarul ideal,părul cârlionţat,o cicatrice pe abdomen,tenul bronzat uniform şi penisul mic.Din fericire,în timpul crâncenelor lor certuri,Polly nu-i amintise niciodată acest defect.Niciodată şi de aceea Charles o iubea.
Acum Charles era instalat în avionul care zbura la Los Angeles şi se gândea cum să-i explice lui Julio apariţia lui Dolly.

Fata se aşezase lângă el,încrucişându-i pe genunchi mâinile subțiri.Fața ei frumoasă era calmă.Părul lung şi blond i se revărsa pe umeri.Era un cadou al destinului de care Julio deja se bucurase.O părăsise cu o săptămână în urmă,dăruindu-i trandafiri şi un breloc cu briliante.Fireşte,îi explicase că o face pentru binele ei şi că va fi mult mai fericită fără el.
Ah,acest Julio e un artist dat naibii! Natura i-a dăruit totul.Întotdeauna părăseşte o fată,lăsându-i ei impresia că ea este cea care l-a părăsit.E un înțelept.În ultimele patru luni,prin fața lui Charles trecuseră cinci asemenea fete.Toate uluitor de frumoase,tinere şi neprefăcute Dispăreau fără să zică nici „pas”.Julio are dreptate.Le va fi mult mai bine fără el (de ce trebuie să se întâmple aşa,fetele nici nu încercau să afle),însă rămâneau buni prieteni,purtau brelocurile lui de aur de la firma «Cartier» (de obicei un şoricel sau un fluture) şi vorbeau despre el cu entuziasm.Charles n-avusese niciodată noroc la femei.De cum încerca să le părăsească,începea isteria,îi spuneau că este un avorton diavolesc şi îl făceau de râs în tot oraşul. Unde greşeşte?
-Când aterizăm? întrebă Dolly.
-Oh,la naiba! Dolly!Apăruse pe neaşteptate în casă,vrând să-1 vadă pe Julio.Şi auzise ce vorbeau ei la telefon,când Julio îl rugase pe Charles să facă rost de bani şi să zboare cu prima cursă la Los Angeles După aceea fata îi declarase solemn,dar cu naturaleţea specifică adolescentină,că îl urmează.«Trebuie să vorbesc cu Julio,îi explicase ea.Mă aflu la o răscruce şi numai el mă poate ajuta»
-Ce,nu mai poți aştepta vreo două zile? bombănise Charles.Se întoarce repede la New York.
-Nu Trebuie să-1 văd imediat.Aşa că nu reuşise să scape de Dolly.Însă cel mai mult îl iritase faptul că fata îi permisese să-i plătească biletul! Ce insolență! Nici măcar nu şi-a întins mâna spre portmoneu n-a făcut decât să zâmbească dulce,strângându-i uşor mâna şi spunându-i.
-Mulțumesc,Charles.Casieriţa şi-a închipuit probabil că a băut cam mult.Charles ar fi tras şi el aceeaşi concluzie,dacă nu s-ar fi cunoscut prea bine.
Ziarele scriau despre el ca despre domnul Payne,milionar,şeful companiei de înregistrări.Compania era în regulă,dar oare e milionar? De-abia reuşea să adune banii necesari pentru uriaşa pensie alimentară care trebuia plătită lui Polly.
Charles era ginerele lui Hill Jenney,chiar dacă fostul ginere,şi acest lucru însemna că toate facturile le achita el.Pe drum Charles se gândea la cuvintele lui Julio.De ce prietenul 1-a rugat «să facă rost de bani»? în cazul lui Julio,e o chestiune prea bizară,deoarece acesta niciodată nu se zgârcise.Oare la Los Angeles nu s-ar fi găsit nimeni care să-i ofere creditul de care avea nevoie?

Totuşi Charles se oprise în drum spre aeroport,trecuse pe la birou şi scosese trei mii de dolari cash din seif.Şi abia în clipa aceea realizase că de când s-a mutat la Julio nu fusese nevoit să cheltuiască nici un dolar Chiar şi pentru băutura pe care o comanda la magazinul din colţ,cecurile erau trimise acasă la Julio.Se simţea vinovat,însă prietenul său era un amfitrion bucuros de oaspeţi şi nu accepta ideea că unul dintre musafirii lui ar trebui să plătească ceva,chiar dacă respectivul musafir îi rămânea în casă timp de câteva luni.În adâncul sufletului său,Charles bănuia că Julio are o anumită jenă financiară.Toţi vorbeau despre asta.În primul rând,de ce acum două luni Julio îşi vânduse casa?
Primise bani buni pe ea,însă toată lumea ştie că este mai bine să nu renunţi la o proprietate în Los Angeles, de îndată ce o ai.Preţurile imobilelor cresc cu o iuţeală ameţitoare.Atunci Charles glumise neîndemânatic:
-Acum, că nu mai ai unde sta la Los Angeles,va trebui să te muţi la New York.
Era, de fapt, singura ta posibilitate de a scăpa de mine, care sunt un chiriaş rău platnicJulio îşi afişase zâmbetul său strălucitor şi îi spuse că deocamdată nu-l paşte pericolul evacuării, pentru că şi-a închiriat o casă.
-Şederea la Los Angeles va fi prelungită, aşa că nu te gândi să renunţi la avantajele pe eare ţi le oferă apartamentul meu.
Într-adevăr,curând Julio se întorsese la Los Angeles,lăsându-l pe Charles să huzurească în acelaşi apartament.Ceea ce-1 mră,totuşi,pe Charks era că în cutia poştală a lui Julio se adunau zilnic facturi neplătite,ceea ce altădată la amicul său,om pedant,nu se mai întâmplase.Aceste nimicuri îi treziseră lui Charles bănuieli vagi,totuşi nu le acordase o atenţie prea mare. Se auzi glasul Iui Dolly:
-Oh!Cum urăsc aterizările!Se făcuse palidă la faţă.Charles îi întinse fetei o pungă igienică şi se lăsă pe spătarul fotoliului ca să se desfete cu senzaţia aterizării.

Julio pierduse socoteala timpului De cât timp stă la masa unde se joacă baccara? De două,trei sau patru ore? Nu mai ştie.Înţelegea doar că ghinionul nu-l părăsise.Pe frunte îi apăruseră picături de sudoare,însă,în rest rămăsese ca întotdeauna,un dandy care zâmbeşte fermecător.Toate planurile lui se spulberaseră.Fusese sigur,sută la sută,că va câştiga o sumă mare,însă destinul îşi râsese cu răutate de el.Pierduse până la ultimul dolar din ceea ce câştigase pe casă.În plus rămăsese şi dator cu cinci sute de mii de dolari.
Unde i-au dispărut dibăcia,talentul şi norocul? însă dacă nu-ţi vine cartea,dacă zarul nu se rostogoleşte cum trebuie,nu mai ai ce face,trebuie să ieşi la timp din joc.Iar el nu a făcut-o.A,jucat mai departe,ca ultimul idiot.

Julio nu era pur şi simplu ruinat.Afacerea stătea cu mult mai rău.Rămăsese dator cazinoului,iar proprietarii acestuia nu se vor bucura deloc aflând că Julio nu este în măsură să le plătească.Probabil că e un vis urât.Toate acestea s-au petrecut pe neaşteptate.Doar în două zile.Lângă Julio şedea o femeie care îi făcea mereu cu ochiul,vrând să pară cochetă,deşi vârsta damei bătea cam spre şaizeci.
Încheieturile ei osoase şi degetele erau înțesate de bijuterii destul de lipsite de gust.Însă nebunesc de scumpe.Pe mâna ei dreaptă strălucea un briliant de dimensiuni gigantice care îl uluise pe Julio.Briliantul costa cel puțin cinci sute de mii de dolari.

Sosind cu taxiul acasă la Julio,Charles află de la cameristă că Julio este la cazinoul hoteluui „Forum” şi că îl roagă să vină acolo de îndată.Cu mare greutate,prinse încă un taxi şi,cu Dolly ținându-se scai de el,o porni spre cazinou.Când taxiul opri,Charles descoperi cu groază că este cât pe ce să dea nas în nas cu iubitul lui fost socru.Evită ciocnirea în extremis,mocoşindu-se cu plata taximetristului.
- N-am mai fost niciodată aici,spuse Dolly,netezindu-şi fusta cu degetele ei subțiri.
- Nu te bucura prea tare,bombăni Charles,ca nu cumva să te pomeneşti în avionul de New York
- Nu cred,îi replică încăpățânată Dolly.
- Chiar aşa? Charles ştia sigur un lucru:dacă Julio se descotoroseşte de o fetişcană,o face pentru totdeauna.Nicodată nu se întoarce la aceeaşi fată,oricât de dulce bucățică ar fi aceasta.Receptionerul avu față de Charles o atitudine ca şi cum acesta ar fi fost membrul unei familu regale
Fostul ginere al lui Hill Jenney era foarte bine cunoscut la «Forum».O parte a lunii de miere cu Polly şi-o petrecuse chiar aici.La insistența lui Hill Jenney,care avea spectacole în oraş.De la nunta aceea blestemată,toți invitații veniseră la Los Angeles.
-Pe naiba!Nu-i cine ştie ce plăcere să faci dragoste cu mireasa,când tăticul ei ocupă camera de alături!
- Da,domnul Santos a rezervat o cameră pentru dumneavoastră,spus el.
Charles se miră nespus,nu se aşteptase la aşa ceva,credea că va fi invitatul lui Julio,ca şi în apartamentul din New York.
Observându-i mirarea,recepționerul adăugă:

- De altfel,domnul Santos şi-a rezervat o cameră şi pentru sine.Spune că,cuprins fiind de febra jocului,preferă să rămână în hotel.Aceeaşi bănuială că nu e totul în regulă îl fulgeră pe Charles.
-Trebuie să mă aranjez puțin înainte de a-1 vedea pe Julio,spuse Dolly.
- Uhuu!se declară de acord Charley.Dați-mi cheia de la camera rezervată de domnul Santos,îi spuse el recepționerului.
- Desigur,domnule Payne,răspunse funcționarul,măsurând-o pe Dolly din creştet până-n tălpi. Peste un ceas Hill Jenney va şti că Charles a venit la Los Angeles cu o blondă de nouăspreze ani.
-Este domnişoara Dolly Morton,spuse iute Charles. Logodnica domnului Santos. Logodnică, nimic de zis! Julio o să-1 omoare.Dar e mai bine decât să se joace de-a baba-oarba cu Hill Jenney.

Femeia cu bijuterii luă toate cărțile.Câştiga partidă după partidă.Dama sorta teancuri de fise iar Julio îşi fixă iarăşi privirile pe briliantul uriaş.De îndată ce se ridică,crupierul îl întrebă.
- Mai jucați,domnule Santos? Julio se sforță să zâmbească.
- Mă întorc mai târziu.Îi venea să vomite,dar văzându-1 pe Charles apărut în grabă,îi reveni imediat buna dispoziție.Prietenul îl va ajuta să se descurce.
Charles,bestie şireată,după cele patru luni de ospeție gratuită,se simte dator.

La ultimul etaj al hotelului „Forum'",Enzo Baresi urmărea cu atenție ceea ce se petrecea în cazinou.Era proprietarul hotelului şi se descurca de minune cu ajutorul celor doi fii ai lui.Mario şi Marco.Nimic din ceea ce se petrecea în «Forum» nu scăpa de ochii ageri ai lui Enzo Baresi.Astfel ştia că cea de-a patra fată din dreapta corpului de balet îşi făcuse ieri un avort şi deci astăzi nu va veni iarăşi la lucru.Iar două chelnerițe de la restaurant fură,dar câte puțin.Enzo nu avea de gând să le concedieze pentru că e greu să găseşti lucrătoare bune.Unul dintre crupieri avea de gând să se culce cu nevasta managerului cazinoului.Acest lucru nu trebuie permis.
- Cum îi merge lui Julio Santos? îl întrebă Mario pe tatăl lui.
- Cu cât ne-a rămas dator?se interesă Enzo,urmărind cu atenție ecranul televizorului.Camerele de luat vederi îi urmăreau pe toți cei care se aflau în cazinou.Mario se duse la telefon ca să obțină ultimele informații.
- Julio a pierdut din banii lui şapte sute de mii şi a făcut o datorie de cinci sute de mii.Acum a ieşit din joc şi s-a dus să se întâlnească cu Charles Payne.

- Julio îmi place,spuse moale Enzo,dar nu mai mult de cinci sute de mii de dolari.Ai grijă să ne achite datoria înainte de a părăsi hotelul.Să ai tu grijă de asta,Marco.
- Cec să primesc? întrebă Marco.Enzo închise ochii.
- De la Julio?Fireşte.Are mulţi bani.Pe lângă asta,băiatul e prea deştept ca să ne prostească Şi apoi,cum o să se mai țină după femei,dacă l-am lipsi de arma lui principală?

CAPITOLUL 6

Johanna alerga prin magazinele New York-ului.Când era vorba de cumpărat haine,cu ea se putea compara,probabil,numai Jackie Onassis.

Peste tot risipea cărți de credit,fără să aibă grija faptului că administratorul de la Monte Carlo o prevenise sever să nu-i mai trimită facturi neachitate.Fusese jefuită.Deci,trebuia să se îmbrace cum trebuie pentru întoarcerea în Europa.

«Armani»,«Cerutti»,«Chole»,îmbrăcămintea cumpărată din aceste magazine îi venea întotdeauna foarte bine.Luă prânzul cu Frank Jackson,soțul lui Hillary,

care o amuză şi încercă să o tragă în pat,dar ea nu-i acceptă propunerea,mai avea de făcut cumpărături la New York.A doua zi urma să plece în Europa.Nu voia să-1 jignească pe Frank,dar nu era bărbatul viselor ei.La cei treizeci şi şase de ani ai lui,Frank i se părea bătrân.De ce să utilizeze ceea ce,după părerea ei,se perimase,când există un actor frumos,de douăzeci şi doi de ani,cu trupul lui Marlon Brando?Johanna avea nevoie întotdeauna de ceea ce este mai bun în plus ea avea înfățișarea unei femei de lume,strălucitoare şi decentă,lucru care bărbaților,mai ales celor tineri le plăcea la nebunie.Îl părăsi pe Frank şi plecă la

Magazinul «Henry Bendel»,unde cumpără două perechi de cizme de câte 250 de dolari apoi cumpără o poşetă simpluță din piele de crocodil care o costă 450 de dolari.Mai achiziționă ceva bijuterii,un colier şi o pereche de cercei,care o costaseră 175 dolari.Mai aruncă patru sute pentru produse cosmetice şi parfumuri.Apoi porunci să i se ducă toate cumpărăturile la hotel.În sfârşit,hotărî că e timpul să se odihnească puțin pentru seara care se apropia.Johanna luă un taxi şi plecă la hotel.Făcu o baie spumoasă,îşi întinse cu minuțiozitate pe față o mască de castraveți şi dormi trei ore şi jumătate

Înainte de a-şi părăsi bârlogul lui sărman de la periferie,Jonat Rous se mai uită o dată admirativ în oglindă.Era convins că arăta bine.Ea ce-o fi crezând? Astăzi se va lămuri.La botez, Jonat primise numele de Jonathan Arthur Rous, dar numele îi fusese prescurtat încă de la grădiniță şi aşa îi rămăsese pentru toată viața. De

fapt,prescurtarea se potrivea foarte bine cu numele lui de familie.Jonat Rous. Suflă bine.Visând, uneori Jonat îşi vedea numele pe câte un generic de film, alături de celebrităţile vremii.Acestea se schimbau de la un vis la altul,numai numele lui rămânea înscris cu literele cele mai mari şi mai strălucitoare.
Trezindu-se,Jonat se ruga lui Dumnezeu şi Diavolului ca visul să devină realitate,pentru că nu-şi vedea altă şansă în viaţă.Acum,însă,se ruga de destin să-i ofere un dram de noroc măcar în seara aceasta.Jonat îşi netezi pantalonii negrii din piele,îşi potrivi gulerul gecii strălucitoare -stilul â la Silvester Stallone.Toate îi veneau ca turnate.În sfârşit,simţindu-se sigur pe sine,Jonat ieşi din casă.

Johanna se trezi cu un ceas mai înainte decât avea de gând.O aştepta o seară minunată.Vernisajul unei expoziţii de pictură,două serate şi apoi ştiutul «Studiou 54»,o discotecă uriaşă unde se poate întâmpla orice.Şi de regulă se întâmplă.
După ce se machie cu grijă,Johanna se îmbrăcă.Rochia cafenie de mătase,cu decolteu mare,strânsă într-o cingătoare lată,îi cădea liber peste pantalonii de şifon.Pantofii argintii,cu tocuri înalte desăvârşeau toaleta.Unul dintre asistenţii lui James veni să-i aranjeze coafura,aşa că la urma urmei Johanna arăta-excelent Fireşte,o ajutau briliantele şi smaraldele care întotdeauna se potrivesc la orice. Jonat Rous apăru la timp.Văzându-i îmbrăcămintea, Johanna se îngrozi.Parcă ar fi un evadat din rai! Oare n-o să râdă de el prietenii ei?
-Ce, n-ai costum? îl întrebă ea.
-Dar ce, pielea nu-i bună? o contrazise Jonat.
-Prea aduci a masochist.Un costum ar fi fost mai potrivit.În stil italian, cu două revere.Ochii lui Jonat se îngustară.
-Ascultă lady,dacă ai nevoie de costum,n-ai decât să mi-1 cumperi.Sunt actor,nu manechinAstfel începu seara.Jonat îşi pierduse cheful şi se încrunta tot timpul, iar Johanna nu era deloc mulţumită de cavalerul ei.
Totuşi,după câteva cupe de şampanie,fleacurile încetară a o mai plictisi Şi ce dacă-i îmbrăcat în piele?Are o talie grozavă şi muşchi în nişte locuri despre existenţa cărora mulţi bărbaţi nici nu bănuiesc.Pentru succesul programului de seară este cât se poate de potrivit. Jonat se purta ca un tânăr Brando,iar femeile nu-şi mai luau ochii de la el.Ar fi putut trânti în pat o duzină întreagă.Însă era clar că o prefera pe Johanna,întrucât doamna Luzi nu avea egal.
Făcuseră cunoştinţă la o serată,acum o săptămână,şi ea îl dusese repejor cu limuzina în apartamentul ei.După patru ore de maraton sexual,chiar şi Jonat,care avea o potenţa gigantică,obosise de tot.Femeia asta e turbată!Dar şi bogată!E

ceea ce se cheamă o pipiță de înaltă clasă.Şi e elegantă.Iar el s-a săturat până-n gât de prostuțele de douăzeci de ani.Ar fi vrut să-1 ia cu ea la Monte Carlo, pentru că Jonat niciodată nu fusese în Europa.
- Te distrezi îl întrebă Johanna,împingându-se în el.
- Am scuturat şi eu ceva.Ea îi zâmbi.
- Doamne,ce necioplit eşti!
- Îți place.
- Câteodată.
- Întotdeauna.O îmbrățişă de talie.Ea îl îmbrânci.
- Nu aici
- Tu vrei asta oriunde.
-Aş fi vrut să ai ceva deosebit fată de ceilalți bărbați.Mă rog: tact,inteligență.
El se aplecă la urechea ei şi-i spuse cu un zâmbet:
- Chiar am ceva deosebit Tunul dintre picioare.Fireşte că după această constatare prezența lor la serată deveni oarecum superfluă.Cu un taxi se duseră iute-iute la hotel.Făcură dragoste ore în şir, mai degrabă, o veşnicie.În obscuritatea camerei de hotel, Johanna stătea întinsă în pat, acoperită cu cearşaful, cu capul pe pernă şi țigara în gură.Din când în când din stradă se auzeau vuietul maşinilor poliției, zgomotul obişnuit al New Yorkului.Jonat se încolăcise la picioarele ei.Dormea sforăind uşor,iar trupul lui musculos tremura din când în când nervos.
Păcat că nu pleacă acasă,se gândi Johanna Nu-i plăcea când bărbații rămâneau la ea peste noapte.De ce să nu dispară imediat?La drept vorbind,numai cu un singur om îi plăcuse să doarmă,şi acela fusese soțul ei,Maurizio.Mai ales că despre sex nici nu putea fi vorba.Arareori mai făceau şi dragoste,însă soțul ei avea o potență destul de slabă.O erecție de două minute şi gata.De aceea Johanna căuta bucuriile sexuale in alta parte.Poate s-o învinuiască cineva pentru asta?Şi totuşi,era plăcut să dormi cu Maurizio,cu toate telefoanele din toată lumea care o deranjau peste noapte.Păcat că se ticăloşise într-un asemenea hal doar cu câteva zile înaintea morții atât de absurde.În căsătoria lor,existase o perioadă când Johanna chiar crezuse că îşi iubeşte soțul.Şi nu se îndoia câtuşi de puțin că el o iubea.Însă pe cine ar putea iubi acest ghem de muşchi care zace acum pe patul ei? Fireşte că nu pe ea.Asta e sigur.Poate că i-o plăcând,dar,mai degrabă,urmăreşte un folos.Iubirea? Trebuie să uite de aşa ceva.
Majoritatea giganților sexuali sunt consumatori,îşi vând trupul.Ştie prea bine lucrul acesta,pentru că a străbătut un drum lung într-ale amorului.Johanna oftă din greu,se ridică din pat şi plecă la baie.Aici se apucă să-şi studieze imaginea din oglindă.Părul îi era în dezordine,machiajul de pe față i s-a întins în pete

diforme.Arăta ca naiba!Dacă Jonat (chiar că e un nume bizar!) ar vedea-o acum,ar da bir cu fugiții.«îmbătrânesc,îşi spuse Johanna,dacă nu mă gândesc decât cum să scap de el».Deschise duşul şi intră sub apa rece ca gheața.
Jonat se mişcă şi în sfârşit se trezi.Întinse mâna spre piciorul Johannei,nu-1 găsi şi înțelese că femeia nu mai e în pat.Chiar că nu ar fi trebuit să aţipească.S-ar fi cuvenit să vorbească cu ea după meciul de sex.Era gata să plece acasă la el,să-şi strângă repede lucrurile şi să zboare cu ea la Monte Carlo.Parcă i-ar fi greu să mai cumpere încă un bilet?Ar răsplăti-o pentru asta în pat.Jonat auzi zgomotul apei curgând,sări în picioare şi se duse în baie.Silueta Johannei se zărea prin perdeaua străvezie Fără să stea pe gânduri,Jonat intră şi el sub jetul de apă, neînchipumdu-şi că poate fi receErecția i se spulberă într-o clipă.
Johanna,fireşte,izbucni în râs,iar Jonat se îngrozi la modul cel mai sincer.Aşa ceva i se întâmplă rar.Până să-şi reintre în formă,Johanna se şi şterse bine şi renunțase la promisiunile lui.
- Nu acum.Trebuie să-mi fac bagajele.Jonat nu ezită să se folosească de ultima şansă.
-Nu vrei să mă iei cu tine? îi propusese el.Ne-am distra foarte bine.
Johanna îşi închipui, pentru o clipă,întoarcerea la Monte Carlo,însoțită de acest actoraş tânăr,prostuț,înveşmântat în piele.Nu,voia să facă o cu totul altă impresie.
-Jonat, îl luă ea cu binişorul,un actor trebuie şă ştie să iasă la timp din scenă.Ți-ai jucat rolul foarte bine, însă sejurul meu la New York s-a încheiat,iar la Monte Carlo nu te aşteaptă nimeni.Jonat clocotea de mânie.Aluziile ei vagi nu-1 atinseră deloc, căci înțelesese foarte bine că fusese refuzat.

CAPITOLUL 7

- Dolly? întrebă Julio şi ochii lui negri se uitau nedumeriți la Charles.La ce naiba ai adus-o aici?Şedeau în bar şi Charles pentru prima dată îl vedea pe Julio atât de nervos.
- N-am avut de ales,încercă el să-i explice.S-a nimerit să fie în casă când ai sunat tu şi a insistat să vină.
- Întotdeauna ai de ales în viață,spuse Julio,sorbind din paharul cu „scotch" şi aruncându-şi privirile prin sală.Charles tuşi încurcat.
- Ce s-a întâmplat? Cum te-ai distrat? încercă el să schimbe subiectul.
- Ca dracul.Câți bani ai adus? Charles se plesni peste buzunar.
- Şase mii,bani gheață.Jucăm? Julio oftă.

- Am jucat deja,amice,şi am rămas dator acestui minunat cazinou cu cinci sute cinzeci de mii de dolari.Bineînțeles,dacă uit de cele şapte sute de mii pe care le-am pierdut mai înainte.Aceia au fost banii mei.Charles izbucni într-un hohot de râs stupid.
-Ce spui? Ce glume ciudate
- Acum n-am chef de glume,i-o reteză Julio.Ăsta-i adevărul.Poti să crezi că sunt tâmpit,dar asta e.Tăcerea jenantă se prelungi câteva minute Apoi Charles spuse:
- Ascultă,Julio,de când şi până când ai început să-i imiți pe jucătorii profesionişti? Doar nu o dată am văzut cum joci.Niciodată n-ai mizat pe sume mari.Julio dădu afirmativ din cap.
- Ce-aş putea să-ți răspund?Pur şi simplu m-am lăcomit.Iar când omul este mânat de lăcomie,norocul îl părăseşte.Nu-i aşa,amice?Charles îşi lăsă capul în jos.Da,avusese prilejul să vadă ce se întâmplă când jucătorul începe să aibă frisoane:nu mai ai ce-i face.Totul se petrece cu iuțeala fulgerului.Şi n-are importanță dacă pierzi sau câştigi,nu te mai poți opri.
- Şi cum ai de gând să te achiți?
- N-am această posibilitate,îi răspunse calm Julio.
-Doamne! Nu mai glumi aşa!
- Cine glumeşte? N-am cu ce plăti,e simplu de tot.
- Şmecherul de Baresi nu ți-ar fi acordat un asemenea credit,dacă nu ar fi fost sigur că te poți achita de el.Julio dădu din cap.
- Acum înțeleg.Dar în timpul jocului nu-mi dădeam seama de nimic.Nimeni nu mă limita în nici un fel.Probabil ei şi-au zis că dacă pot pierde şapte sute de mii,înseamnă că sunt în regulă cu banii gheață.Banii ăştia sunt cei de pe casă,ultimii.Sunt ruinat,băiete,ruinat de tot.
Esența a ceea ce se întâmplase cu Julio ajungea cu greu la puterea de înțelegere a lui Charles,întotdeauna e rău să pierzi.Dar să nu ai bani ca să-ți plăteşti datoria ...E sinucidere curată ...Sinucidere sigură.Toată lumea ştie ce se întâmplă cu datornicii care nu plătesc... Charles 1-a cunoscut personal pe un băiat din Los Angeles care a rămas dator la boomakers cu şapte mii de dolari.Cu nişte amărâte de şapte mii de dolari.Într-o bună dimineață,valurile i-au adus cadavrul pe mal.Întâmplarea a fost o lecție bună şi pentru alții.În decurs de o săptămână mulți datornici s-au achitat.
- Da,e o pacoste.Charles nu mai ştia ce să spună.
- E prea puțin zis,îi replică Julio.
-Născocim noi ceva, îi spuse Charles, deşi ştia foarte bine,în adâncul sufletului său,că posibilitățile lor sunt cât se poate de limitate.

Încântată ca un copil, Dolly studia camera lux a lui Julio.Sări de câteva ori pe patul uriaş şi roşi gândindu-se ce satisfacție ar putea avea aici mai târziu.
Dolly locuia la New York de-abia de un an şi ceva şi ajunsese la concluzia că viata agitată de actriță nu i se potriveşte.În Texas fusese celebră ca manechin, însă chemarea cinematografului fusese atât de puternică,încât se pomenise în marele oraş,sperând,bineînțeles,că odată cu primele succese să poată cuceri Hollywoodul.Până una-alta,locuia într-un apartament modest,pe care îl împărțea cu o prietenă şi succesele cinematografice se limitau la douăzeci şi cinci de probe,două roluri minuscule,participând la reclame.Apoi l-a întâlnit pe Julio. Astfel Dolly a aflat pentru prima dată ce este dragostea.Sexul îl cunoscuse de dinainte.Primul ei partener fusese un fotbalist profesionist,pe când încă mai era elevă.Al doilea,proprietarul unei fabrici de blue-jeanşi.Al treilea,un agent de la Hollywood care îi promisese multe,dar a dispărut din viața ei fără s-o introducă în cetatea filmului.A învățat multe de la acesta,dar nu ceea ce ar fi vrut.
Julio părea cu totul altfel.Un asemenea bărbat îşi visase.A fost pentru el Niky Orstein din «O fată ridicolă»,Red Buttler din «Pe aripile vântului» şi Gatsby din «Marele Gatsby».Dolly credea că viața este aşa cum o vede la cinematograf,pe ecran i se părea chiar mai reală.Toată viața i s-a răvăşit când l-a întâlnit pe Julio la un banchet.Şi a continuat să rămână răvăşită până în ziua în care el i-a ținut cuvântarea de adio.Mai întâi a plâns,apoi a înțeles că dreptatea este de partea lui,însă pe urmă s-a gândit: «Dar în ce are dreptate? Oare chiar va fi mai fercită fară el?»Apoi lui Dolly i-a venit ideea că în singurătate îi e rău de tot şi că,deci,nu există motive pentru despărțire.S-a repezit imediat la el acasă,ca să-i împărtăşească aceste gânduri,însă Julio dispăruse.Aici făcuse descoperirea că,de fapt,Julio locuia mai mult la Los Angeles şi că New Yorkul era pentru el doar un liman temporar.Chiriaşul lui,Charles,a invitat-o amabil la Los Angeles,ca să-şi caute iubitul.Dolly se spălă pe mâni,îşi pieptănă părul lung,auriu,şi începu să aştepte răbdătoare.După ce trecură,două ore,începu să se gândească dacă n-ar trebui să pornească ea însăşi în căutarea lui Julio.Se studie încă o dată,pretențioasă,în oglindă şi,negăsindu-şi nici un defect,se duse la lift.

Cineva îi spusese odată lui Marco Baresi că seamănă foarte mult cu Tony Curtis.Era adevărat.La Los Angeles avea reputația de bărbat frumos şi de aceea îşi putea alege orice fată.Succesul lui Marco în sex nu depindea numai de felul cum arăta.Fratele lui,Mario,care se născuse aproape un monstru,avea şi el multe victorii la activ asupra femeilor.Marco intră în lift şi încremeni,văzând o femeie

frumoasă.Fireşte,această femeie era Dolly,care lui Marco i se păru elegantă şi cât se poate de castă.
- Bună!îi spuse Marco.Modestă,Dolly privea în pământ.Obişnuit cu succese fulgerătoare,Marco medita la cuvintele pe care trebuia să le adauge.
-V-aţi oprit la hotel? Nu era rău pentru început.Însă şi fata era foarte frumoasă. Dolly îşi înălță spre el imenşii ei ochi albaştri.
-Pur şi simplu am venit în vizită, spuse ea.
- Grozav,răspunse.Toți vin la hoteluri în vizită sau cu afaceri.Mai ales la Los Angeles.Liftul se opri şi amândoi ieşiră în hol.Dolly ezită.
- În ce direcție mergeți? se interesă Marco.
- Am o întâlnire cu un prieten.
El îşi spuse că nu trebuie s-o scape pe fata aceasta minunată şi îi întinse mâna.
- Mă numesc Marco Baresi.Acest hotel aparține familiei mele şi dacă aveți nevoie de ceva...Strângându-i mâna,observă că palma ei este moale şi docilă.Şi se îndrăgosti fulgerător.Asta-i bună! Dorința se înfiripă din nimic!
- Încerc să-1 găsesc pe domnul Julio Santos.Îl cunoaşteți? Glasul ei era la fel de catifelat ca şi palma.Dacă îl cunoaşte pe Julio? Păi şi el îl caută.Deci şi ea îl cunoaşte pe Julio? La naiba!

Julio şi Charles se gândeau cum să scape din situația aceea neplăcută.
-Nu-mi vine să-mi cred ochilor.Spre noi se îndreaptă Marco Baresi la braț cu Dolly a noastrăJulio întoarse capul şi cei doi prieteni se ridicară ca să salute perechea.Într-adevăr,Marco o ducea pe Dolly de braț.Ea păşea alături de el, docilă,şi toți bărbații se uitau în urma ei.Încercată de prea multe sentimente,ea îl privi pe Julio.
- Am fost nevoită să vin,şopti ea abia auzit.Julio privea când la ea,când la Marco
- L-am întâlnit pe domnul Baresi în lift.Şi dumnealui a fost aşa de amabil,încât s-a oferit să mă ajute să te găsesc,spuse iute Dolly.
- Julio! exclamă prietenos Marco.
- Marco! îi răspunse Julio cu tot atâta căldură
- Charles,adăugă Marco,de ce nu m-ai prevenit că vii?
- Nici eu n-am ştiut până astăzi că vin,râse Charles.
- Totul e în ordine? Te-ai aranjat bine? îl întrebă Marco.
- Totul e minunat,spuse Charles cu un zâmbet larg.
-Dacă ai nevoie de ceva,dă-mi de ştire, spuse Marco.Pentru că veni vorba,cât mai rămâi la noi?Întrebarea părea cât se poate de firească, însă Charles înțelese foarte bine pentru ce îi fusese pusă.

-Destul de mult, ca să fac cu Julio un cuplu redutabil şi să vă ruinez cazinoul, glumi el.
-Desigur,desigur,spuse Marco,afişându-şi celebrul zâmbet al lui Tony Curtis.Ne place când clienţii noştri rămân în câştig. Dar n-aş crede că respectabilul nostru cazinou poate fi minat cu atâta uşurinţă.
- Charles nu glumeşte,se amestecă Julio în discuţie.M-a convins chiar şi pe mine să rămân în hotel,ca să fim mai aproape de ruletă şi de mesele de joc.De altfel,adăugă el,la mine acasă e un talmeş-balmeş nemaipomenit.Am chemat un designer,care-mi aranjează casa în cu totul alt stil.Nu mai am loc de constructori.Propunerea lui Charles mi-a priit foarte bine.
Marco nu dădu importanţă acestui monolog justificativ şi Julio se gândi că acesta e semn bun: proprietarii cazinoului n-au mirosit că a băgat-o pe mânecă cu banii.
- În cazul ăsta,vă am pe toţi la îndemână,spuse Marco.Deci vă pot invita pe toţi la cină.Privi spre Dolly.Şi pe urmă avem noroc: Hill Jenney dă un concert în sala noastră de spectacole.Mergem cu toţii,nu-i aşa?Fata privi spre Julio şi el îi făcu semn că da.La despărţire,Marco se întoarse spre Charles.
- Polly e aici,îi spuse el.Arată foarte bine.
- Şi pe cine interesează asta? mormăi înciudat Charles.
- Cine-i Polly? întrebă Dolly.
- N-are importanţă.E fosta mea soţie.Julio numără iute nişte bani,şi-i întinse lui Dolly două sute de dolari.
-Baby,fi,bunăşi du-te şi joacă puţin.Eu şi cu Charles trebuie să mai discutăm ceva.
-Dar, Julio!... Trebuie să stau de vorbă cu tine. Am venit ca să...
-Fără să te invit, o întrerupse el moale.Ochii fetei se umplură de lacrimi.
- Credeam c-o să te bucuri.
-Mă bucur,dar acum sunt ocupat.
- Nu ştiu să joc cărţi,încercă Dollv să protesteze.
Julio îi arătă cu degetul spre Marco,care discuta cu un crupier.
- Te învaţă prietenul tău.Cred că va fi bucuros să-ţi arate cum se joacă.
Cam fără chef,Dolly se îndepărtă,iar Charles şi Julio se priviră cu subînţeles.
- Micuţa Dolly o să lucreze pentru noi,spuse Charles.Niciodată nu l-am mai văzut pe Marco atât de emoţionat.Şi doar,odată,două nopţi la rând a făcut dragoste cu toată trupa de balet.
- Excelent,se declară Julio de acord.
- Hai să mai analizăm planul încă o dată.

Nu fără anumite intenții tăinuite,Marco îi mai turnă lui Dolly vin în pahar. Cu mâna ei frumoasă,ea împinse sticla ca să nu-1 lase să-1 umple.
-Îmi ajunge o porție,spuse ea serios.
-Chiar? o luă el peste picior.
-Chiar aşa,îi răspunse Dolly.Beau mai mult doar la nunti sau la ocazii deosebite.
-Dar acum chiar că este o ocazie deosebită,insistă Marco,dându-i mâna de-o parte şi umplându-i paharul.Era foarte mulțumit de felul cum s-a aranjat treaba.
Julio i-o oferise pe tavă.Cinaseră în patru,apoi Julio îl trăsese pe Marco de-o parte şi îi explicase că are o întâlnire,dar că sosirea lui Dolly la Los Angeles îl punea într-o situație jenantă,pentru că nu se aştepta la ast.Marco îi răspunse că nu trebuie să se nelinişteascâ.Va fi fericit să se îngrijească personal de Dolly.
- E o fată minunată,o lăudă Julio.E ca o soră pentru mine...N-aş vrea s-o supăr.Sunt sigur că o să-mi petrec noaptea cu o damă ...
- Te asigur că Dolly nu o să dorească nimic,spuse Marco.După cină Julio se scuză şi plecă.Fosta soție a lui Charles,Polly,îl prinse iute de mână pe tatăl fetiței ei şi foştii soți se îndepărtară îmbrățişați,aşa că Marco şi Dolly rămăseseră singuri.Se vedea că Dolly este tulburată,însă era gata să-l ajute pe Julio.Doar o rugase să-1 distreze pe Marco
- Încearcă să-1 faci să fie absorbit de tine,măcar până în a doua jumătate a zilei de mâine .Julio o sărutase uşor .Pentru mine e foarte important şi cândva o să-ți explic totul.
-Marco, îl întrebă ea, locuieşti chiar la hotel,sau ai casa ta?
-Aici locuiesc micuțo, îi răspunse Julio cu mândrie.Cinci apartamente de la ultimul etaj sunt ale mele.Panorama oraşului e splendidă de sus şi dacă vrei s-o vezi...
-Sigur c-aş vrea să văd.S-ar putea? Dacă s-ar putea? La naiba.Totul merge chiar mai bine decât se aştepta!Marco era absorbit cu totul de Dolly.Uitase de toate.Singura lui dorință era s-o culce în pat pe această păpuşică drăguță.Uitase cu totul că trebuia să-i ceară banii lui Julio şi să-i ia un cec pentru datorie.Cinci sute de mii înseamnă mult pentru oricine.Şi totuşi...Era mult mai important s-o obțină pe Dolly.Restul i se părea nesemnificativ.Nu prea pare că Julio are de gând s-o ştergă... E aici aproape,în Los Angeles,chiar dacă,să spunem, ar pleca acasă.Deşi e puțin probabil,având în vedere că şi-a pus în gând minuni de vitejie împreună cu Charles.Da,Marco o să stea de vorbă mâine cu el.
Despărțindu-se de ei după cină,Julio se întoarse imediat în saloanele de jocuri.
Ochii lui o căutau febril pe femeia pe care avea de gând s-o invite să-şi petreacă seara cu el.Doamna Androtti.

Lângă ea erau teancuri de fise de câte o sută de dolari.Păcat că domnul Androtti nu a murit cu câțiva ani mai devreme.Tot timpul a fost zgârcit,cu toată imensa lui avere.Oare-i chiar atât de greu să înțelegi că banii sunt necesari pentru a-ți oferi bucurii?Ura! Curând va fi anunțat următorul număr.Treizeci şi cinci.Pusese cinci fise pe acesta cifră!
- Astăzi aveți mult noroc,doamnă,spuse Julio.Femeia întoarse capul ca să-1 vadă pe cel care intră în vorbă cu ea.În spatele ei stătea frumuşelul acela,puiul acela de cățea,cu care jucase bacarra la aceeaşi masă.Simțea că bărbatul vrea ceva de la ea.
- Da,am noroc,râse ea măturând fisele cu palma.Julio băgă de seamă că uriaşul diamant i-a strălucit,ca şi cum i-ar fi făcut cu ochiul.Trebuie să fie foarte scump şi l-ar putea scuti pe Julio de toate neplăcerile ulterioare.
Căzuse pe gânduri.Oare cât cântăreşte această doamnă,două sute sau trei sute de pfunzi?Câți ani ,are? Cinzeci, şaizeci?
- Sunteți o femeie frumoasă,îi şopti el la ureche.Femei ca dumneavoastră n-ar trebui să-şi piardă nopțile la ruletă.
- Sunteți străin?întrebă ea,uluită de compliment.Tot paradoxul era că doamna Androtti se considera într-adevăr frumoasă.Da,are câțiva pfunzi în plus şi pentru unii o fi fiind bătrână.Însă băiatul ăsta nu e un novice,e capabil să ghicească o femeie plăcută,matură şi sexuală.Nu-i prost.Şi imediat doamna plecă să schimbe fisele în bani.O asemenea posibilitate nu apare în fiecare zi.Peste o jumătate de oră erau deja în camera ei.Dacă Julio îşi punea ceva în gând,niciodată nu pierdea timpul.
-De obicei nu invit necunoscuți la mine,chicoti doamna Androtti..
-Credeți că sunt un necunoscut? o întrebă Julio desfundând o sticlă de şampanie şi aruncând în cupa ei două tablete de somnifer puternic.Nu-i nimic ciudat în faptul că vreau să fiu singur cu o femeie frumoasă.Doamna Androtti aproape că se topea de entuziasm.Era cea mai bună pradă a ei de când se culcase cu un chelner negru, de douăzeci de ani, din Boston.

Nu-şi plănuise deloc să se întâlnească cu Polly.Dar ce putea face sărmanul Charles? îl găbjise ca întotdeauna strivindu-1 cu autoritatea ei şi acum,cu glas de miere,încerca să-1 convingă că avocatul lui e un adevărat porc de câine.
Charles şedea şi dădea resemnat din cap,dar nu putea zice nici pâs.Îi urmărea pe Marco şi pe Dolly care se aşezaseră la masa de alături,într-adevăr,celor doi le mergea bine.Polly îl plesni peste mână.
- Te-am întrebat ce faci aici? De ce nu mă asculți?

-Fireşte că te ascult.Charles îşi întoarse privirile spre Polly.De la mama ei moştenise trăsăturile grosolane ale feţei,pe care le mai netezise puţin operaţia estetică de îndreptare a nasului.
- Ei? îi aduse ea aminte.
- Ca să vin aici,n-aveam nevoie de permisiunea ta.
- Asta cu siguranţă.Nu ştii decât să-ţi râzi de mine,se enervă Polly.
Charles se ridică de la masă.N-are de gând să-i asculte aiurelile.
-Scuză-mă, Polly întârzii la întâlnirea cu crupierii.Mă aşteaptă cărţile de joc,de dragul cărora am venit.
-Cărţile?!exclamă Polly.Şi eu trebuie să smulg cu cleştele de la tine fiecare cent!
Charles o privi cu răceală.Îi plătea o mie cinci sute de dolari pe lună,iar ea voia şi mai mult Pur şi simplu,e ridicol.Hill Jenney are milioane,iar Polly e singura lui fiică.Cu coada ochiului băgă de seamă că Dolly şi Marco se ridicaseră de la masă.
- Sunt nevoit să plec,spuse el repede
- Charles! se îmbună într-o clipă Polly şi încercă să-1 ţină de mână.Nu vrei să ne mai întâlnim mai târziu şi să bem ceva? Am obosit de certurile noastre.
O,Doamne,iarăşi complicaţii!Pe faţa lui Polly se putea citi că n-ar avea nimic împotrivă să se culce cu el.Charles reuşi să-şi afişeze un zâmbet promiţător.
-Şi eu. Unde să te caut?
-După concertul tatei o să stau puţin cu el,apoi urc în camera mea. Vino!
-Bine. Ne mai vedem.Reuşi să fugă chiar în momentul când Dolly şi Marco urcau în lift.Era clar că fetiţa îşi ieşise din minţi.Julio nu-i spusese decât un cuvânt şi ea era gata de orice.Charles se grăbi să iasă în stradă!Trebuia să ducă la îndeplinire partea din plan care îi revenea.Voia să-1 ajute pe Julio.

CAPITOLUL 8

Aeroportul Kennedy din New York era aproape tot timpul foarte aglomerat.
Acum,din pricina timpului prost,se înghesuiseră aici o mulţime de oameni.
Nerăbdători aşteptau cu toţii decolarea.Johanna Luzi intră în clădirea aeroportului însoţită de doi hamali.Un funcţionar se repezi imediat la ea.În urmă se târa Jonat,gândindu-se dacă va veni vreodată ziua când şi pe el îl vor întâmpina la fel.
-Doamnă Luzi,sunt bucuros să vă văd,spuse funcţionarul.
- Mă înregistraţi?
- Fireşte.Nu vreţi să mergeţi în sala de aşteptare?
- Ce,cursa întârzie? întrebă Johanna,vădit deranjată de acest amănunt.

- Foarte puțin.
- O,Doamne!Funcționarul chemă pe unul din subordonaţi.
- Condu-o pe doamna Luzi în sala de aşteptare.
-Hai,îi porunci Johanna,cu tonul unei împărătese,lui Jonat s-o urmeze.

Cu o oră înainte Julio ajunsese cu avionul de la Los Angeles şi,spre nemulțumirea sa,constatase întârzierea cursei spre Paris.Şedea în sala de aşteptare,sorbea câte o înghițitură de „scotch" şi medita la evenimentele care îl aduseseră aici.La naiba!Cum a trăit zece ani?Adrenalina nu mai pulsase niciodată atât de turbat în venele lui.
Charles 1-a ajutat foarte mult.El a fost acela care i-a propus lui Julio să fugă.
-N-ai nevoie de nici un fel de explicații,îl implora Charles.Cară-te de aici la mama dracului şi fă rost bani.Ăştia nu trebuie să dea de tine înainte de a avea toată suma.Bună idee.Dar la început Julio nu-şi putea închipui cum va face rost de bani.Apoi se dumirise.Această faptă,fireşte nu intră în regulile lui.Dar nu are altă scăpare.Va fura inelul doamnei acelea grase,care trebuie să coste cel puțin atât cât a pierdut el.Mai întâi Charles a crezut că prietenul lui glumeşte,însă când a înțeles că Julio e cât se poate de serios,s-a apucat să analizeze acest plan.
Deci,trebuie să fure inelul.Apoi s-o şteargă la naiba din Los Angeles,pentru ca nemernicii de Baresi să nu afle nimic.Să vândă inelul.Să plătească datoria şi apoi să se îngrijească s-o compenseze pe grăsană.Julio insista că trebuie să-i restituie femeii banii.Era un plan nebunesc,dar amândoi credeau că va putea fi pus în aplicare.Marco nu-1 va urmări pe Julio,pentru că i s-a pus pata pe Dolly,iar fata s-a arătat teribil de entuziasmată în a-i ajuta.Charles a închiriat o maşină,pentru ca limuzina lui Julio să rămână în parcarea hotelului,pentru a nu trezi bănuieli inutile.De cum a pus mâna pe inel,Julio a tras o fugă până acasă,şi-a făcut bagajele şi s-a dus direct la aeroport.La Paris,Charles avea un prieten,Louis,om cu relații,care îl poate ajuta să scape de inel.Parisul e suficient de departe şi Julio va reuşi să-şi rezolve toate problemele.În momentul în care ai lui Baresi vor descoperi că a părăsit hotelul,Julio va fi deja aici cu banii.
Fireşte,planul avea lipsuri.Cu siguranță grăsana va face gălăgie imediat ce îşi va reveni după doza puternică de somnifer.Totuşi Julio i s-a prezentat sub alt nume.Şi cine să-1 bănuiască?A avut grijă să iasă separat din cazino.Singurul lucru care îi leagă este faptul că au jucat cărți la aceeaşi masă.Charles şi Dolly vor rămâne în hotel şi vor da impresia că Julio nu a plecat nicăieri,că umblă
cu vreo pipiță prin oraş.Acum Julio aştepta decolarea şi inelul părea că îl arde în buzunar.Oare va reuşi să-1 vândă repede şi să se întoarcă?Ştia că o întârziere cât

de mică i-ar putea fi fatală Dacă Charles ar fi strâns cu uşa,nu ar rezista şi ar da planul în vileag.Nu era o perspectivă prea plăcută să se ştie hăituit de mafioți.
În sala de aşteptare intră o femeie.Rafinată,sigură pe sine,frumoasă.De vreo patruzeci de ani,îmbrăcată luxos şi pricepută în a-şi arăta şarmul.În ea,Julio îşi văzu propria sa imagine.Şi nu putu să nu zâmbească când îi trecu prin minte această idee.Femeia era însoțită de un tânăr atletic.Acesta îi sorbea fiecare cuvânt rostit atât de tare,încât devenea un bun public.Însă pe femeie o durea în cot că o aude atâta lume.
- Doamne,ce plictiseală!spunea ea.De ce diavolul ăsta de avion nu zboară la timp?Se trânti într-un fotoliu,aruncă de pe ea blana de enot şi-şi puse picior peste picior.Comandă imediat nişte şampanie,dragule!
- Cine-i? o întrebă Julio pe chelneriță.Aceasta ridică din umeri.
- Doamna Luzi,văduva unui conte italian putred de bogat.Avem dispoziție s-o tratăm în mod special.A mai fost pe aici.E o adevărată cocotă.I se spune olandeza zburătoare,dar nu cred că din cauză că zboară foarte des cu avionul.
Johanna ar fi vrut ca Jonat să plece.O enerva,încercările lui de a i se face plăcut erau la fel de vizibile ca şi aluziile că a visat întotdeauna să ajungă în Europa.Îi spunea că se va plictisi îngrozitor fără ea.Că şi ei i se va face urât fără el.
Fireşte, aduse vorba şi despre faptul că sexul cu Johanna a fost nemaipomenit.
- E timpul să pleci,îi spuse tăios Johanna.Vreau sa dorm puțin.
- Nu te pot lăsa aşa,îi răspunse emoționat Jonat.Cursa poate fi amânată.
Era gata să aştepte oricât pentru că spera ca ca îşi va schimba hotărârea şi îl va lua cu sine
- Nu,dragule,insist.Ai pierdut destul timp aici.Totuşi Jonat continua să se încăpățâneze.
- Rămân cu tine,Johanna.Nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla.Însă înainte ca ea să-i poată răspunde,apăru o stewardesă care anunță îmbarcarea.
-În sfârşit!spuse Johanna.Se ridică şi-i permise lui Jonat să-i arunce blana pe umeri.Acesta vru s-o îmbrățişeze,însă Johanna îi întinse doar obrazul ca s-o sărute.
-Nu în fața omenilor,bombăni ea.Totuşi,am o anumită reputație.
-Când îmi dai telefon? se interesă el.Era preocupat mai mult de posibilitatea călătoriei la Monte Carlo,decât de reputația ei.
-Foarte curând,primi el un răspuns care nu însemna nimic.

Julio avu grijă să fie plasat lângă doamna Luzi pentru că zborul urma să fie lung şi plicticos.Deşi prefera fetele tinere,se gândi că doamna Luzi îl poate distra şi

chiar ar putea juca cărți cu el.Înainte de a-şi ocupa locul,se convinse că Johanna s-a aşezat la fereastră.Femeia remarcă imediat acest lucru şi îi făcu plăcere.
Julio îi zâmbi,introducând în acest zâmbet tot farmecul său.
- Permiteți-mi să mă prezint: Julio Santos.Ea ridică cu dispreț din sprâncene.I se părea atrăgător,dar cam bătrân pentru ea,iar discuțiile gratuite nu o interesau pe Johanna.Totuşi nu era chiar atât de simplu să scape de Julio.
- Dar dumneavoastră?...
- Doamna Luzi,îi răspunse ea scurt.Vreau să vă previn că dacă tot suntem vecini cu locurile pentru câteva ceasuri,sunt teribil de obosită şi n-am de gând să întrețin o discuție din politețe.Sper că mă înțelegeți, domnule...
-Santos.Firește că înțeleg.Nu vreți să vă comand nişte şampanie?
-Comandați ce doriți! Dar nu uitați că la clasa, totul se serveşte gratuit.
-Mă refeream la momentul când vom ajunge la Paris. N-ați vrea să luăm prânzul la «Annabella»?Johanna se încruntă.N-avea chef să se lege la cap cu acest bărbat,când singura ei dorință era să tragă un pui de somn.Îi arătă cu ochii spre o blondină de vreo treizeci de ani îmbrăcată într-un mantou de nurcă în dungi.
-Încercați-vă norocul cu ea,îi propuse cu răceală în glas.Cred că aveți mai multe şanse de succes.Julio îi urmări privirea.
-Păr vopsit, surplus de cosmetică. Aveți o părere prea proastă despre gustul meu, doamnă.O, Doamne! Cu ce-a greşit ca să nimerească lângă un bărbat care are chef să-i facă curte?Johanna se întoarse cu spatele şi îşi pironi privirile în fereastră.Poate c-ar fi trebuit să-l ia cu ea pe Jonat, măcar ca să se pună la adăpost de asemenea intrigi mărunte în avion.
-Centura dumneavoastră
-Ce?
- S-a aprins becul de pe tablou.Ea se aplecă să-şi caute centura de siguranță,
însă nicidecum nu reuşea să găsească cealaltă jumătate.Julio înțelese şi încercă s-o ajute să şi-o lege.
- Mă descurc singură,i-o reteză ea.Julio era dezorientat.Ce-i cu femeia asta,pe care n-o poate încânta?Aşa ceva e imposibil.De neînchipuit.Timp de zece ani a tot ales pe cele mai frumoase fete de la Hollywood.Veneau fuga la prima lui chemare,fie zi,fie noapte.Nu l-a respins nimeni,niciodată.A fost întotdeauna înconjurat de atenție.Şi acum această...această olandeză.Orgolioasă şi caustică...
Şi totuşi...Atitudinea sportivă masculină nu-i permitea să se dea bătut.
Avionul începu să ruleze pe pista de decolare.
- Vă e frică? o întrebă Julio.Johanna îl privi cu dispreț.
- Zbor de la şaisprezece ani.Numai Dumnezeu ştie de câte ori m-am urcat în aer.

Închise ochii.Chiar,cât a zburat? Foarte des în primul an de căsătorie.Îl însoţea pretutindeni pe Maurizio.Soţie ideală.Raiduri prin toată lumea,călătorii de afaceri obositoare,care mai că n-au smintit-o.Şi Johanna 1-a convins pe soţul ei s-o ia numai în locurile interesante.Paris,Roma,Rio;New York,Acapulco.
Magazine luxoase.Prieteni interesanţi.Apoi,şi amanţi...Maurizio o adusese în situaţia să-şi caute amanţi...Simţi o mică greaţă când avionul se ridică în aer,însă nu deschise ochii ca să nu-1 încurajeze pe însoţitorul ei,dându-i şansa să înceapă iar discuţia.E un bărbat atrăgător,însă,desigur nu e genul ei.E prea bătrân.I-ar fi plăcut poate prietenei ei,Hillary,căreia toate lucrurile îi plac numai dacă sunt puţin purtate.
- Aţi dormit două ceasuri,o anunţă Julio.Johanna deschise ochii încet.Îi era cald şi simţea în gură un gust neplăcut.Julio îi întinse o cupă de şampanie,pe care ea o primi recunoscătoare.
- Cărţi jucaţi? o întrebă el.
- O,Doamne! Asta era! zâmbi ea fără chef.Vreţi să stoarceţi bani de la parteneri întâmplători.Ar fi trebuit să-mi dau seama de la bun început.Julio surâse.
- Da,cărţi joc.Dar nu storc niciodată bani.Scuzaţi-mă că v-am dezamăgit.
- Dar arătaţi ca un cartofor profesionist.Şi sunteţi îmbrăcat chiar mai bine decât mine!
- Aşa ceva este imposibil,doamnă.Fără voie discuţia se închegă,şi ei începură să râdă.Stewardesa le aduse mâncare şi şampanie.La drept vorbind,n-arată rău deloc,conchise Johanna.E chiar inteligent.E o adevărată plăcere să vorbeşti cu un bărbat care nu-i nici homo,nici armăsar tânăr.Din treacăt îşi puse întrebarea dacă o fi având bani.E într-adevăr bine îmbrăcat,are lucruri scumpe pe el,alese cu mult bun gust.
- Cu ce fel de-afaceri vă ocupaţi? întrebă ea,fără să lase impresia că o interesează prea mult.
- Cu proprietăţile imobiliare,zâmbi Julio.
- Prin asta se poate înţelege orice.
- Chiar aşa se şi întâmplă.Ador varietatea.
- Şi eu,spuse Johanna gândindu-se la cu totul altceva.Julio o privi cu admiraţie.
- Sunt sigur că vă place varietatea,spuse el,zâmbind şi gândindu-se şi el la un anume fel de varietate.
- Mulţumesc.Privirile li se întâlniră.Era momentul când nu trebuia să spună nimic pentru că totul era clar.Johanna îşi eliberă privirea.Doamne! Poate că din pricina zborului sau poate datorită oboselii,se simţi cuprinsă de o dorinţă de neînfrânat.

- Scuzați-mă.Se ridică şi trecu pe lângă el,ducându-se la toaletă,pentru că voia să vadă cum arată.Desigur,rău.Julio o urmări cu privirea şi simți mirosul de «Opium».Vanessa folosea întotdeauna parfumul «Madame Julie» Pentru prima dată după mult timp se gândi la fosta lui soție.Vanessa aparținea trecutului.Nu voia să spulbere frumoasele amintiri.De ce şi-o fi adus acum aminte de ea?
- Vreți să vedeți filmul,domnule Santos? îl întrebă stewardesa.
- Ce film?
- «Furia».Cu Kirk Douglas în rolul principal.
- Desigur,lăsați-mi căştile.
- Şi doamna Luzi?
- Da.Şi doamna Luzi vrea să se uite.Ia deja hotărâri în locul ei? Nu-i mare lucru, dar ar putea ajunge şi în pat cu ea...De mult nu s-a mai culcat cu o femeie adevărată.A avut o mulțime de fete care se desfătau cu comportamentul lui profesoral...Dar să fie din nou cu o ființă mai feminină...rafinată şi senzuală.
În treacăt,Julio se întrebă dacă femeia are bani şi se gândi că n-ar fi rău.

CAPITOLUL 9

Elinor Grant se mişcă prin somn şi se întinse.Mâna ei dădu brusc peste un corp de bărbat şi femeia se trezi brusc.Apoi Elinor îşi aminti că nu e singură,zâmbi şi îşi căută ochelarii.
- Aşa te văd mai bine dragule!chicoti ea şi se apucă să mângâie spinarea bărbatului
- Lasă-mă în pace! bombăni acesta încă năuc de somn.
- Hai,hai,insistă Elinor.Mai avem timp s-o facem înainte de a pleca la aeroport.
- Ce să facem?
- Ştii tu.Mâna ei se întinse spre membrul bărbatului.El se trase deoparte.
- Lasă-mă să mai dorm.Măcar zece minute...
- Ți-am făcut rost de un serviciu grozav şi sper că o să-mi fii foarte,foarte recunoscător.
- O să-ți fiu recunoscător astăzi.Dar acum mi-e somn.Elinor se aplecă deasupra lui.
-Astăzi o să cari,Ward.Doamna noastră Luzi o să te oblige s-o cari zi şi noapte.
Olandeza zburătoare nu doarme niciodată.Iese foarte des în lume şi de aceea şoferul ei lucrează până în zori.Iar eu,în timpul asta,prefer să dorm.Hai,nu te mai încăpățâna!Fără chef îi permise lui Elinor să-şi facă de lucru cu penisul lui.Peste şase minute totul se termină.
- Mulțumesc şi pentru atâta,bombăni Elinor.

- Nu-mi place să fac dragoste-dimineața,mormăi,uitându-se la ceas.Mai ales la ora şapte.
- La nouă trebuie să fii la aeroport.N-o poți lăsa pe doamna Luzi să aştepte.Nu ți-ar ierta-o.Noua ta stăpână este foarte temperamentală.
-Crezi că-i un serviciu bun?
- O să-ți placă,chicoti Elinor.O să te distrezi de minune.După cât o ştiu eu pe bătrâna Johanna...
- Ce?Râzând,Elinor se ridică din pat.
- O să vezi,te aşteaptă o mare surpriză...Dacă o să-i placi...şi am presimțirea că aşa va fi...Johanna Luzi şi şoferul.Această idee o făcu pe Elinor să râdă cu hohote,se sculă.
- De ce râzi?
- Afli tu curând.Elinor puse o casetă în casetofon şi camera se umplu de vocea lui Rod Steward.Fără să se gândească la goliciunea ei,Elinor începu să-şi facă gimnastica de dimineață în ritmul muzicii.Billy o urmări puțin şi apoi se duse la baie.E caraghioasă.Acum două săptămâni a flecărit cu el în taxi şi Billy a fost imediat de acord să-şi lase slujba ca să devină şoferul doamnei Luzi.
Fireşte,taxiul nu-i de el.N-ai decât dureri de cap cu el.Dar să fii şofer particular e cu totul altă treabă.Dacă tot trebuie să mergi zi şi noapte prin Monte Carlo,mai bine s-o faci într-un «Rolls-Royce».Elinor îşi făcea exercițiile aplecându-se până la pământ.Douăzeci şi patru...douăzeci şi cinci...gata.
Ar fi trebuit să se spele,dar nu-i prea plăcea această ocupație.Şi nimeni încă nu se plânsese de acest obicei prost al ei.Se îmbrăcă cu un pulover uriaş din lână de angora,în nişte blugi strâmți,se încălță cu cizmele înalte până la genunchi şi îşi pieptănă părul scurt cârlionțat.Din produsele cosmetice nu utiliza decât rujul.
Ochelarii ei negri ascundeau restul defectelor.Elinor nu era cine ştie ce frumoasă,dar părea neobişnuită şi destul de atrăgătoare.La douăzeci şi nouă de ani conducea propria ei agenție.Nu era deloc rău pentru o fată care a început ca secretară la şaptesprezece ani.Firma ei reprezenta discoteca Johannei Luzi şi doamna apela întotdeauna la ea,în caz de nevoie.
Elinor nu avea nimic împotrivă.Fiecare serviciu marca dimensiunea facturii.
Faptul că i 1-a găsit pe Billy o va costa cam două sutare.Billy apăru din baie într-un şort colorat pe care era scris: «te vreau».
- Asta-i bună! De unde ai făcut rost de el? izbucni în râs Elinor.
- Mi 1-a făcut cadou soră-mea cea mică,atunci când am fost ultima dată în Anglia.Billy se duse la o oglindă ca să se admire.N-arată bine?

- Bine? Arată ca naiba!
- N-a fost decât o glumă,n-are rost să-ți bați joc de mine,se încruntă Billy.
Elinor încercă zadarnic să-şi stăpânească râsul.
- Nici n-am ştiut că bărbații poartă aşa ceva! Billy se simțea atins în orgoliul său şi de aceea îşi trase iute pantalonii.Elinor se aşezase în fotoliu şi îl privea cu atenție.Corp excelent.Coapse înguste,abdomen drept.Fața sexy,părul de un galben murdar.Şi când e bine dispus,face grozav dragoste.E un băiat plăcut şi normal.N-are atracție pentru narcotice şi pentru tertipuri masochiste.
Johanna Luzi...Da,Billy n-are cum să nu fie pus la probă.Olandeza zburătoare nu iartă nimic.

Pasagerii se grupaseră pe categorii de vârstă.Cei mai tineri se uitau la un film erotic,în timp ce alții mai în vârstă,majoritatea doamne franțuzoiace,preferau serialul argentinian „Dragoste sălbatică",ajuns probabil la episodul 1001.În restul avionului era întuneric.Zburau în direcția Franței.După terminarea filmului erotic,Julio şi Johanna se întoarseră la locurile lor.Pe lângă ei trecu stewardesa şi le ură noapte bună,nu fără a-i arunca lui Julio o privire plină de jind.Această privire însemna că-şi va face mereu de lucru pe lângă fotoliile lor.
Johanna nu dormea.Nici Julio.Se giugiuleau ca doi adolescenți.
E imposibil să uiți cât de plăcută a fost prima giugiuleală din viață.Mâinile sub pulover,fusta ridicată în sus.Buzele,limbile,dinții.Sărutul senzual în ureche.
Atingerea sfârcului sânului.Johanna era excitată ca o fetişcană de cinsprezece ani.O senzație uluitoare.Şi Julio era mai tulburat decât altă dată.
Ce plăcută este această atingere incompletă.Această simțire doar parțială.Cei care cred că e uşor să faci dragoste în avion,se înşeală.E incredibil de complicat.
Mai ales când la fiecare zece minute stewardesa aleargă încoace şi încolo pe culoarul dintre fotolii.Şi de aceea cei doi se mulțumeau doar cu mângâierile care le permiteau să se cunoască mai bine unul pe altul.Acestea se dovediră mai mult decât erotice.Pur şi simplu nemaipomenite.Căci amândoi uitaseră demult când au făcut ultima dată dragoste desfătându-se cu partenerul.
- Când ne vom întâlni la Paris,doamnă Luzi,îi şopti Julio,voi avea nevoie de mult timp şi de un pat mare.Mâna lui îi mângâia coapsa,înaintând spre locurile intime.Johanna îşi făcea de lucru cu fermoarul de la pantalonul lui.Îi simțea excitația care îi provoca aceeaşi senzație de răspuns.
- O,domnule Santos,toate acestea le putem aranja,spuse,gemând Johanna,
gândindu-se că,probabil,va rămâne vreo două zile la Paris,deşi destinația ei imediată şi urgentă era Monte Carlo.Harnica stewardesă trecu iarăşi pe lângă ei.

O fi observat ce se întâmplă? Amândoi încremeniră
- Aş vrea să-ți văd trupul,şopti Julio.Sunt sigur că e minunat.Cu limba,Johanna îi atinse buza de sus
- Julio,încetează a-mi mai face complimente de serviciu.Scuteşte-mă cu aceste fițuici făcute acasă.Cu mine nu trebuie să joci rolul unui gentlemen ideal.
Îşi dădu imediat seama cam câte parale face,şi lui Julio acest lucru îi plăcu.
- Atunci trebuie să recunosc că te doresc foarte mult,bâigui el.Râvnesc trupul tău minunat.Cu nimeni,în afară de Vanessa,nu mai vorbise în felul acesta.Johanna are dreptate: de cum deschide gura,sar din ea fraze care nu înseamnă nimic.
- Aşa-i mai bine,oftă Johanna.Vreau să vorbeşti cu mine,nu să joci un rol învățat dinainte.Limbile lor se dezlănțuiseră într-un joc al senzualității.Dincolo de hublouri începea răsăritul,ar fi trebuit să înceteze mângâierile,să-şi aranjeze hainele şi să se pregătească de coborâre.Zâmbind forțat,stewardesa le aduse micul dejun.Văzuse tot şi,la drept vorbind,era geloasă.Nu mai văzuse niciodată aşa ceva.Însă un asemenea bărbat ca Julio Santos...dacă n-ar fi nimerit alături de olandeza asta zburătoare,poate c-ar fi avut şi ea măcar o şansă...Johanna mânca biscuiți,sorbea cafeaua mizerabilă şi îi zâmbea lui Julio.
- A fost...Punându-i degetul pe buze,el îi porunci să tacă.
- Scuteşte-mă de fițuicile tale de acasă.
- Dar,totuşi...
- Desigur..Zâmbeau prosteşte unul la altul.
-Trebuie să mă aranjez puțin,spuse în cele din urmă Johanna.Să-mi mai adaug puțină cosmetică.Şi părul mi-e îngrozitor de încâlcit.
Julio îşi netezi haina şi simți în buzunar inelul.Abia acum îşi aminti de pricina călătoriei sale în Europa.Dar,odată scăpat din cuşca de la Los Angeles,graba nu i se mai părea atât de importantă.Va întârzia o zi sau două la Paris,pentru a o putea cunoaşte mai bine pe Johanna.Acesta i se părea aventura ultimilor ani,singura în măsură să-l întoarcă în acele vremuri lipsite de griji când trăia alături de Vanessa.Se uită de-a lungul coridorului dintre fotolii,nerăbdător s-o vadă venind pe Johanna.Blondina vopsită,cu mantou de nurcă,era ocupată discutând cu scriitorul beat,care mergea la Paris ca să se căsătorească a şasea oară.Johanna se întoarse:părul bine pieptănat pe spate,machiajul excelent îi subliniau trăsăturile ideale ale feței.Îi zâmbi lui Julio.
-Apuc să mai fumez o țigară până la aterizare?

Când coborau scara avionului,Johanna observă inelul,pe care Julio şi-l pusese pe degetul mic.

- Doamne,ce frumos e! N-am mai văzut niciodată un briliant atât de imens.Cum de nu ți-e frică să-l porți?
-Îl aduc unei cunoştințe,spuse Julio nevrând să dea şi alte amănunte.De fapt,îl pusese pe deget,pentru a nu lăsa impresia la vamă că îl ascunde.
Johanna îl privi neîncrezătoare.
- Unei cunoştințe,sau unei iubite? întrebă ea malițioasă.
- Nu-i ceea ce crezi,spuse Julio.E o veche moştenire de familie a unui amic.
Valorează o groază de bani.Actualmente,amicul meu e în Franța şi trece printr-o...criză financiară.Soția lui mi l-a încredințat ca să i-l aduc.
- Jocurile de noroc,nu-i aşa? făcu Johanna,cu o perspicacitate de polițist.
- Cred că da,spuse Julio,punându-şi servieta diplomat pe masa cu infraroşii a vameşilor.
- Bine ați venit,doamnă Luzi!strigă acesta,văzând-o pe Johanna.Se bucura de parcă şi-ar fi văzut propria soră după o lungă despărțire.Johanna îl salută cu cel mai fermecător zâmbet al ei de serviciu şi trecu prin vamă ca şi cum ar fi păşit pragul propriei ei case.
- Servieta dumneavoastră,spuse politicos vameşul,întinzându-i-o lui Julio,care se grăbi s-o ajungă din urmă pe Johanna.
-Mă părăseşti?întrebă el,văzând că femeia nu are de gând să-şi încetinească paşii.Ea îl privi cu ochi jucăuşi.
- Domnule Santos.În Franța am o reputație oarecum mai bună decât în Statele Unite.De aceea sunt nevoită să plec cu un taxi separat.Mă stabilesc la hotelul „Palmierul”.iar dumitale ți-aş recomanda „Diplomat”.
- Ne mai vedem în cursul zilei?
- Nu văd nici o piedică.Poți trece după amiază pe la mine.Până atunci,la revedere.
- La revedere,spuse Julio,privind-o din urmă.Hotărât lucru,o dorea pe femeia aceea.Cine şi-ar fi închipuit că Julio Santos e în stare să dorească o femeie trecută de treizeci de ani? Charles s-ar umfla de râs dacă ar afla!

Billy se bosumflase şi Elinor se distra văzându-i figura de copil supărat.Se uită la ceas.Opt şi câteva minute.Trebuia s-o ia din loc,dacă nu voia să întârzie la aeroport.Probabil că,în clipa aceea,abia coborâtă din avionul de New York Johanna urca în cursa de Monte Carlo.Sună telefonul.
-Da spuse veselă Elinor în receptor.
-Domnişoara Elinor Grant? întrebă o voce masculină,oficială.
- Chiar eu.

- Suntem recepția hotelului „Palmierul” din Paris.Doamna Luzi vă transmite că nu-şi continuă,deocamdată,călătoria până la Monte Carlo.Vă comunică mai târziu ziua sosirii.
-Mulțumesc,spuse Elinor punând receptorul jos.
Olandeza zburătoare! Precis a agățat un tip în avion şi nu se lasă până nu-l execută imediat! Elinor râse încântată şi îşi aprinse o țigară mentolată.
- La loc comanda,Billy! spuse ea cu veselie.Olandeza a ancorat la Paris.
- Ce înseamnă asta? întrebă acesta buimac.
- Asta înseamnă,Billy...spuse Elinor,parcă adâncită într-o meditație profundă.
Asta înseamnă că te dezbraci,îți aduci aparatul în stare de funcționare şi ne tăvălim în pat până la prânz O.K.?

CAPITOLUL 10

Luând un taxi,Julio ajunse la hotelul „Diplomat” şi îşi comandă,ca de obicei, cea măi bună cameră.Recepționerul nici nu clipi din ochi,însă liftierul îl conduse într-o cameră mică,întunecoasă,ale cărei ferestre dădeau spre curtea interioară, lipsită de verdeață,despre care numai un orb ar fi spus că străluceşte de curățenie.Julio măsură cu ochi critic încăperea,îi strecură în palmă liftierului o bancnotă de zece franci şi se informă ce număr de telefon are managerul hotelului.Peste zece minute -francul şi minutul! -îşi făcu apariția domnul Manclair.N-avea chef de discuții cu un client nemulțumit: singura problemă care îl preocupa acum era greva declarată de fetişcanele de la cofetărie.Acestea îi puseseră ferm în vedere să renunțe la obiceiul american de a face să iasă o femeie goală din torturile uriaşe pe care ele le pregăteau cu atâta grijă.Această criză de decență şi puritanism putea face să scadă încasările restaurantului,mai ales în sala dedicată micilor chermeze masculine,care prevedeau obligatoriu în meniu şi fata răsărind din tort ca dintr-un nufăr.Domnul Manclair nu ştia ce decizie să ia.
-Da,sir,vă pot fi de folos cu ceva? îl întrebă el pe Julio în engleză,pentru că în această limbă noul client vorbise cu el la telefon.Julio se abținu,cam fără succes, să nu surâdă,remarcând accentul nazal al managerului.Ca să nu se trădeze,făcu un gest larg cu mâna prin cameră şi îl privi țintă în ochi.
- Nu vă place camera? întrebă,tot în engleză,domnul Manclair.
Julio făcu o pauză semnificativă.Apoi spuse într-o franceză impecabilă:
- E o cameră destul de bună pentru un comis voiajor.Sau pentru o stewardesă, care ar avea chef să-şi cunoască mai bine un pasager...Scoase din buzunar tabachera din aur masiv,îl servi cu un trabuc veritabil şi continuă:

- Dar,domnule Manclair,eu nu sunt comis voiajor.După cum vedeți,nu sunt nici stewardesă...
- Nu vă place camera? îşi repetă managerul întrebarea,încercând să ghicească dacă noul client al hotelului face parte dintre bărbații cărora le place episodul cu fata goală ieşind din spuma albă de frişca a tortului.Pentru orice eventualitate,îşi dădea un răspuns afirmativ.
-Domnule Manclair,spuse Julio,m-am oprit la hotelul dumneavoastră pentru că mi l-au recomandat nişte prieteni din New York.Dar cum nu sunt comis voiajor...Nu mi-ați putea recomanda,un hotel mai...mai compatibil?
Dincolo de episodul cu tortul şi cu fata,domnul Manclair se pricepea la oameni.
Acum simțise că acest american cu nume spaniol arde de nerăbdare să risipească nişte bani.
-Cred că,în tot Parisul,domnule Santos,nu veți.găsi un hotel mai...
compatibil,spuse el zâmbind.Peste încă cinsprezece minute,lui Julio i se puse la dispoziție cea mai luxoasă cameră din hotel.

După ce se instală,ca de obicei,la hotelul „Palmierul”,Johanna îi încredința recepționerului misiunea de onoare de a telefona la Monte Carlo,pentru a o înştiința pe Elinor că doamna Luzi mai întârzie câteva zile la Paris.
Urcă în apartamentul pe care îl mai ocupase de atâtea ori,încât ajunsese să-l considere drept propriul ei liman parizian.Dormi până spre seară.Ridică telefonul şi întrebă la recepție dacă nu a căutat-o nimeni.
-A telefonat un domn,Julio Santos,îi comunică recepționerul.A spus că revine.
Punând jos receptorul,Johanna simți o emoție plăcută.Julio Santos! După atâția şi atâția tineri,care nu o interesau decât sexual,un om atât de distins,atât de echilibrat...Dar oare Julio nu o interesa şi el tot sexual? Neputând să-şi răspundă la această întrebare,se duse să facă un duş.Pentru orice eventualitate.

După ce se odihni câteva ore,Julio o sună pe Johanna.Telefonista îi răspunse că doamna Luzi a lăsat rugămintea să nu fie deranjată până după amiază.În planurile lui Julio nu intrau deloc câteva ore de aşteptare adolescentină.
Coborî în biroul domnului Manclair,care sări în picioare de îndată ce-l văzu.
Privirile,entuziasmate,se opriră asupra briliantului pe care Julio şi-l pusese pe deget.
-Vă pot fi de folos cu ceva,domnule Santos? îl întrebă el,plin de solicitidine.Se vede că-i făcea plăcere să-l vadă pe acest american sau spaniol care părea plin de bani.

După aprecierea domnului Manclair,numai inelul cu briliant trebuia să facă vreun milion de franci.
- Da,domnule Manclair.Am de gând să fac o escapadă prin oraş şi aş dori să las briliantul în seiful hotelului.Se poate?
- Sigur că da!exclamă bucuros managerul.Păstrarea lucrurilor prețioase e unul din serviciile pe care hotelul nostru le oferă clienților.
- Şi încă ceva,adăugă Julio.De la banca mea din Elveția primesc banii abia mâine.De aceea v-aş fi recunoscător dacă mi-ați împrumuta vreo zece mii de franci.Treceți suma în contul meu şi o achit mâine.Chiar dacă în buzunar Julio nu mai avea nici douăzeci de mii de dolari,simțea nevoia să joace.
Ruletă.Baccara.Poker.Orice.Cine ştie de ce,îşi amintise o veche superstiție: banii de împrumut te pot ajuta să câştigi.Cât despre Johanna...O va suna mai spre seară.

Marco Baresi era prea încântat de Dolly ca să-şi mai aducă aminte că are de rezolvat problema creditului lui Julio Santos.La drept vorbind,nu era nici o grabă: Julio era unul dintre clienții permanenți şi nu le făcuse niciodată greutăți
După cina luată în patru o duse la ultimul etaj al „Forum-ului”,în apartamentul lui spațios,de unde o încântă cu panorama fascinantă a oraşului.Îi prepară un coctail exotic,puse câteva discuri cu muzică languroasă,care umplură camera cu o atmosferă sexuală.În aer,parcă se auzeau descărcările electrice din pantalonii lui Marco.Încercă s-o îmbrățişeze,însă fata se feri.
-Iartă-mă,Marco,îi spuse ea,clipind des din ochi.
- De ce să te iert? întrebă el intrigat.Simțea că nu mai rezistă nici trei secunde.
- Nu mă culc niciodată cu un bărbat chiar în ziua în care l-am cunoscut.
-Drace!făcu el întărâtat,dar şi amuzat în acelaşi timp.Ăsta-i singurul tău principiu sau mai ai şi altele?
- Mai am,dar o să le afli numai la timpul potrivit.Brusc,Marco simți că-i trece iritarea.Era pentru prima dată când îl refuza cineva.De obicei,la apariția lui,
fetele îşi dădeau jos chiloții mai repede de cât îşi scoteau ochelarii de pe nas.Iar majoritatea nici nu purtau ochelari.
- Măcar vreau să te văd toată,se rugă el,cu vocea răguşită.
- Asta se poate,îi spuse ea cochetă şi,dansând prin cameră,începu să se dezbrace ca la streptease.De sub bluza aruncată cât colo,zvâcniră sânii ca doi peştişori săriți dintr-o apă.Marco îngenunche şi începu să îi sărute pe rând.Jocul începuse să-i placă.Făcură amândoi duş,împroşcându-se cu apă ca doi copii.Apoi Dolly se îmbrăcă cu o cămaşă de-a lui Marco.Arăta foarte sexy în ea.Prin pânza subțire se

reliefau dar aureolele mari ale sfârcurilor ei.Stăteau în fotolii,față în față,cu câte un pahar de „Martini”.Marco simțea mereu tentația să întindă mâna şi să-i atingă sânii,însă de fiecare dată brațul îi devenea greu,foarte greu,de cel puțin zece tone.În cele din urmă s-au culcat în acelaşi pat,goi,dar hotărâți să respecte regulile jocului acesta nemaipomenit de sexual.Primul se trezi Marco.Dimineața clipocea în ferestrele mari ale apartamentului.Dolly dormea cu părul ei lung şi blond revărsat în cascadă pe perne.Se răsuci prin somn cu spatele la el.Marco simți că nu mai rezistă.Îi ridică încet un picior şi o pătrunse pe la spate cu o tandrețe care-l făcea să tremure.Fata gemu şi se trezi,privindu-l cu ochi bucuroşi.

- Marco!Mi-ai promis!
- Da,draga mea,dar acum e altă zi
- O.K.,spuse ea şi începu să-şi mişte coapsele în ritmul impus de unduirile lui.

„Julio e un om minunat,se gândea Dolly.Dar această relație abia începută cu Marco pare a fi de viitor”.

Jules,portarul hotelului „Diplomat”,îşi instruia nepotul în tainele meseriei, spunându-i câte ceva despre clienții care intrau şi ieşeau pe uşa principală.
Acesta,un tânăr zdravăn de vreo douăzeci de ani,rezista cu greu ispitei de a se scobi în nas.Voia să se vadă şi el în uniforma grandioasă,de „amiral” a unchiului şi asculta cu atenție vorbele acestuia,susținute de înțelepciunea pe care acesta o dobândise după treizeci de ani de slujbă.

- Francois,trebuie să înveți să citeşti omul din prima clipă.Nu trebuie să te laşi înşelat de amănunte neesențiale.De exemplu,maşinile.Maşina poate fi de furat sau poate aparține unui gangster.Sau unui parvenit.

Cu gura căscată,Francois era numai ochi şi urechi.

- Ce zici,ăsta care a venit acum e un parvenit sau un tip de rasă?
- Ia să vedem,spuse unchiul Jules,mişcându-şi ochii.Da...Unu la mână: maşina e de închinat.Doi la mână: geamantanele par foarte noi,neobişnuite cu călătoriile.

La fel şi hainele Da,e un parvenit! Nu ştie ce să facă cu mâinile.Adevărații aristocrați ştiu întotdeauna ce să facă cu mâinile.Asta seamănă mai degrabă a şomer.

-Ha! râse nepotul.Care şomer îşi permite să închirieze un „Rolls-Royce”?

- Ai şi tu dreptate,făcu nedumerit unchiu-său.O fi vreunul dintre ruşii îmbogățiți peste noapte,după căderea lui Gorbaciov.Pe neaşteptate,se repezi şi deschise uşa larg în fața lui Julio,care voia să iasă în stradă.
- Excelență...,bâigui el,făcându-i o plecăciune.

Julio trecu pe lângă el fără să-1 observe.
- Îl cunoşti? întrebă,mirat,Francois.
- Habar n-am cine-i,recunoscu Jules.Dar ai văzut ce ținută are? Costumul e de la cel mai bun furnizor din America.Îți spun eu că asta-i un tip cu un cont cu cel puțin şapte zerouri în bancă.Presupusul deținător al contului cu şapte zerouri,având în buzunar exact nouăsprezece mii de dolari şi zece mii de franci împrumutați,opri un taxi,spunându-i şoferului să-1 ducă la cel mai bun cazinou din Paris.Peste încă două ore,câştigase deja 250.000 de franci.Nu era un început rău.Binecuvântatul pământ european părea hotărât să-i refacă lui Julio capitalul.Intuiția îi spuse că trebuie să se ridice acum de la masa de joc,altfel pierde.Îşi plimbă privirea prin cazinoul care semăna foarte puțin cu instituțiile similare din Statele Unite.Crupiere frumoase,cu picioare lungi,dar îmbrăcate, totuşi,la limita decenței.Funcționarii amabili.O atmosferă de distincție trona peste tot.Cu părere de rău,Julio ieşi din sala de joc şi se duse la bar.Îşi comandă un „scotch" cu gheață şi se uită la ceas.Era patru după amiază,ceea ce însemna că în Los Angeles trebuia să fie dimineața.Ceru un telefon şi încercă să ia legătura cu Charles.Nimeni nu ridică receptorul.Semn rău.Îngrijorat,Julio o sună pe Johanna.

La ora aceea Dolly se trezi singură în apartamentul lui Marco.După partida de dragoste consumată în zori,adormiseră amândoi la loc.Acum Marco ieşise, probabil,cu treburi.Dolly se gândi la planul,conform căruia trebuia să se țină scai de Marco măcar două zile.Care plan? Dacă ar fi după ea.Marco n-ar mai scăpa de ea toată viața!

După ce Marco urcase în lift împreună cu Dolly,iar Julio îşi luase tălpăşița spre salonul de joc,de unde trebuia s-o salte pe bătrânica cu inelul şi apoi să dispară, Charles se duse la ruletă în mai puțin de o oră,reuşi să piardă aproape o mie de dolari.Dar aceasta nu mai avea nici o importanță.Cu paharul de whisky în mână, se uita gânditor prin salon.Toată lumea pierdea sau câştiga sume mici.Era sala pentru clienții obişnuiți,pentru care ruleta reprezenta o muncă istovitoare, îndelungată.O muncă de specialişti,înfăptuită cu sistem.Bărbați şi femei între două vârste ocupaseră aproape toate locurile de la mesele de joc,înarmați cu tabele,grafice şi creioane,care le serveau pentru a-şi însemna fiecare număr câştigător.Nu în acest salon era centrul de greutate al cazinoului,ci în cele câteva separeuri pentru aristocrați şi pentru lumea bună.Charles zâmbi,remarcând singurul sistem câştigător.O femeie tânără,cu ochii violeți şi cu părul de culoarea

scrumului de țigară,părea să se bucure de simpatia tuturor.Dacă vedea pe cineva câştigând o sumă cât de cât consistentă,se apropia de norocos şi,în timp ce crupierul se uita în altă parte îl trăgea de mânecă şi,cu un ton destul de impertinent,îi cerşea o fisă de douăzeci de dolari.
Primind-o,o schimba pe două fise de câte zece dolari,dintre care una şi-o lăsa să alunece în poşetă,iar pe cealaltă o punea în joc.Culmea e că deja câştigase de trei ori,câştigul adăugându-se fiselor din poşetă.„Asta n-o să moară niciodată de foame! se gândi Charles zâmbind.Şi nici n-o să-şi vândă casa pentru a toca banii la poker”Luând un taxi,Charles se duse la cea mai apropiată agenție,închirie un „Chevrolet” destul de,răblăgit,cu tot cu şofer,pe care-l parcă la o intersecție de hotel,conform înțelegerii.Aşteptă încă vreo jumătate de oră până când Julio îşi făcu apariția.
- O.K.,bătrâne,spuse acesta,urcând pe bancheta din spate.
Charles coborî şi,prin geamii deschis,îi strânse mâna amicului său.
- Drum bun şi să te întorci repede,îi spuse el lui Julio.
- În trei zile sunt înapoi,îi răspunse Julio şi maşina demară.Charles se întoarse la hotel,tocmai la timp ca să cadă în ghearele fostei sale soții,Polly.
Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva,de îndată ce în hotel locuia fostul lui socru, Hill Jenney marele cântăreț,celebrul actor de film şi ticălosul de mafiot.
Niciodată nu înțelesese de ce acesta îşi cară fiica peste tot.Chiar şi în timp ce fusese căsătorit cu ea i-o „împrumutaseră” de câteva ori.
De fapt,Hill Jenney avea nevoie de Polly pentru încheierea unor afaceri în stilul lui personal.În funcție de importanța oaspetelui cu care se pregătea să pună la punct o tranzacție,Hill Jenney făcea în aşa fel încât,la un moment dat,pe uşa unuia dintre dormitoare îşi făcea apariția căpşorul drăgălaş al fiicei lui.Mimând surpriza,o prezenta pe Polly musafirului şi,sub pretextul unei convorbiri telefonice urgente,dispărea din apartament Se întorcea peste o jumătate de oră,se scuza şi dintr-o privire evalua situația.În patru din cinci cazuri,focoasa lui fiică era „sedusă” de clientul care,conştient de faptul că izbutise s-o reguleze chiar pe fiica lui Hill Jenney,se simțea în culmea fericirii.În clipa următoare,când se întocmeau actele,musafirul,în mod cu totul inconştient,făcea concesii mult mai mari decât ar fi vrut.
Acum,însă Polly îl pândi pe Charles la uşa liftului şi îl trase în camera ei.De la divorț tatăl ei n-o mai folosise în afaceri şi se simțea abandonată.Tânjea după vremurile când îl avea mereu pc Charles la îndemână.
-Bună îi spuse Polly,trântind uşa în urma ei.
-Bună ,îi răspunse el ca un automat, zăpăcit şi neştiind ce să facă.

Nelăsându-l să-şi vină în fire,Polly îl lipi de perete cu toată greutatea trupului ei, îi bägă vârful limbii în gură şi trägându-i orbeşte în jos fermoarul de la pantaloni,începu să-i bâiguie la ureche:
-Regulează-mă! Posedă-mă!

Din fericire,Enzo Baresi,tatăl lui Marco,trebuise să plece urgent la Las Vegas, unde mai avea două cazinouri,şi unde,spunea el,apărură nişte probleme.Având în vedere însă că plecase însoţit de Hill Jenney,Marco bănui că trebuie să fie vorba de nişte afaceri cu droguri.
-Ai tu grijă de toate în lipsa mea,îi spuse el lui Marco urcând în maşină.
Marco se bucură că se putea întoarce la Dolly.O găsi întinsă goală pe pat,plictisindu-se.Un val fierbinte de dorinţă îi inundă tot trupul însă,odată cu acesta,Marco simţi şi o tandreţe necunoscută.Îngenunche lângă pat şi,cu mişcări line,începu să-i mângâie coapsele,apropiindu-se tot mai mult de singurul punct care,în clipa aceea,mai avea importanţă pentru el pe lume.Îmbrăţişarea fu lungă şi clătinată ca o barcă pe valuri.Dolly îşi încolăci picioarele peste grumazul lui şi îi răspundea cu împunsături de întâmpinare aproape fierbinte.Ajunseră la orgasm în aceeaşi clipă, gemură amândoi adânc şi se prăbuşiră istoviţi unul lângă altul.
Într-un târziu,Dolly se ridică în capul oaselor.Marco îi privea de jos părul blond căzându-i pe umeri.
-Marco,îl întrebă ea,ai fost vreodată căsătorit?
-Eu? Fireşte că nu.
-De ce „fireşte"?
-Păi... nu ştiu...De ce nu s-a căsătorit? Pur şi simplu pentru că până atunci încă nu întâlnise femeia pe care ar fi vrut s-o aibă mereu alături.O privi pe Dolly din spate şi o mângâie pe umeri, simţind că penisul îi e gata-gata să erecteze, E aşa de... dulce...
-Îmi doresc o familie, spuse ea. Tu nu? Marco nu mai apucă să-i răspundă pentru că Dolly se aplecă încet, îi luă penisul între buze şi începu să i-l mângâie frenetic cu limba. Restul lumii dispăru iarăşi pentru amândoi.

Abia la şase dimineaţa Charles izbuti să scape de vibraţiile sexuale ale fostei sale soţii. Sleit cu totul de puteri, se târî până în camera, lui Julio, se prăbuşi pe pat şi adormi momentan.Nu auzi telefonul care suna destul de insistent.
Doamna Androtti se trezi târziu,când Julio era în zbor peste ocean.Capul îi zvâcnea,de parcă treceau mereu prin el vagoane de metrou.Se simţi năclăită de transpiraţie şi rămase uimită constatând că e îmbrăcată în rochia din ajun.

Aşa ceva nu i se mai întâmplase niciodată.Lipăind până la frigider scoase o cutie cu suc de ananas şi o desfăcu cu mâna tremurândă.Sorbi lacomă câteva înghiţituri şi abia mai apoi observă pe masă două pahare şi o sticlă de şampanie aproape goală.Aceste detalii o ajutară să refacă filmul rupt al memoriei.
Câştiga.Câştiga mult.Apoi o complimentase domnul acela simpatic şi serios.
Presimţirea aventurii.Primul clinchet al cupelor de şampanie,zâmbetele promiţătoare.Apoi beznă.A fost un hoţ! conchise doamna Androtti.Un hoţ care i-a furat banii.Era atât de sigură de acest lucru,încât,deschizând poşeta,rămase surprinsă descoperind teancul de dolari.Abia atunci remarcă biletul de pe masă:
„D-nă,m-aş fi bucurat mult de compania dumneavoastră,dacă nişte circumstanţe excepţionale şi periculoase nu m-ar fi obligat la un gest disperat:să vă iau cu împrumut inelul şi să dispar pentru câteva zile.Mizând pe mărinimia dumneavoastră,sunt sigur că nu vă îndoiţi de corectitudinea mea.În cel mult două săptămâni vă voi achita în totalitate costul briliantului”.
Doamna Androtti era stupefiată.Nu,n-avea de gând să sesizeze poliţia.
Gentlemenul de aseară nu era un hoţ profesionist,pentru că ar fi preferat banii.
Cincisprezece mii de dolari nu sunt deloc o glumă.

CAPITOLUL 11

Julio se grăbea la întâlnire ca un adolescent.Taximetristul mormăia nemulţumit ori de câte ori îi spunea să meargă mai repede.Totuşi,încerca mereu să prindă ultimele secunde cu lumină verde ale semafoarelor.Johanna îi deschise şi îl conduse în salon.Era îmbrăcată într-un neglijeu lung,de mătase.Părul îi era răsfirat pe umeri.
-Bun venit,domnule Santos,îi spuse ea,clipind cu viclenie.Acum avem timp şi patul ne stă la dispoziţie.Julio făcu un pas spre ea,iar Johanna făcu şi ea un pas.O îmbrăţişă,simţindu-i pe sub ţesătura subţire corpul înalt,slab,elastic.Ea îl cuprinse cu mâinile pe după cap şi îşi lipi buzele de ale lui.Părea o fiară flămândă,care geme şi muşcă.Limba ei sărea ca o veveriţă printre dinţi.Începu dansul erotic.Dezbrăcări febrile.Sărutări,trupuri calde.Atingeri,senzaţii,mirosuri.
Johanna se dărui total,cum nu o mai făcuse de mult.Acest bărbat ştia totul,nu trebui să-i spună nimic.Era...perfect.Pe de altă parte,Julio încerca un sentiment inedit pentru el,acela al dreptului la proprietate.Era conştient că amândoi sunt două firi vulcanice,greu de armonizat.Şi totuşi.Zăceau amândoi istoviţi, conştienţi de faptul că merita să facă această escală pariziană.
-Mâine îmi continui drumul la Monte Carlo,spuse Johanna.Julio,evită,nici el nu ştia de ce,să-i spună că şi drumurile lui duc tot într-acolo.Făcură iarăşi dragoste.

Îmbrățișarea dură o eternitate,sau cel puțin aşa li se păru lor.Era o dragoste profesionistă,calculată din ambele părți,cu o deplină cunoaştere a tuturor şanselor de extaz,însă,în acelaşi timp,exista între ei şi frenezia îndrăgostiților novici,care se ating pentru prima oară şi se descoperă cu nespusă uimire şi tandrețe.Sânii mici,de adolescentă,ai Johannei jucau ca două mere clătinate de vânt pe creanga lor.De data aceasta ea preluase inițiativa şi Julio îi susținea fluxul şi refluxul,ridicându-se din când în când şi cufundându-şi obrajii în vâlceaua fierbinte de pe pieptul ei...
Johannei nu-i plăcea când bărbații rămâneau la ea peste noapte şi de aceea îl privi cu recunoştință pe Julio,când acesta se pregătea să plece.
- Dacă vin la Monte Carlo,te pot căuta? o întrebă el.Uitase că la Paris trebuia să rezolve vânzarea inelului cu briliant.Uitase că asupra lui planează amenințarea familiei Baresi.
- Numai cine caută găseşte! îi răspunse în glumă Johanna şi îi întinse o carte de vizită.Julio ieşi în strada înnoptată,pe care forfota era şi mai evidentă decât în timpul zilei.Marile metropole europene trăiesc mai ales noaptea.

Charles se trezi târziu,după amiază!Făcu prin cameră câțiva paşi şi constată că are febră musculară.Da.Polly tot nesătulă a rămas constată el cu un fel de bucurie răutăcioasă.Nu-l invidia deloc pe cel care ar fi avut nesăbuința să se însoare cu ea.Cât despre el,Charles,scuzați,vă rog,am trecut prin aventura aceasta şi nu mai vrem s-o repetăm.Coborî în restaurant,unde îi găsi pe Marco şi pe Dolly ciripind ca doi porumbei.
- Bună,copilaşi! le spuse el,aşezându-se la masa lor.
- Bună,Charles! îl salută,bucuroasă,Dolly
- V-ați distrat bine?
- Excelent! îi răspunse Marco,aruncând o privire de îndrăgostit spre Dolly.
- Foarte bine,confirmă şi aceasta,cu un ton grav de seriozitate,care o prindea foarte bine.
- Ce faceți seara asta?
- O,Charles!spuse Dolly,bătând din palme.Marco mi-a promis că mă duce în camera cu monitoare,de unde-o să pot vedea tot cazinoul ca-n plamă! Nu-i aşa,iubitule?„Iubitule!” exclamă Charles în sinea lui.Dolly şi-a intrat în rol mai bine decât speraseră el şi Julio.
- Aşa-i,îi răspunse Marco,gândindu-se că vizionarea nu va trebui să dureze prea mult.O dorea iarăşi pe această fetişcană,care i se părea cu totul şi cu totul neobişnuită.

În timp ce Charles studia meniul,cei doi se scuzară şi ieşiră din restaurant ținându-se de mână.

Julio se întoarse iarăşi la ruletă.Insă,de această dată,intră în sala titanilor,unde mizele erau de 10.000 de franci.Schimbă toți banii francezi şi se apropie de ruletă cu 25 de jetoane sub braț.Avea presimțirea unui noroc neaşteptat şi nu se înşela.Următorul sfert de oră făcu din el un erou al cazinoului.Simțea o frenezie ca atunci când era aproape de orgasm.

- Mizele! strigă crupierul.Ținând bila de fildeş între degetul mare şi arătătorul de la mâna dreaptă,acesta puse ruleta în mişcare cu stânga.Bila începu să sară în sensul invers față de direcția de rotație a mecanismului.Nenumăratele perechi de ochi îi urmăreau traiectoria.Când mişcarea bilei se deplasă spre aripioarele cilindrului,Julio spuse calm,dar tare:
- Pe douăzeci şi trei!Majoritatea jucătorilor,cu o răbdare patologică,aşteptară ultima clipă ca să-şi anunțe numerele.Deodată,voci întretăiate începură să strige la ajutoarele crupierului,iar aceştia,cu profesionalism,aruncau fisele în pătratele de pe masă.

-Mizele s-au încheiat! spuse crupierul.Pe suprafața magică a mesei,luminată de proiectoare,părea că pluteşte o tăcere de gheață.Bila mai sări de câteva ori pe membranele de alamă,se opri pentru o clipă între 5 şi 17 şi,în sfârşit,intră într-o alveolă cu două cifre.

- Douăzeci şi trei! anunță crupierul.O rumoare se rostogoli prin sală.Crosele ajutoarelor crupierilor se repeziră asupra postavului,aducând mizele pierdute.

Julio nu se obosi să le calculeze,nici măcar aproximativ,pentru că nu-şi dădea seama cam cât ar face în dolari.Auzi,din spate,o voce rostind în spaniolă:

- Doamne,mai mult de două sute de mii de franci!Surprins,pentru că nu-şi mai auzise de mult limba maternă,Julio întoarse capul.Era o brunetă înaltă,îmbrăcată într-o rochie decoltată.Nu avu timp s-o studieze mai bine,pentru că crupierul anunță iarăşi:
- Mizele,domnilor!Cu dreptul câştigătorului,Julio îi şopti ajutorului de crupier să împingă toate fisele câştigate tot pe douăzeci şi trei.Acesta făcu ochii mari,dar se conformă.Imediat rumoarea se prefăcu într-o gălăgie asurzitoare.Toți mizau pe toate cifrele,cu excepția celei care ieşise câştigătoare.Jetoanele zburau pe deasupra mesei ca nişte porumbei aurii.Masa era acum înconjurată de cel puțin o sută de persoane.În sfârşit,bila se opri într-o alveolă:
- Douăzeci şi trei! anunță crupierul,încercând să pară impasibil.Crosele ajutoarelor,într-o linişte mormântală,lopățiră jetoanele la un capăt,le clădiră în

două teancuri şi le împinseră spre Julio.El nu le dădu nici o atenție,se întoarse spre fata în alb şi-i făcu cu ochiul.
- Mizele,strigă iarăşi crupierul.Julio îi şopti iarăşi ajutorului de lângă el să pună totul pe douăzeci şi trei.Acesta îl privi ca pe un idiot şi,cu o strălufgerare răutăcioasă în ochi,îndeplini ordinul.Julio simți atintită asupra lui una dintre camerele de luat vederi ale circuitului închis de televiziune.Simți nevoia să facă un gest obscen,dar se abținu.Îşi scoase o țigară şi şi-o aprinse cu mâna tremurândă,în timp ce urmărea ploaia torențială de jetoane care cădea pe pătratele de pe postavul verde.Bila îşi săvârşea dansul ritualic.Jucătorii şi spectatorii erau cu sufletul la gură.Încă vreo câteva secunde tăcerea părea o bulboană compactă,apoi izbucni un tunet de strigăte isterice,furioase şi uluite Stupefiat,crupierul anunță:
- Douăzeci şi trei'Grupuri-grupuri,oamenii forfoteau prin sală comentând asiduu noutatea: niciodată în acest cazinou,nu se mai întâmplase ca acelaşi număr să iasă câştigător de trei ori la rând.Julio o căută din priviri pe fata în alb,dar n-o mai găsi.
-Domnule,spuse crupierul venind spre el,câştigul dumneavoastră reprezintă 3.100.000 de franci.Vă felicit!
- Mulțumesc,spuse Julio.Cam cât face asta în dolari?
- Aproximativ 700.000. Însoțit de doi funcționari,Julio depuse jetoanele la casă.
- Vă deschidem un cont la banca noastră,sau vreți să depuneți banii la altă bancă?
- Vreau să-i depuneți la banca „Hacocef,în contul acesta,spuse Julio,întinzându-i numărul de cont al hotelului „Forum” din Los Angeles.
- Prea bine,domnule,îi spuse casierul,completând formularul.Julio răsuflă uşurat.Îşi luase o piatră de pe suflet.
- Transmiteți şi un telex,vă rog,în care să anunțați beneficiarul că această depunere vine din partea lui Julio Santos.
- Prea bine,domnule Santos.

CAPITOLUL 12
Marco îl găsi pe Charles în sala de biliard.
-Să-ți spun una bună?îl întrebă el pe Charles Nu cred că există pe lume un crai mai mare ca Julio.
- De ce? îl întrebă Charles,cuprins de presimțiri rele.
- Spuneai că s-a încurcat cu o fufă şi nu l-ai mai văzut după cina pe care v-am oferit-o eu!

- Da,bâigui Charles.
- Ei bine!exclamă triumfător Marco.Tu îl aştepţi aici,iar el se dă în bărci cu japiţa la Paris.Charles mimă,fără prea mult talent,surpriza.Îl deruta faptul că Marco nu tună şi nu fulgeră de mânie.Cum necum,Julio datora cazinoului o sumă frumuşică.
- Însă chiar şi între picioarele unei fufe,Julio tot gentlemen rămâne.Am primit un telex din Paris că mi-a achitat datoria la o bancă de acolo.A făcut-o la timp.Dacă se întorcea tata şi constata că nu ne-a plătit,făcea urât de tot.

Charles răsuflă uşurat.Deci,planul lor funcţionase.Julio reuşise să vândă inelul cu briliant şi nu mai avea a se teme de răzbunarea familiei Baresi.Se gândi că istorica lui misiune la Los Angeles s-a încheiat.Îl trăgea aţa spre aeroport,pentru că n-avea deloc chef să încapă iarăşi pe mâinile fostei lui soţii.Nu,Charles simţea că încă un meci sexual cu Polly i-ar putea fi fatal.

- Vii iubitule? îl întrebă Dolly pe Marco,apărând ca din pământ.
- Imediat,draga mea,îi răspunse acesta şi o îmbrăţişă.Se îndepărtară amândoi şi,după unduirea şoldurilor lui Dolly,Charles îşi dădu seama că din lift aceştia vor sări imediat în pat.Se gândi că micuţa Dolly a interpretat pentru prima oară un rol la perfecţie.Îl interpretase atât de bine,încât,probabil,nu mai putea fi extrasă din rol nici cu tirbuşonul.

Ce mai căuta şi la Monte Carto? Doar îşi rezolvase problema cu ajutorul ruletei şi se putea întoarce în State.îşi pipăi încet buzunarul de la piept,simţând acolo cartea de vizită a Johannei.S-o sune imediat sau să aştepte până dimineaţa.

Din bar,Julio îi urmărea pe cei care intrau şi ieşeau din cazino.Se oprise,ca de obieci,la cel mai bun hotel din Monte Carto şi repetase figura cu împrumutul banilor de la managerul hotelului.Acum însă,ceruse douăzeci de mii.Acesta,un ins de vreo cincizeci de ani,cu privirea încrucişată,părea că se sufocă în costumul său subţire.Nu se îndoia câtuşi de puţin de buna credinţă a clientului şi îi dăduse suma cerută,fără să clipească din ochi.Totuşi,nu scăpase ocazia să-i ţină un discurs aberant şi dezlânat:

-Ştiţi,administraţia hotelului nostru este foarte interesată...,da,este într-adevăr foarte interesată...de situaţia noastră extrem de specifică.Apropo,nici nu suntem,de fapt,nişte funcţionari obişnuiţi de hotel,pentru că în ducatul nostru...înţelegeţi că avem clienţi care ne frecventează de câte treizeci de ani...

Julio ascultase cam distrat lunga tiradă,gândindu-se că domnul manager de hotel putea fi învinuit de orice altceva,nu însă şi de faptul că pune prea mult sifon în paharul cu whisky.Acum,deci,cu cei douăzeci de mii de franci în buzunar,

urmărea spectacolul intrărilor şi ieşirilor din cazino.Bea,ca de obicei,”scoth” cu gheață.Oamenii intrau şi ieşeau,având întipărită pe față aceeaşi expresie,variind doar în câteva nuanțe.În esență,priviți cu ochi critici,toți aduceau a teologi care sunt obsedați de cine ştie ce mister eclesiastic,pe care încercară să-1 pătrundă cu mintea clipă de clipă.Julio cunoştea foarte bine această stare aproape ca o transă mistică.Până în zilele din urmă,când nu-şi pusese aproape niciodată problema banilor,jucase detaşat,ocazional fusese pentru el un fel de templu sau biserica de altă credință,în care el intra cu detaşarea unui turist.Acum însă avea nevoie de eforturi ca să-şi revină,1a detaşarea de altădată.Era conştient ca,depunând prea multă patimă în această privință,ar ajunge să semene cu cel mai frecvent reprezentant al categoriei ghinionişti1or.Se gândi iarăşi la Johanna,şi-o închipui goală în pat,rostogolindu-se cu voluptate în aşternutul alb.Nu,orice plăcere trebuie amânată,pentru ca satisfacția să fie cât mai aproape de plenitudine.
Furat de această imagine interioară,nici nu observă că locul de lângă el,la tejgheaua barului,îl ocupase un bărbat scund,îmbrăcat cu un costum cam uzat,
dar care cândva fusese foarte elegant.Insul era în mod evident un original,lucru care putea fi constatat după pantofii albi şi după obiectul extravagant pc care-l strângea sub braț.Obiectul respectiv era un baston din lemn de mahon,elegant,cu mânerul sub formă de cap de gâscă sau lebădă Cu o politețe subliniată,acesta începu discupa:
- Scuzați-mă pentru îndrăzneală,dar mi s-a părut că aveți de gând să intrați în sala de jocuri.
-Nu-i aşa?
- Aşa-i,răspunse Julio cam intrigat dar şi amuzat.
- Am o veste bună pentru dumneavoastră şi de aceea v-aş ruga să mai întârziați câteva clipe.
- Cu plăcere,dar ar trebui să vă motivați cererea.
-Imediat,imediat,domnule.Am remarcat în dumneavoastră reprezentantul acelei categorii de oameni pe care nu-i poți plasa la limitele nici unei naționalități.
Sunteți un cetățean al lumii,aşa cum am fost şi eu înainte de a redeveni grec.
-Grec? întrebă Julio mirat.Vorbiți perfect franțuzeşte.
-Şi dumneavoastră.Dar,pe de altă parte,păreți şi foarte american.Şi foarte japonez.Şi foarte...Dar să lăsăm asta.Stimate domn,vă declar cu bucurie că sunt gata să vă cedez sistemul meu de joc la ruletă.
-De ce atâta generozitate? râse Julio.
-Pentru că sunt un profesionist în retragere,stimate domn.

Şi am simțit în dumneavoastră tot un profesionist căruia nu i-ar părea rău de douăzeci de mii de franci
-Atât costă sistemul?
-Da,e un preț derizoriu,având în vedere că l-am perfecționat timp de treizeci şi cinci de ani.
-Mulțumesc
-Nu credeți în sistem? Atunci vi-l las numai cu zece mii.
-Nu
-Cinci mii.
-Nu.Insul părea teribil de mâhnit.
- Ştiu la ce vă gândiți,spuse el.Ați văzut că la orice chioşc,cu cinci sute de franci,se vând asemenea sisteme cu marca „garantat”.Sper că nu sunteți dintre cei mulți,pentru că,aşa cum reiese dintr-o nuvelă istorică,cei mulți sunt de regulă şi proşti.Cu toată bunăvoința,Julio nu se putea considera dintre cei mulți.
- Ştiți ce? Spuse el.Cred că-i mai bine,în schimbul sistemului,să vă ofer ceva de băut.Oferta nu i se păru deloc jignitoare fostului profesionist.
- Whisky,spuse el fără nici o ezitare.Julio îi transmise comanda barmanului, paharul cu două cuburi de gheață poposi în fața necunoscutului.Acesta gustă,plescâi din limbă,ridică paharul la lumină şi îl lovi uşor cu ciocul de gâscă sau de lebădă al bastonului.Se vedea clar că era profesionist şi în domeniul pe care cândva Bachus şi-l revendicase drept monopol.
- Totul e foarte simplu,spuse necunoscutul.Marile descoperiri matematice sunt întotdeauna foarte simple.Mai întâi mizați pe o cifră şi după ce câştigați,mizați tot câştigul pe o anumită combinație din şase cifre Pentru acum,combinația este de la 32 la 37,pentru doi-de la 14 la 19,pentru trei...
-De ce?
-Trebuie să mă credeți pe cuvânt.Ani la rând am studiat totul în profunzime.Vă pot vinde lista tuturor numerelor câştigătoare în acest cazinou începând cu luna martie a anului trecut.
- Mulțumesc.Mi-ajunge şi o descriere de principiu.Dar dacă cifra nu câştigă?
- Aşteptați şi începeți să jucați după sistem numai atunci când iese cifra necesară.
- Poate ar trebui să aştept câțiva ani.Insul se ridică,se inclină şi spuse:
- Vă trebuie capital.Al meu a fost insuficient.Dacă,în loc de zece milioane,aş fi avut douăzeci,nu mi-aş mai fi vândut sistemul pentru o porție de whisky.Se îndepărtă cu demnitate subliniată,cu bastonul sub braț.Lui Julio i se păru că

lebăda sau gâscă îi face cu ochiul.Sorbind ultima înghițitură din pahar,se ridică şi porni spre sala de jocuri.

Johanna se trezi iarăşi mahmură.Încă din prima zi a întoarcerii la Monte Carlo făcuse o tranzacţie neaşteptată.Fostul ei companion de afaceri,Pierre Charden,se oferise să-i cumpere discoteca ‚Azur".
- Încă mai eşti însurat? îl întrebase,râzând Johanna.
- Încă,îi răspunse acesta.Dar tu tot olandeză zburătoare ai rămas?
- Tot!După întâlnirea cu Julio nu mai era deloc sigură de această etichetă,dar nici nu putea renunța chiar aşa de uşor la reputația ei.Deşi,francez până-n măduva oaselor,Pierre era foarte neamț,în materie de afaceri.Pregătise actele din timp şi avocații Johannei constataseră că totul e în regulă.Bineînțeles,acele cincisprezece milioane de franci încasate pe discotecă nu reprezentau decât o soluție provizorie pentru olandeza zburătoare.Îşi încheiase seara în forță,cinstind cu Pierre reîntâlnirea şi încheierea conturilor.Urmase o partidă de sex,acrobatică şi istovitoare în acelaşi timp.Obosită,Johanna se târî în patru labe până la telefon şi derula caseta.Nu avusese decât un apel:
„Allo,sunt Julio.Nu mă îndoiesc că te-ai tăvălit toată noaptea cu cineva,aşa că nu insisit.Te sun mai spre seară,dar ai grijă -nu te epuiza.S-ar putea să mai ai nevoie de ceva vlagă".

-Ce?Cu târfa asta vrei să te însori?zbieră Baresi senior,auzind vestea,comunicată de Marco aproape în şoaptă.Dolly rămase să-şi facă de lucru lângă un poker automat.Genunchii ei bronzați contrastau evident cu albul ecranului.Numai lacrimile apărute în colțurile ochilor ei frumoşi o trădau că,fără să vrea,auzise cuvintele celui care era cât pe ce să-i devină socru.Mai mult cu forța,Enzo Baresi îl trase pe Marco spre lift şi urcară la ultimul etaj,unde urma cu siguranță o scenă de familie.Intuiția îi şoptea lui Dolly că Marco nu va rezista presiunii tatălui lui şi din ideea căsătoriei se va alege praful.Fata se simțea atât de nefericită,încât prin fața ochilor i se derulau scenele de sinucideri din toate filmele pe care le văzuse.Simțindu-se copleşită de durere,se năpusti şi ea la lift.Peste câteva minute era în camera lui Charles.
-Cum a îndrăznit să-mi spună aşa? strigă ea,lovindu-1 pe Charles cu pumnişorii în piept.Cum a îndrăznit?
-Calmează-te,micuțo,îi spuse acesta,mângâind-o pe păr.Toate trec pe lumea asta.Toate trec.
-Ah,de s-ar întoarce Julio odată! Scânci Dolly.

-Vine el,n-ai nici o grijă,spuse Charles,mirându-se în sinea lui cât de proaste pot fi femeile:cea din faţa lui nu voia nici în ruptul capului să priceapă că,pentru Julio,ea reprezintă un capitol încheiat.
- Vreau să mă îmbăt spuse Dolly,punând hotărâtă mâna pe sticla de whisky.
- Îmbată-te,păpuşico.Alcoolul e un antidot perfect,atunci când ţi se năruie iluziile.

După furtunoasa discuţie cu tatăl lui,Marco era năucit.
- Ai ajuns să gândeşti cu penisul,băiete? îl luase acesta la rost de îndată ce ajunseră în birou.
- Nu ţi-am spus decât că vreau să mă însor cu fata asta.
- Reguleaz-o cât vrei,dar să nu crezi că un Baresi se va însura vreodată cu prima tipă care-i place numai pentru că face duş de trei ori pe zi.
- E o fată drăguță...
- Da,o fată drăguță,care s-a târât aici după Julio Santos.
- Julio mi-a spus că ține la ea ca la o soră
- Ha! râse bătrânul.Ține ca la o soră şi-o înțeapă ca o maşină de cusut.Marco tăcu.Bătrânul avea dreptate.Reputaţia de Don Juan a lui Julio nu era un secret pentru nimeni.
-Iar în privința însurătorii nu-ți mai bate capul,continuă Enzo Baresi.Am aranjat totul cu Hill.Te însori cu fiică-sa şi preiei partea lui de afaceri.Numai la asemenea cadou nu se aşteptase Marco.Polly Jenney.Fosta soție a lui Charles!

După plecarea vânzătorului profesionist de sisteme,Julio se opri în uşa sălii de joc.La timp.Apucă s-o vadă pe doamna Androtti la masa de ruletă.Trăgându-se un pas înapoi,drăcui în gând şi îşi spuse că,într-adevăr,lumea e strâmtă.Nu apucase să facă nimic cu inelul,nici măcar nu-1căutase pe amicul lui Charles. Ceru de la recepție un plic şi hârtie.Scrise un bilet,băgă inelul în plic,îl dădu unui liftier o bancnotă de douăzeci şi cinci de franci, arătându-i din uşa sălii cui trebuie să-i înmâneze comisionul.După ce se convinse că doamna Androtti a primit plicul, Julio se retrase.Bătrâna deschise plicul, văzu inelul şi zâmbi fără cine ştie ce bucurie.Apoi citi biletul:„Stimată doamnă. Aşa cum v-am promis, vă restitui obiectul împrumutat acum câteva zile,pe când eraţi încă la Los Angeles.
Mulţumindu-vă,îmi permit totodată,să vă dau un sfat:nu maipurtaţi la vedere bijuterii atât de prețioase”Doamna Androtti zâmbi,de data aceasta cupărere de rău.Străinul acela frumos nu se dovedise un simplu hoț ordinar.Dimpotrivă,în felul lui,fusese un gentlemen.Iar din scrisoare,reieşea foarte clar că inelul nu-i

fusese furat pentru a fi amanetat sau vândut.Orice bijutier şi-ar fi dat seama că e fals.Aşa procedează toate doamnele din înalta societate.Îşi păstrează la bancă bijuteriile veritabile,ieşind în lume cu copii perfecte ale acestora.În acest timp,Julio ajunsese la alt Cazinou,pentru că în Monte Carlo nu este nevoie să cauţi prea mult pentru ca să găseşti asemenea localuri.Se simţea cu cugetul împăcat,pentru că îşi mai achitase o datorie.Îşi aminti sistemul despre care îi vorbise tipul de la bar.Deşi aici era alt local,jucă după acel sistem vag şi,spre miezul nopţii,câştigase deja un cinci sute de franci.Era timpul să se oprească.Zeița Fortuna îi putea întoarce spatele.

-Viu! îi spuse el Johannei la telefon şi luă primul taxi.Îi deschise o cameristă somnoroasă care îl conduse în salon şi îl lăsă în plata Domnului: Camera era înțesată de mobilă extravagantă.Nici tablourile de pe pereți nu erau mai puțin bizare.Toate aveau subiecte care de care mai sexuale,deşi rafinamentul picturii făceau aluziile suficienți de mascate.Julio se dădu mai aproape ca să le privească,apoi auzi vocea Johannei:

- Te interesează expresioniştii? Julio se întoarse.În neglijeul lung,de mătase,
cu părul desfăcut,olandeza zburătoare arăta ca o nimfă Imediat,Julio se simți ca un adolescent care erectează numai văzând fața pe care a pus ochii.Johanna deschise uşița barului şi îl întrebă:

- Bei ceva?
- Un „scotch” cu gheață,îi răspunse el.Johanna se arătă puțin mirată.
- Nu mi-am închipuit că-ți place „scotch”-ul.
- Credeai că o să-ți cer un „cherry”? pară el în glumă.
- Da,sau un suc de portocale.Julio bău dintr-o suflare lichidul din pahar şi făcu un pas spre ea.Johanna îşi duse un deget la buze şi îi spuse,clipind şireată.
- Mergem sus,îi spuse ea,trăgându-1 spre un mic lift.Cabina se smuci şi cei doi se îmbrățişară.Johanna îl desfăcu la pantaloni şi începu să-1 mângâie. Brusc,
liftul se opri şi Johanna aruncă neghjeul de pe ea.Julio o privea cu încântare.
Sânii ei mici,albi,păreau că vor să-1 împungă.
- Am ajuns? o întrebă el,ca să spună ceva
- Nu,dar ajungem imediat,îi răspunse Johanna,dezbrăcându-1 de pantaloni.
Cu tot spațiul limitat al cabinei,reuşi să-1 dezbrace complet.
- Âsta-i preludiul,spuse ea,şoptind fierbinte.Aşază-te şi o să-ți arăt tehnica sexului în lift.Julio se supuse şi Johanna se înfipse literalmente în penisul lui,îmbrățişându-1 cu picioarele.
- Hai,ticălosule! Hai!Julio avu nevoie de toată priceperea ca să nu spulbere această minune.Simțind culminația,Johanna puse liftul în mişcare.Acesta se opri

şi îşi deschise automat uşile tocmai în clipa când amândoi fură cuprinşi de primele spasme.Johanna îl trase spre ea,se rostogoli pe spate,trăgându-l pe covorul din vestibulul de la etaj ,,Dacă drumul a fost aşa,probabil că oprirea va fi şi mai pasională" îşi spuse Julio.De fapt,nu se înşela.

CAPITOLUL 13

La ,,baccara",celui care ţine banca i se spune chiar ,,bancher".De la o chelneriță drăguță,Julio aflase că are onoarea să joace chiar cu un bancher,George Savery, unul dintre magnații sistemului bancar englez.

- Vine în fiecare an la noi şi,într-o săptămână,toacă cel putin câteva milioane de franci.Faptul că Julio pusese la bătaie toată jumătatea de milion pe care o câştigase în seara precedentă,făcuse impresie.Fusese condus în separeul gigantilor,unde domnul Savery se plictisea în aşteptarea unui partener de joc.

- Sunteţi american,domnule Santos? îl întrebă acesta,după ce făcură prezentările

-Într-un fel,da,îi răspunse Julio,nevrând să intre în amănunte.La drept vorbind, avea paşaport american.

-Trebuia să vină prinţul Khasan,dar văd că întârzie.Îmi țineți companie la o încălzire?

-Cu plăcere,îi spuse Julio,aranjându-şi pe masă teancul de fise de câte cincizeci de mii de franci.

-În bancă sunt cincizeci de mii de franci,spuse crupierul.

-Banca,spuse Julio,aprinzându-şi o țigară.Luă cărțile şi,cu un gest neglijent, aruncă două rigi.Cu un zâmbet triumfător,George Savery le întoarse pe față pe ale lui.Un patru de treflă şi un doi de pică.

„Dacă începutul e rău, sfârşitul va fi bun",îşi zise Julio,luând teancul de cărți. Împrejurul mesei se strânseseră câțiva spectatori.Cu uimire,Julio o remarcă pe femeia în alb din cazinoul de la Paris.Venea,parcă în aceeaşi rochie,împingând un cărucior în care şedea un bătrânel cu privirea severă.Georee Savery îl salută cu respect.

-Este Rafael Castellano, mare industriaş spaniol,îi şopti lui Julio la ureche aceeaşi chelneriță îndatoritoare.Îl însoţeşte fiica lui.Julio o salută pe fata în alb cu o plecăciune abia perceptibilă,iar ea îi răspunse cu un zâmbet uşor.

Fata ei smeadă iradia o frumusețe cumva misterioasă.

-În bancă sunt o sută de mii, spuse crupierul,cu voce imperturbabilă.

-Banca!rosti iarăşi Julio,ridicând în sus două degete.Dând amabil din cap, George Savery îi aruncă două cărți.Julio le ascunse în palmă şi le filă încet. Savery decartă.

-Opt la bancă,spuse crupierul.Julio puse pe masă un 5 de tobă şi un 4 de treflă..
- Nouă la pontare,spuse crupierul.Două jetoane de câte 50.000 de franci ajunseră în faţa lui Julio.
- Se schimbă mâna,anunţă crupierul,punând în faţa lui Julio teancul de cărţi.Julio împinse pe masă încă două jetoane a câte 50.000.
- În bancă sunt 200.000,spuse crupierul.Domnilor,mizaţi!
- Banca! spuse Savery.Julio îi dădu două cărţi,oprindu-şi şi lui două.
- Încă una,ceru Savery.Julio i-o aruncă pe faţă,Savery o privi circumspect şi în cele din urmă spuse:
- Şapte.
- Nouă! exclamă bucuroasă fata în alb,care venise în spatele lui Julio.
El întoarse capul şi-i mulţumi pentru sprijin.Lăsă tot câştigul pe masă.
- În bancă sunt patru sute de mii de franci,anunţă crupierul.Mizele dumneavoastră,domnilor!
- Banca spuse Savery,cu vocea puţin răguşităÎnainte de a-i da cărţile,Julio îl privi pe sub sprâncene.Bancherul era mânat de hazard,de plăcerea halucinantă a jocului,pentru el semnele anunţate de crupier erau nişte fleacuri.Cu mâinile tremurându-i de emoţie,Savery luă cărţile pe care un crupier i le întinse mai aproape.
-Şapte, spuse el încet.
-Şapte la pontare, repetă crupierul.
-Nouă! strigă femeia în alb şi bătu din palme,începu să aplaude şi George Savery.
-Domnule Santos,mă predau,spuse el,făcând un gest ca şi cum ar fi vrut să ridice mâinile în sus.Încălzirea cu dv. a fost foarte utilă,dar,dacă aş continua aşa,aş rămâne fără bani până la venirea prinţului Khasan. Nu vă supăraţi dacă ies din joc?
-Nicidecum,îi răspunse Julio politicos.Dacă doriţi o revanşă,vă stau la dispoziţie în cursul serii.
-De ce nu?spuse bancherul şi se repezi în întâmpinarea unui ins negricios şi înalt,care-şi făcuse apariţia pe uşă.Bine-ai venit,prinţe!strigă el,cam prea impetuos pentru sângele rece englezesc.Femeia în alb veni şi-1 apucă pe Julio de braţ.
-La Paris ai vrut să intri în vorbă cu mine sau numai mi s-a părut?
Vorbea englezeşte cu oarecare greutate.Julio voi s-o uimească şi continuă discuţia în limba spaniolă:
-O, da,senorita,dar aţi dispărut.Ea tresări,apoi spuse.

- Deci ştiți cine sunt.Cecilia Castellano.
- Julio Santos.Vă pot invita la un „scotch”?
-Desigur.Dar mai întâi să-1 întreb pe tata dacă vrea să mai rămână.
Între timp,lângă bătrân îşi făcuse apariția o femeie înaltă,de vreo patruzeci de ani,probabil o infirmieră.Se întoarse imediat şi-i spuse:
- Tata vrea să continue el jocul cu tine.Fireşte,dacă n-ai nimic împotrivă.
- Sigur că da,spuse Julio şi se întoarse la masă.Bătrânul scoase din buzunar un carnet de cecuri,mâzgăli pe el câteva cifre şi i-1 întinse infirmierei.Aceasta se duse repede la casă şi se întoarse iute cu zece jetoane a câte 100.000 de franci.Julio îşi lăsase jetoanele câştigate pe masă.La cele 800 de mii,mai adăugă încă patru jetoane de câte cincizeci de mii.Îi făcu semn crupierului să anunțe continuarea jocului.Bătrânul îşi împinsese căruciorul cu rotile până aproape de masă.
- Banca este de un milion de franci! anunță crupierul.Mizați,domnilor!
- Banca!spuse bătrânul Castellano,făcându-i semn infirmierei să pună toate jetoanele pe masă.Julio îi dădu două cărți,însă bătrânul nu le luă.Zăpăcit,Julio le întoarse pe față pe ale lui.
- Opt! anunță crupierul.Opt la bancă!
Bătrânul puse mâna pe cărți,le băgă în buzunar fără să le privească şi spuse tare, într-o engleză stricată:
- Şapte! Numai şapte!Puse în funcțiune motoraşul scaunului lui mobil şi,urmat de infirmieră,ieşi din salon.Julio rămase derutat,dar crupierul spuse cu aceeaşi voce imperturbabilă.
- Şapte la pontare! Câştigă banca.Mai jucați,domnule?
- Deocamdată nu,îi răspunse Julio.Poate mai târziu.O ajutoare a crupierului îl conduse la casă,unde în schimbul jetoanelor Julio primi un carnet de cecuri în valoare de două milioane şi la rugămintea lui,150 de mii de franci bani gheață.
- Banca dv.nu cumva dă faliment în noaptea asta? o întrebă el pe casieriță.N-ar fi mai bine să-i transfer la o bancă din New York?
- Dacă doriți,o facem în câteva minute,îi răspunse fata cu un zâmbet fermecător, ca şi cum i s-ar fi propus drept continuare a serii.Dar noi avem avantajul că vă putem sta oricând la dispoziție dacă doriți să mai jucați în oricare din cazinourile oraşului nostru.Văzând-o pe Cecilia care se apropiase de el,Julio se gândi că e prea puțin probabil să mai joace în noaptea asta.Cine ştie la ce putea duce o invitație la un scotch” cu gheață?De Johanna îşi aminti numai pentru o clipă, când Cecilia îl luă de braț.Aceeaşi fierbințeală şi aceeaşi energie excitantă.

Încă de la Paris,Cecilia se decisese că Julio va fi acela.Primul.Nu ştia nici ea de ce,dar o impresionase decența şi sângele lui rece,în timp ce în joc se aflau sume mari de bani.Dacă n-ar fi fost capriciul tatălui ei,care insistase să plece la Monte Carlo,l-ar fi căutat pe Julio şi i s-ar fi dăruit.Însă şi bietul ei tată era de înțeles.Proprietar al celei mai mari firme explotatoare de vinuri din Spania,
Rafael Castellano era țintuit în căruciorul cu rotile de aproape zece ani.Avusese un accident teribil de maşină,în urma căruia îşi pierduse soția,pe mama Ceciliei.Îşi ținuse totuşi firma în mâini de fier,o făcuse şi mai înfloritoare şi
n-avea parte în viață decât de două bucurii:Cecilia şi caii în ultimul timp,
bătrânul îşi băgase în cap o idee fantastică,să câştige Marele Premiu al Londrei.
În acest scop cumpărase mai mulți mânji de rasă,angajase antrenori şi jokei talentați,a armată întreagă de inşi care se ocupau de cai şi îi întrețineau iluzia posibilei realizări a vinului.Anul acesta,hotărâse să iasă pentru prima dată în lume cu un cal„Fulgerul" care părea să aibă şanse.La ferma lor din Catalonia construise o replică perfectă a pistei hipodromului din Londra şi cronometrările elecfronice,dădeau speranțe cu privire la rezultatul concursului. Ca să-şi obişnuiască bidiviul preferat, organizase zeci de concursuri neoficiale şi secrete, umplând tribunele cu oameni angajați să aplaude şi să fluiere ca la cursele adevărate. Cecilia îi înțelegea acest hobby şi i-1 respecta, deşi ar fi vrut ca tatăl ei să-i acorde mai multă atenție.
Avea douăzeci şi cinci de ani şi era virgină.Dar acest lucru nici nu o întrista,nici nu o îngrijora.Ştia că cele mai multe din colegele de universitate începuseră să facă dragoste de la treisprezece ani.Când câte un băiat de vârsta ei o invita undeva,lucrurile nu mergeau niciodată prea departe.Tatăl ei era prea ocupat cu firma şi cu caii ca să observe că fiica lui trece prin crize specifice vârstelor succesive: optsprezece,douăzeci,douăzeci şi cinci de ani.Poate că dacă ar fi trăit mama ei... Cecilia era frumoasă: ochi cenuşii şi mari, părul negru ca smoala, buze gingaşe şi expresive,un oval uluitor de corect al feței.Şi firește,se găseau destui bărbați gata să-i facă în orice clipă complimente.Dar, spre deosebire de cele mai multe fete de vârsta ei, Cecilia credea că dragostea fizică trebuia să fie precedată de o „explozie interioară".În serile senine de primăvară simțea cum fierbe în ea dorința de a oferi cuiva toată fierberea acumulată în trupul ei fantastic.Şi atunci se întreba dacă nu cumva îşi iroseşte singură cei mai frumoşi ani,lipsindu-se de ceva important,plăcut,desfătător.Julio o duse în restaurant,
unde,firește,comandă o cină împărătească.Hipnotizată de privirea tulburătoare a ochilor lui absolut albaştri,de adâncimea şi vioiciunea lor,Cecilia îl privea cum mănâncă,nefiind în stare să pună în gură măcar o furnitură.

- Nu ți-e foame?
- Nu...
- Nici nu te-ai atins de mâncare.Câți ani ai?
- Douăzeci şi cinci.El râse,amestecând spaghetti.
- Douăzeci şi cinci? Adevărat?
-De ce râzi?Ce vezi caraghios în asta?Inexplicabil,dar era absolut sigură că îşi va petrece noaptea cu acest bărbat.În această noapte va trece pragul virginității! Cu Julio!
- Eşti american?
-În paşaport,dar m-am născut în Venezuela.Ce vrei la desert?
-Cafea.
Ieşiră din restaurant când trecuse de miezul nopții.
- Ce-ai vrea să faci?
- Când?
- Acum.Ea îi răspunse fară şovăire:
- Ceea ce vrei şi tu.
Ca doi complotişti,urcară în lift.Se pomeniră îmbrățişați chiar înainte de a înțelege cum se întâmplase acest lucru.Era o îmbrățişare fără săruturi,dar trupurile lor,strâns lipite unul de celălalt,spuneau totul fară cuvinte.Liftierul se prefăcea că frunzăreşte o revistă.Coborând,el râse răguşit şi o întrebă.
- Dacă n-ai vrut să mănânci,ce vrei?
- Pe tine te vreau.După ce trecu pragul apartamentului,Ceciliei îi fu frică să-l prevină...Pentru prima dată era goală,într-un pat,alături de un bărbat.De la prietenele ei auzise că bărbații fug ca de foc de fetele virgine.Când îl simți intrând în ea,strânse din dinți ca să nu țipe.Cuprinsă de un val de durere şi de un fel de plăcere incredibilă,era uluită că în viața omului poate exista ceva atât de violent şi în acelaşi timp atât de gingaş.Îşi pierdu cunoştința.
- N-am vrut să-ți spun...
- Dar de ce?..De ce?...
- A fost noaptea mea norocoasă.Noaptea noastră norocoasă.Îmbracă-te!
Coborâră iarăşi în cazinou.Sala era cufundată în semiîntuneric.Se juca numai la o masă din colț,şi toate scaunele erau ocupate.Fireşte George Savery şi prințul Khasan erau de față.
- Hai!spuse Cecilia,cuprinsă de o ciudată tulburare.Numai o mizã.Pe din două! Scoase din poşetă un cec,scrise o sumă şi i-o întinse ajutoarei crupierului.Aceasta privi cecul,se holbă la Cecilia ca la o nebună,dar dădu fuga la casă şi se întoarse cu un teanc imens de jetoane a câte o sută de mii de

franci.Apropiindu-se de masă,Cecilia nu ştia ce sumă este în joc,dar râse veselă şi strigă:
- Banca!
- Banca,repetă crupierul ca un ecou.Banca este de două milioane,domnilor!
Cecilia lua cărțile şi le întoarse pe față.
- Opt la pontare,spuse crupierul.Prințul Khasan are şapte.

CAPITOLUL 14

Sosiră la Londra cu avionul personal al domnului Rafal Castellano.În cele două zile scurse de la noaptea aceea de pomină,când Cecilia îi mărise câştigul cu încă un milion de franci,Julio se împrietenise cu bătrânul.Stăteau ceasuri în şir de vorbă despre lucrurile cele mai felurite din lume.Julio înțelegea că tatăl Ceciliei încearcă să uite de cursa de la Londra.Cecilia îi ocupa,în schimb nopțile,aşa că Julio nu mai călcase în cazinou.Uitase şi de Johanna.
Chiar în dimineața cursei,bătrânul îl trase deoparte pe terasă şi îl întrebă:
- Domnule Santos,ce părere ai de şansele calului meu?
- Nu mă pricep la curse,spuse Julio,încercând să evite răspunsul.
- În schimb la femei te pricepi,spuse râzând bătrânul.Mi se parte că Cecilia mea s-a cam îndrăgostit de dumneata.
- Şi mie,recunoscu Julio.
- Şi ce ai de gând?
- Încă nu ştiu.
- Ştiu eu ce ar trebui să faci:s-o iei de nevastă.Eşti bărbat matur,prezentabil, bogat...
- Cred că exagerați dimensiunile averii mele.
- Măcar milionul pe care ți l-am dăruit la Monte Carlo îl mai ai?
- Milionul pe care mi l-ați dăruit?Cu un gest de scamator,bătrânul scoase două cărți de joc.Într-adevăr,purtau antetul cazinoului dinMonte Carlo.Erau un cinci de treflă şi un patru de pică.
- Am avut 9 atunci,dar te-am lăsat sa câştigi.
- De ce? îl întrebă Julio,absolut stupefiat.
-Păreai absolut calm,dar eu ți-am ghicit o îngrijorare pe suflet.Mă pricep la oameni,domnule Santos,şi sunt sigur că nu m-am înşelat cu dumneata.Am văzut cum te privea fiică-mea încă de la Paris.Şi am ştiut că dumneata erai alesul.A fost virgină,nu-i aşa?Julio dădu afirmativ din cap,simțind că i se pune un nod în gât.
- Deci,hai să încheiem o convenție verbală.

Dacă astăzi calul meu câştigă,te însori cu Cecilia.Vreau să am două bucurii deodată.
- Şi dacă nu câştigă? îl întrebă Julio,izbutind să-şi stoarcă un zâmbet chinuit.
-Înseamnă că nu mă pricep la cai.
- Dar la oameni?
- Asta rămâne s-o stabileşti dumneata.

La agenția de pariuri,Julio află că „Fulger" avea o cotă de 12 la 1.Calul era absolut necunoscut.Funcționarii făcură ochii mari,când aflară că Julio pariază pe el 300 de mii de lire.Da,toți banii,toate cele trei milioane de franci câştigate la Monte Carlo.Julio simțea că aceasta este cartea vieții lui şi se decise să rişte totul. Îi mai rămâneau 12 mii de dolari,suficienți ca să se întoarcă în State.

În loja de la hipodrom,domnul Castellano,Cecilia şi Julio urmăreau cursa cu sufletul la gură!Bătrânul avea emoții ca un şcolar.Favoritul cursei,un cal francez, părea că se detaşase în câştigător!Julio,ştia că în caz de rămâne fară un ban,nu va accepta propunerea bătrânului.Calul francez alerga frumos şi cu fiecare săritură a acestuia Julio era din ce în ce mai aproape de fericire.Hipodromul răsuna de aplauze furtunoase.Julio se întoarse cu spatele şi-şi aprinse o țigară.
- Domnule Castellano,mărturisesc că vă pricepeți la oameni,spuse el.Dar sunt ruinat.Am pariat totul pe calul dumneavoastră...Nu apucă să termine fraza,pentru că mulțimea strigă îngrozită: calul francez căzuse.În câteva secunde cursa se încheie şi „Fulger" fu anunțat câştigător.Cecilia striga şi bătea din palme de bucurie.
- Ce spuneai,domnule Santos?Ai pariat pe calul meu trei milioane de franci şi acuma ai treizeci şi şase.Calul meu te-a făcut foarte bogat.Vrei să renunți la ceva?Fără o vorbă,Julio o îmbrățişă pe Cecilia,care se înroşi ca focul.
Stupefiată de surpriză,mulțimea de pe hipodrom se scurgea spre ieşire.

EPILOG
În vara următoare,familia Julio şi Cecilia Santos îşi sărbătorea un an de la căsătorie.De departe,veniră prietenii,care nu izbutiseră să fie prezenți la nuntă,
într-atât de precipitat fusese evenimentul.Prietenii erau,fireşte,Charles şi Dolly.După neplăcuta întâmplare,când Enzo Baresi îi interzisese fiului său să se căsătorească cu ea,Dolly căzuse,cam din inerție,în brațele lui Charles.
Neîndrăznind să-şi înfrunte tatăl,Marco se însurase cu Polly Jenney,scutindu-l pe Charles de plata imensei pensii alimentare.Astfel,studioul lui de înregistrări

ajunsese să prospere.La o afacere înfloritoare,ai nevoie de o soție pe potrivă şi cum Dolly era la îndemână...într-un cuvânt,cei doi erau căsătoriți şi fericiți de şase luni.Încetul cu încetul,Julio intrase în cursul afacerilor familiei Castellano,preluând practic conducerea firmei.Bătrânul se retrăsese mulțumit la ferma din Catalonia,unde mai pregătea un cal-surpriză.

Într-un colț al salonului,înrămate,cu paspartuuri multicolore,erau două cărți de joc: un cinci de treflă şi un patru de pică.Sub ele o ruletă în miniatură.
Cecilia şi Dolly se plăcură din prima clipă.Odată Dolly îşi întrebă noua prietenă:
- Ce crezi tu că e dragostea?
- O ruletă,îi răspunse aceasta simplu.Dragostea e o ruletă la care eu am avut noroc.
- Şi eu,îngână Dolly,sorbindu-şi din ochi soțul,care citea ziarul.
- Bomba zilei! spuse Charles.Johanna Luzi s-a măritat cu prințul Khasan!
- Aşa le trebuie unora!spuse Julio şi râse,mângâindu-şi soția pe păr.
Era o întrunire intimă,a unor oameni care câştigaseră la ruleta dragostei.

SFARSIT